

Impresiile unui Toma-Didymus drumeț pe Camino Portughez Jurnal de călătorie

7 august – 23 august 2018

Prefață

După experiențele trăite pe Camino Francez în 2017, trebuie să recunosc că am devenit "dependent" de aceste trăiri, așa că 2018 mă va purta pe Camino portughez, drumul central.

Asta nu e nimic, dar am planificat deja drumurile pentru 2019 și 2020 (Camino spaniol nordic – 2019 și Muxia, Finistera, Santiago -2020).

E clar, dependență și dragoste de libertate.

Hai să vedem, mai întâi, câteva date despre acest important camino, Camino Portughez.

Calea portugheză este al doilea cel mai popular Camino din punct de vedere al numărului de pelerini care pornesc spre Santiago de Compostela. În timp ce întregul Camino Portughez își are punctul de plecare din capitala Portugaliei, Lisabona, majoritatea pelerinilor își încep călătoria din cel de-al doilea mare oraș din Portugalia, Porto.

Pelerinajul din ținuturile portugheze spre Santiago de Compostela provine din Evul Mediu. A fost folosit și de Regina Isabel a Portugaliei, la începutul secolului al XIV-lea. Traseul a urmat

Îndeaproape drumurile antice romane din Lusitania, dar astăzi pe distanțe destul de mari va trebui să merg pe drumuri modernizate.

Lusitania a fost o provincie romană care ar corespunde aproximativ cu teritoriul Portugaliei de azi. Este situat între bazinul râului Duero, Extremadura și Provincia Salamanca din vestul Spaniei. Regiunea a fost denumită așa după „lusitani”, populația autohtonă din regiune, populație amintită în documente încă de prin secolul III e.n. Inițial lusitanii au trăit în ținutul aflat între Tejo și Duero (Portugalia Centrală) iar în secolul II s-au extins spre Portugalia de Sud.

Calea portugheză a devenit mai populară încă din secolul al XII-lea, după independența portugheză condusă de regele Alfonso I. Pelerinii care au pornit din Portugalia au mers spre nord nu numai motivați de inspirații spirituale. Motivele culturale și economice creează legături umane între aceste teritorii vecine. În secolul XX, pelerinajul a suferit o stagnare din cauza apariției Fecioarei la trei păstori din Fátima (Portugalia). Sanctuarul fecioarelor a devenit astfel mai faimos. Cu toate acestea, devotamentul pentru St. James a revenit și pelerinajul a devenit, din nou faimos, mai ales la nivel internațional.

Acest Camino Portughez este o rută plină de istorie care a adus schimburi culturale și comerciale între Galicia și Portugalia. Au existat monarhi, nobili și clerici care au mers la Santiago pentru a-și arăta devotamentul și credința față de Sfântul Iacob. Există dovezi documentare ale acestor pelerinaje, cum ar fi pelerinajul Elizabeth de Portugalia, care a mers pe Camino spre Santiago în secolul al XIV-lea. După moartea ei, a fost îngropată în Coimbra alături de câțiva pelerini, așa cum a dorit ea. Regele Manuel I al Portugaliei (Fortunatul), a plecat de la Lisabona în 1502, pentru a instala o lampă care să lumineze catedrala lui Santiago toată ziua și noaptea. Alți oameni care au parcurs acest drum, au fost: preoții iezuiți care au mers pe această călătorie din Coimbra în 1543; Francisco de Holanda în 1549, pictor, umanist și arhitect din Portugalia; Episcopul de Tui în 1604; sau vicontele Ponte de Lima în 1610.

Într-o asemenea companie, nu putea Toma Didymus să lipsească, deci , hai la drum ...

07 august 2018

A venit și ziua mult așteptată. Bagajul e gata, entuziasmul "zburdă" în voie, totul e pregătit pentru noua aventură, aventură sau mai bine spus "călătorie înspre mine".

Dacă cineva își amintește de ultima experiență pe El Camino, își poate reaminti cu ușurință faptul că eram un înfocat pelerin ce susținea că orice Camino trebuie parcurs singur, asta ca să poți dialoga cu tine însuși.

Am devenit între timp membru al Asociației prietenilor Camino. Am anunțat plecarea mea pe 7 august, și m-am trezit că sunt solicitat să fiu însoțit de 3 doamne. E oare asta reacția Universului la îndârjirea cu care susțineam pelerinajul solitar? Să fie o dovadă că se poate trăi stări spirituale și dacă ești însoțit? Nu știu. Stiu însă că nimic nu e întâmplător, așa că să lăsăm Universul să îmi arate calea.

E deja seară, aeroportul freamătă de lume, unii vin, alții pleacă. Grupul creat adhoc e gata de plecare. Cu o parte ne întâlnim direct la gate. Spiritul Camino ne așteaptă.

Va fi pentru mine o experiență pe de o parte interesantă, pe de altă parte stresantă. Să pleci cu un grup în care fiecare are personalitatea și temperamentul propriu, fiecare cu obiceiurile lui, e o adevărată provocare.

Dar ca la începerea oricărei acțiuni trebuie făcut "apelul de seară", căci într-adevăr e seară, avionul decolând la ora 21,30 precis. Precis e relativ spus, deoarece avionul are o întârziere de o oră și jumătate.

La apel răspunde prezent o doamnă terapeută din București, Carmen, o doamnă din

Gata de plecare

Am ajuns la Madrid

Unii din grup mai dorm încă

Mijește de ziuă, curând vom pleca

Am ajuns la Aeroportul din Porto

Ne regroupăm în fața vagonului de metrou

Flori și armonie, mă refer la natură, of course

Constanța însoțită de "organizatoarea pelerinajului" ei, Anca din București.

Interesantă trupă, eu fiind singurul pelerin cu state recunoscute la nivel mondial. Toți ceilalți participanți fiind novici în ale pelerinajului.

Sărmăne discipol al lui Toma Didymus, ai vrut să fi un pelerin singuratic și iată-te acum conducător de caravană. Asta e, știe Universul de ce trebuie să trec prin această experiență, sincer nedorită de mine.

Interesant e faptul că fiecare din participanți pornesc pe Camino din motive total diferite. Una dintre doamne, terapeuta, pornește pe Camino din considerente pur spirituale, a doua, la sugestia unei bune prietene, dorește ca pelerinajul să îi aducă o "vindecare" sufletească, deci tot un fel de drum spiritual ce ar trebui să închidă o rană sufletească adâncă. Dacă mă refer la cea de a treia participantă, aceasta se erijează în organizatoare de excursii și pentru care Camino are doar importanță deoarece este recunoscut de UNESCO. Splendidă configurație cu care plecăm la drum.

Ca o completare, Anca, căci așa se numește "organizatoarea" de excursii pe bani, află că practică șamanismul și alte tehnici similare, ocupându-se printre altele și cu curățirea de farmede. Cam ciudată ocupație. Dar fiecare e liber să facă orice, atâta timp cât prin acțiunile sale nu contravine Legilor Divine.

Stăm în fața porții de îmbarcare și așteptăm. Timpul trece foarte greu. Somnul îmi lipsește, căci dorința de a deveni cât mai curând "liber" îmi alungă orice formă de oboseală.

Cam așa arată "trupa" ce se urcă în avionul spre Madrid.

Ajungem la Madrid, unde stăm 4 ore până pleacă avionul spre Porto. Cu regret trebuie să remarc faptul că la coborârea din avion, unii din conaționali mei au lăsat o mizerie de nedescris în avion. Priveliștea e ca după un meci de fotbal Steaua – Dinamo. Oare de ce nu putem fi și noi civilizați ca alte popoare? E drept că din pasagerii avionului, 80 % dintre ei sunt parte din minoritatea înlocuitoare, plecată la "produs". Stau și mă întreb, cum pot fi civilizate aceste entități conaționale?

Dormim pe ici pe colo, aeroportul e plin de turiști și totul parcă e prins într-o vrajă, un fel de "Frumoasa din pădurea adormită" din care s-au inspirat Frații Grimm.

08 august 2018

Mijește de ziuă și brusc "personajele" din basm se trezesc la viață. Zumzetul turiștilor grăbiți spre gate crește, semn că și noi trebuie să ne integrăm în vânzoleala de pe aeroport.

Ne urcăm în avion, și așteptăm decolarea spre punctul de plecare pe Camino.

Trebuie să recunosc că nu mă simt prea liniștit știind că fac parte dintr-un grup, nemaifiind un pelerin liber și solitar. Asta e situația, știe Universul de ce a aranjat o asemenea "trupă" atât de eterogenă, dar încrederea în Univers trebuie să spulbere orice urmă de îndoială față de reușita pelerinajului.

Ajungem în formație completă în Aeroportul Porto, un aeroport relativ mic în raport cu cel din Madrid. E ora locală 9,30. Nu pot spune că sunt obosit, dar resimt noaptea nedormită.

Recuperăm bagajele, primul mare succes, căci se puteau rătăcii. Rătăcirea lor e o rezonabilă posibilitate, atunci când zbori cu companii low cost.

Ne regroupăm pentru o poză de grup în care eu devin din oficiu "pozarul" de serviciu.

Aflăm că metroul ne va duce până în apropiere de primul albergue, Senhora da Hora. Pe drum admirăm pomii deosebit de colorați și mult diferiți de cei cu care eram obișnuiți în țară.

Metroul este un tren de suprafață, care uneori mai coboară în adâncuri, dar imediat revine la suprafață. Învățăm destul de greu să ne cumpărăm bilete singuri. Sistemul

"Ștampila" și autorul ei

Tabloul de la ușa dormitorului

Capela Sufletelor din Porto

este destul de complicat, mai ales pentru cineva care se dăduse jos din avion de doar 30 de minute. Cu ajutorul unui amabil salariat al metroului, reușim în timp destul de rezonabil să le procurăm și iată-ne în trenul (metrou) ce tocmai intrase în stație.

Avem de mers cam 7 stații, după care coborâm de fapt tot în oraș. Mă așteptam ca albergue să fie plasat într-o zonă "sălbatică", izolată de zumzetul orașului. Asta e.

Cum e greu să ne orientăm fără un ajutor extern, începem procesul de interogare a celor întâlniți în cale. Răspunsurile sunt diferite, de la "nu știu" la cele mai contradictorii răspunsuri: "luați-o la dreapta, la stânga sau luați-o drept înainte". După o jumătate de oră de interpelări zadarnice, dăm de o mămică cu un bebeluș în cărucior, care într-o engleză cu puternic accent portughez ne spune că ceea ce căutăm se află pe strada din fața noastră, peste șosea. O credem pe cuvânt, de fapt era singura noastră șansă reală, și o luăm la picior cu tot harnașamentul din dotare.

Pomi, culoare, aer curat și liniște. O liniște suspectă de armonie între interior și exterior.

Mergem cam 10 minute, mai întrebăm și aflăm că ne găsim pe drumul cel bun. Drumul duce spre o mică pădure.

În sfârșit întâlnim câțiva pelerini care ieșeau pe o poartă. De la ei aflăm că albergue căutat se află în spatele acelei porți. Sunăm și ni se deschide. Răsuflăm ușurați căci cu lipsa de antrenament și rucsacele grele, acestea începeau să ne atragă indirect atenția că e momentul prielnic pentru odihnă.

Intrăm și suntem întâmpinați de un ins bonom, cam la 50 de ani, foarte prietenos, așa cum de fapt îi șade bine unui recepționar de albergue. Dăm credencialele la "ștampilat", aceasta fiind ștampila de start pe Camino portughez central.

Mă așteptam ca să pună ștampila și să plecăm la Porto ca să vizităm orașul. Când colo, omul nostru începe să deseneze. E un desen color nostim, o casă între pomi, o imagine ce parcă vrea să reproducă micul albergue pierdut în mijlocul unei zone verzi, plină de flori și pomi. Un albergue cu o energie minunată, energie ce îți crează o bucurie sufletească, imediat ce pășești înăuntru.

Așteptăm până cele 4 credenciale sunt "pictate", pune în sfârșit ștampila și semnează. E pentru prima dată când pe un credencial cineva își așterne semnătura sub formă de desen, asta de când "bat" cu piciorul Camino. Interesant e că desenele de pe cele 4 credenciale sunt identice, ceea ce indică faptul că desenatul devenise o rutină pentru recepționar. De fapt și la intrarea în dormitor e un mic tablou cu aceeași tematică.

Aflu că albergue își desfășoară activitatea sub auspicile parohiei din apropiere, iar personalul lucrează voluntar. E curat și totul îți generează o stare de bine și confort psihic.

Plătim cei 7 € de fiecare și, cum era și normal, primesc un pat jos.

OK, suntem gata de drum. Plecăm să vizităm orașul Porto. Pentru asta trebuie luate din nou bilete de la automat pentru că vom folosi, de bună seamă, tot metroul. În sfârșit vine, ne urcăm și ne amestecăm printre localnici, care ne privesc cu îngăduință, deoarece, ca pelerini, ei nu știu precis dacă ne îndreptăm spre Fatima (pelerinajul național) sau spre Santiago. Îi lăsăm în "ceață" cu această dilemă și la a 6-a stație coborâm.

De fapt Senhora da Hora este o suburbie a orașului Porto. Albergue e bine plasat, astfel încât mâine pornim direct pe traseu.

Coborâm la stația Bilhao și urcăm în orașul vechi. În față ne apare în toată splendoarea ei, Capela Sufletelor, îmbrăcată în faianță colorată în albastru.

Capela Sufletelor (*Capela das Almas*) este situată în vecinătatea bisericii Carmo din Porto. Mai este cunoscută ca Biserica Sfintei Catarina. Pereții exteriori ai edificiului sunt acoperiți în întregime cu plăci ceramice albe și albastre, ce conțin scene ca Moartea Sfântului Francis din Assisi și Martiriul Sfintei Catarina, această capelă fiind construită în cinstea Sfintei Catarina. Operele conținute de plăcile de ceramică au

Capela Sufletelor din Porto (interior)

Tramvai total funcțional

fost realizate în prima jumătate a secolului al XX-lea, în anul 1929, de către Eduardo Leite și ceea ce este de notat cu privire la aceste opere este faptul că artistul a adoptat stilul clasic al secolului al XVIII-lea, urmărind îndeaproape liniile acestui curent. Ferestrele din sticlă ale fațadei sunt munca lui Amandio Silva și au fost realizate în secolul al XIX-lea.

Fațada principală are o ușă în centru, încadrată de un fronton circular. În aceeași aliniere, în partea de sus, se află o fereastră mare, de asemenea depășită de un fronton circular. Pe pereții exteriori se află un blazon bipartit ce conține stema armatei lui Sf. Francisco das Chagas și imaginea Sfintei Catarina. Pe laterale există două urne, iar în centru o cruce mare de piatră. Capela are două corpuri, al doilea fiind mai mic. A fost extins și restaurat în 1801, schimbându-i-se astfel stilul său original. Altarul aparține stilului neo-clasic. Pictorul Joaquim Rafael a fost creatorul panoului de altar, care reprezintă Înălțarea Domnului. O plintă din proximitatea altarului înfățișează o imagine a mântuitorului Iisus Hristos înviat. Pe partea stângă de la intrare, este un panou de plăci reprezentând rănilor Sfântului Francisc și, pe dreapta, Sufletele, Sfântul Francisc și Sfânta Catarina, de asemenea realizate de Eduardo Leite.

Biserica e una caldă, în care găsești liniște și armonie deplină. Te așezi pe bancă și uiți să mai pleci. E o armonie care ți se cuibărește în suflet și te ținut într-o stare de transă lăuntrică din care nu vrei să te desprinzi, asta cu toate că în jurul tău e un dute vino de turiști care fac poze și vorbesc cam nepermis de tare.

Suntem nevoiți să întrerupem beția de armonie, deoarece semnale fiziologice ne atrag atenția că ultima masă a fost cam frugală, localizată în timp ca fiind aseară.

Așa că întrerupem pentru scurt timp preocupările cultural-spirituale și căutăm o terasă unde să mâncăm ceva. Terasa se transformă brusc într-o încăpădere cu mese înghesuite, căci afară toate mesele sunt ocupate. Comandăm mâncare vegetariană, udată cu bere.

Se pare că sentimentul de a fi flămând ne "blochează" rațiunea, așa încât comandăm mai multă mâncare decât putem mânca. Problema se rezolvă, luăm restul de mâncare la pachet. Cine putea să își închipuie că 4 oameni pot mânca 4 pizza mari și 4 salate mixte, iar unii pește cu cartofi prăjiți. Eu, firesc, nu pactizez cu "peștele". A fost un dezmăț pe care reușim în final să îl dovedim.

Cu stomacurile satisfăcute, pornim din nou la prospectat orașul vechi. În acest moment nu știm practic de unde începe traseul către Santiago. O informație, neverificată din trei surse, ne spune că trebuie să urcăm la biserica din deal.

E interesant, orașul vechi e construit pe coline, cu străzi în pante abrupte, relativ înguste. E pitoresc să vezi străzi ca niște piste de ski alpin cu grad ridicat de pericolozitate. E pitoresc să vezi și forfota de oameni pentru care pantele nu înseamnă nimic. E un oraș viu.

Un vagon de tramvai dă farmec traficului. Nu e "împăiat", e un vagon cât se poate de real, cu vatman și călători, deci cu toate elementele din dotarea unui tramvai adevărat.

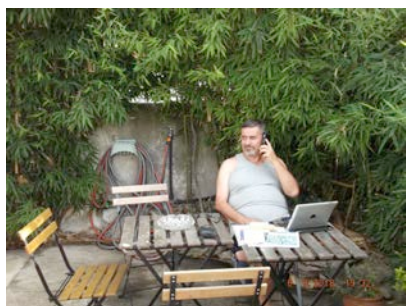
În sfârșit ajungem la Biserica do Carmo, locul de unde putem afla traseul precis al Camino. Ghinion, nu putem vorbi cu nimeni, căci e slujbă. Ni se spune că trebuie să așteptăm cam 40 minute până la terminarea slujbei. De fapt începusem "vânătoarea" de ștampile, așa că acceptăm situația creată și ne așezăm la o masă a unei terase din apropiere. Chelnerul, un tip simpatic, se oferă să ne arate drumul spre Camino. Pleacă cu noi până la colțul străzii și ne povestește cum traseul, în final, ... trece pe lângă albergue unde eram noi cazați. Fantastică descoperire. Mai rămâne ștampila, așa că acceptăm limonada oferită, nu gratis bineînțeles, dar acra de ți se face gura pungă. Asta e. Trec cele 40 de minute și ne întoarcem la biserică. Slujba e pe sfârșite, așa că ne plantăm, ca niște santinele pătrunse de misiunea lor, în fața ieșirii din biserică. Se petrece minunea, preotul pleacă și obținem mult râvnită ștampilă.

Biserica do Carmo (Igreja do Carmo) se află la intersecția Pieței Carlos Alberto și Rua do Carmo, în parohia urbana Vitoria a orașului Porto.

Această biserică a fost construită în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, între

Biserica do Carmo

Gata de plecare

A început "marșul"

anii 1756 și 1768, în stil baroc/rococo, de către Ordinul do Carmo, fiind proiectul arhitectului Jose Figueiredo Seixas.

Fațada bisericii are un portal dreptunghiular, flancat de două sculpturi ale profeților Elias și Eliseu, realizate în Italia. De asemenea, putem regăsi și sculpturile celor patru Evangheliști, în care există influențe ale stilului baroc italian. Un perete exterior lateral este complet acoperit de panouri albastre și albe.

În interiorul Bisericii do Carmo, există capele aurite (talha dourada) iar altarul principal este decorat cu mai multe statui și picturi în ulei. Biserica do Carmo este un exemplu magnific de arhitectură în stil baroc, cu un singur naos format din sculpturi aurite în șapte altare.

Dacă privim cu atenție, vom observa că ceea ce pare doar o singură biserică mare este, de fapt constituită din două biserici unite prin cea mai îngustă casă din lume, a cărei lățime este de doar un metru. Asadar, în stânga Bisericii do Carmo se află Biserica Carmelitas, ce face parte dintr-o fostă mănăstire a secolului al XVII-lea. Casa ce separă cele două biserici a fost locuită până în urmă cu 20 de ani și a fost construită datorită unei legi care spunea că două biserici nu pot avea un zid despărțitor comun. De asemenea, aceasta separa călugăriile de la Biserica do Carmo de călugărițele de la Carmelitas.

Interesantă prezentare pe care numai cei care se opresc să citească panourile ce sunt instalate la intrarea în biserică o pot avea. Noi poate din cauza asta am fost opriți la porțile bisericii, ca să ni se dea răgazul să citim, fiind privilegiați să găsim și o variantă în engleză.

Satisfăcuți atât de noile cunoștințe istorice dobândite, cât și de posesia primei ștampile oficiale de pe Camino portughez, renunțăm la a vedea și portul și orașul nou, cu podul imens de peste râul Rio Douro, cu casele înghesuite ca și cutiile de chibrituri, unele peste altele pe povârnișul coastei. Păcat că nu putem zăbovi prea mult aici, căci portul Porto este cel de al doilea mare port al Portugaliei, punct de unde conchistadorii au plecat să descopere și să "creștinească", cu sabia, popoarele sud americane.

Ne îndreptăm spre metroul care ne va duce în suburbia Senhora da Hora, la albergue unde ne vom odihni, căci mâine pornim în "aventura" numită Camino portughez.

Încerc să scriu în jurnal câteva cuvinte, dar cuvintele se aștern greu pe hârtie, poate din cauza oboselii, sau a emoției ... sau a faptului că situația în care mă aflu nu îmi crează acea stare de deja vu, pe care o așteptam. Nu mai sunt un pelerin solitar, trebuind să mă adaptez solicitărilor grupului.

Îmi stăruie în minte motivul pentru care una dintre fete, nu "organizatoarea", aceea care venise din dorința de a se vindeca sufletește, hotărâse să vină pe Camino. Am convingerea că va pleca de pe Camino, alt om, un om liber, deschis și iubitor în primul rând de sine, căci nu poți iubi pe alții dacă în primul rând nu te iubești pe tine. Să vedem dacă pronosticul meu se va adeveri.

09 august 2018

Ne sculăm pe la ora 7,00. E cam târziu, dar asta e. Mai rămăsesem în albergue doar noi și o pereche de tineri. Nu ne grăbim să plecăm, e ziua de acomodare și de "testare" a capacității de mers a membrilor grupului.

De fapt mai avem un motiv, am luat legătura cu o firmă de transport, care să ducă bagajele grele de la un albergue la altul, până la Santiago. Am negociat cu ei, ne va costa 80 € de bagaj, până la Santiago. Așteptăm, trece ora 8,30 când promisese să vin să ridice bagajele și nici urmă de curier. OK, hotărâm să lăsăm bagajele la recepție și să plecăm. Pe Camino oamenii sunt serioși. Lăsăm și banii pentru întregul traseu și plecăm căci ne așteaptă 30 km de mers pe jos.

Drumul trece prin periferia orașului Araujo. Case frumoase, fiecare având plăcuțe de ceramică cu diferite motive, în special cu subiecte religioase.

Încă soarele nu dogorește, dar e destul de cald. Suntem de fapt în plină vară. Surprinzător e faptul că diminețile sunt răcoroase, după care soarele își intră în

Căsuțe de scrisori tipic portugheze

Pod peste calea ferată cu lift pentru peron

... și bisericile respectă siesta

... cimitirele sunt însă deschise

Boxă cu ștampilă

atribuții și atmosfera devine aproape sufocantă.

De remarcat este și faptul că străzile sunt curate și oamenii așteaptă la semafoare culoarea verde de trecere, chiar dacă nu există trafic.

Peisajul este atât de diferit de cel cu care eram obișnuit în țară, încât ca pozar în funcție, opresc grupul ca să fac poze cu tot și toate. Aș vrea să immortalizez fiecare cm din tot ce mă înconjoară, fiecare cm din liniștea care domnește pe străzi și pe chipurile oamenilor. Nu vezi încrâncenare, nu vezi riduri create de o stare conflictuală cu viața, și nici măcar cu propria persoană.

Până în acest moment grupul se deplasează cu o viteză de croazieră acceptabilă. Să vedem mai încolo cum va fi. Deocamdată nu sunt reclamații legate de viteza de deplasare. E drept că trecând prin oraș, facem dese opriri pentru a face poze, pauze ce fac ca deplasarea să nu fie prea stresantă.

Curioase sunt cutiile de scrisori. Sunt practic niște mici case în miniatură, plasate pe gardul caselor.

Trecem podul peste râul Rio Leca și începem un urcuș ce ne crează mici probleme de respirație. Diferența nu e mare, dar luați prin surprindere, pentru unii dintre noi, acest lucru poate să fie considerat drept o provocare.

Ajungem în Moreira da Maia. Localitatea e mică, dar dotată cu cale ferată. Podul peste calea ferată e prevăzut cu lift ca să se poată ajunge jos pe peron.

Parohia din Moreira este, fără îndoială, una dintre cele mai istorice și vechi parohii din regiunea dintre Douro și Ave, sau "din vechiul Land Maia". Într-adevăr, Moreira, sau „Villa Moraria“, așa cum este ea menționată de către notarii Evului Mediu, apare pentru prima dată în documente, la începutul secolului X, această datare fiind practic cu aproape două secole înainte de nașterea Portugaliei.

Parohia a fost constituită în 2013 prin fuziunea fostelor parohii: Rio Mau Goães Godinhaços Pedregais Azões și Portela das Cabras.

Interesant mod de reorganizare administrativă. De ce oare noi suntem împotriva unei reorganizări administrative care să fie mai suplă în administrare?

Cu aceste reflexii, ajungem la Mosteiro. Am parcurs deja 18 km., și nici urmă de "reclamații" din partea grupului, fapt ce îmi alungă parțial teama de apariție a unor posibile abandonuri. Spun parțial deoarece suntem încă la început și nu au apărut încă neinspiratele "bătătuiri" la picioare.

Trecem pe lângă portocali cu poame coapte ce cad pe jos, ca merele la noi. De abia acum poți face distincție dintre ce înseamnă o portocală adevărată, coaptă la locul de origine și portocalele ce ajung la noi și care se coc pe drum.

Aceleași case curate, splendide, cu palmieri în curți și flori multicolore se înșiruiesc pe drum. Trecem prin cătune uitate parcă de lume, dar îngrijite și care îți conferă un sentiment de siguranță.

Ajungem la Gíao. Ne apropiem de finisul primei zile. Soarele a început să ardă. E mijlocul zilei, deci are tot dreptul să se poarte așa cu bieții pelerini care au plecat mult prea târziu la drum.

La intrarea unui service auto e o nișă deschisă unde pelerinii, prin autoservire, își completează credențialele cu ștampilele atât de valoroase.

Cu această ocazie constatăm că mai avem 203,40 km până la destinație. Informație destul de mobilizatoare.

De ce sunt ștampilele atât de valoroase? Deoarece la sosirea la Oficina de Peregrino, la Santiago, trebuie să faci dovada că ai parcurs minim 100 km dacă mergi pe jos și 200 km dacă mergi cu bicicleta. În plus de asta, trebuie să ai în credencial cel puțin 2 ștampile diferite în fiecare zi, ca să dovedești astfel că ai parcurs traseul și nu te-ai deplasat cu mașina. Asta e o condiție obligatorie pentru a putea primi certificatul de pelerin.

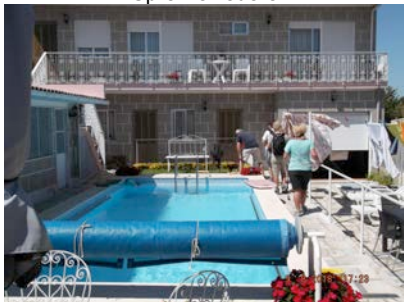
Portocali "pe toate drumurile"

Poștaș motorizat

Spre Belvedere

Albergue Casa Familia Vidal

Din nou la drum

Mergem pe strada principală și deodată ne taie calea brusc un motociclist îmbrăcat civil, cu cască de protecție pe cap. Nu poate fi pelerin, cu toate că pe motocicletă are două genți pline dolidora. Se oprește, își scoate casca, ia dintr-o geantă un teanc de scrisori și intră grăbit într-un bar. Curând iese cu mâinile goale, își pune casca pe cap, încalecă pe motocicletă și pleacă.

Acum realizăm cine e de fapt "misteriosul pelerin". Este poștașul orașului. Interesant mod de a împărți corespondența. Îl ajungem din urmă la următoarea livrare și intrăm în vorbă cu el. Corespondența este distribuită odată la 3 zile, nu zilnic. Asta era deci motivul pentru care intrase în bar cu un teanc mare de scrisori. Se pare că erau și facturi, nu numai scrisori.

Poștașul se dovedește a fi deosebit de prietenos, așa că acceptă să facă poze cu noi.

Ne continuăm drumul. E din ce în ce mai cald. Avansarea e din ce în ce mai dificilă, dar mergem cu stoicism.

Ajungem la Vairao, o mică localitate plasată la cca 3 km față de destinație.

Colega noastră de grup, cea venită pentru "vindecare", trebuie să recunoscă că a început să se schimbe ca aspect exterior, cel puțin. Fața i-a devenit mai senină, gândurile "negre", parcă au dispărut, e clar că a început să se schimbe în bine. Camino a început să lucreze în favoarea ei. M-ar bucura ca într-adevăr să plece de pe Camino "vindecată". Oricum asta depinde doar de ea.

Drumul cotește brusc spre stânga și undeva sus pe o coamă de deal se vede o bisericuță. O placă indică faptul că sus este un punct din care se poate vedea o panoramă largă. Hotărâsc să profit de această oportunitate. Două din colegile mele rămân la poalele dealului, părănduli-se neinspirată "ascensiunea". Asta e, gusturile nu se discută. Au rămas pe bordura drumului așteptând revenirea noastră.

Proastă alegere pentru ele. De sus se deschide o priveliște de vis. Sunt pe punctul cel mai înalt de unde se vede întreaga panoramă a zonei. Facem pozele de rigoare și ne înapoiem la grup.

Începe un urcuș, iar soarele arde nemilos. Ajungem la Vilarinho. Avem rezervat locuri la albergue Casa Familia Vidal, deci totul e sub control.

Casa Familia Vidal este un albergue privat, cam departe de centrul localității, dar în drumul Camino. Albergue are și piscină, păcat că nu ne-am luat și costumele de baie.

Gazdele sunt deosebit de ospitaliere. Camerele sunt spațioase, condițiile sunt ca de hotel cu 4 stele.

Facem un duș (fiecare separat, nu în grup), ne relaxăm câteva ore și hotărâm să cinăm la albergue pe terasa de lângă piscină.

Organizăm o expediție inopinată până la supermarketul din apropiere ca să cumpărăm cele necesare cinei. La sugestia mea, sugestie primită cu entuziasm general, cumpărăm și o sticlă de tinto (vin roșu), fapt ce înveselește brusc grupul, încă nerefăcut în totalitate, după drumul de azi.

E o cină regală, stropită din belșug (vorba vine "belșug", căci ne-au revenit doar 1,30 pahare de fiecare) de tinto.

Cu tinto pătruns adânc în corp, cu greu ne înfrânăm o baie în piscină. Motivul reținerii: se răcorise bine afară. Așa cum soarele dogorea la prânz, la fel de rece sunt serile.

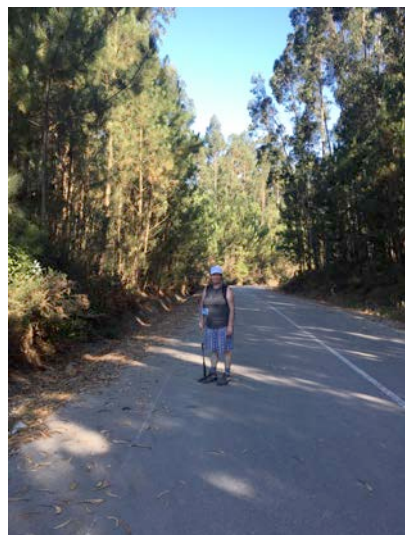
Cu regretul ratării unei băi în piscină ne îndreptăm către paturile fiecăruia, căci mâine avem un traseu de 32 km.

Noapte bună.

10 august 2018

Ceața se ridică încet de pe firul apei

Drum bun

Portocale pentru pelerini

Lanuri de porumb furajer

Podul roman de peste râul Rio Este

Deșteptarea. Azi avem cam mult de mers. E ora 7,20 când ne punem în mișcare.

Grupul se reunește și constat pe fețele fiecăruia schimbări față de cum arătau în seara plecării de pe Otopeni. Na, că am dat în deformația de consilier personal. Pe fața uneia, terapeuta, se citește clar curiozitatea și setea de a descoperii misterele Camino, pe altă față citesc o lumină ce parcă nu exista până acum, în timp ce pe fața Ancăi citesc disperare față de mersul pe jos.

Pornim deci, drumul e relativ ușor, trecem pe podul roman de peste râul Rio Ave.

Soarele a început să dogorească. Peisajul e magnific, superb. Ceața se ridică încet de pe firul apei.

Întâlnim un grup de pelerini, ne salutăm și aflăm că sunt din Bulgaria. Sunt ortodoxi și totuși sunt fascinați de Camino. E clar că importanța spirituală a pelerinajului pe Camino a depășit granițele religiilor. Ceea ce pare surprinzător e faptul că ponderea tinerilor pe Camino e covârșitoare.

Ne despărțim de cei doi pelerini bulgari și ne înscriem pe un drum ce urcă brusc.

Intrăm într-o pădure formată din copaci care "năpârlesc", copaci care își schimbă periodic coaja. Drumul e pietruit, bine întreținut, dar urcușul rămâne urcuș.

Începem să ținem din ce în ce mai dese opriri ca să o așteptăm mai ales pe Anca. Asta mă cam deranjează deoarece îmi pierd ritmul și nu e ușor să mă tot opresc așteptând pe cei rămași în urmă. Aș putea să o iau înainte, dar statutul pe care singur mi l-am atribuit, acela de "conducător" al grupului, nu mă lasă să "abandonez" echipa. E o învățare de minte, pe Camino nu se merge decât singur, sau cu cineva care e capabil să țină pasul cu mine.

Intrăm în cătunul Mamede, la o poartă e prins un coșuleț în care erau 2 portocale oferite gratis pelerinilor. Se pare că fuseseră mai multe, dar fiecare din cei care au trecut pe la poartă au luat doar o portocală, nu au golit coșulețul așa cum ar fi făcut unii din conaționali. E clar că cei care au ales să meargă pe Camino sunt o categorie aparte de oameni, oameni pentru care partea materială e trecută pe planul doi. E minunat să constăți că există și astfel de oameni.

Trecem printre lanuri de porumb. Cred că e furajer deoarece e foarte înalt și mult prea des pentru a fi pentru boabe. De fapt sunt irigate. Eu nu înțeleg cum se pot iriga suprafețe atât de mari fără ca nimeni să nu își facă probleme că se pot fura instalațiile? Acum îmi dau seama cât de mult contează gradul de civilizație și respectul față de proprietatea vecinului.

Sincer nu știu ce ar trebui făcut ca și la noi să fie un astfel de climat. Nu numai conaționali noștri sunt vinovați, chiar și destul de mulți dintre noi au acest principiu: nu e al meu, deci mi-l pot însuși. E drept că încă din comunism eram învățați că ce e al statului, se poate lua, nu ni se spunea că noi suntem proprietari? Era și bancul acela: la Zărnești un țigan ce lucra la fabrica de motorete Carpați, lua câte o piesă în fiecare zi, ca să își asambleze și el o motoretă, dar oricum încerca să le pună cap la cap, tot mitralieră ieșea.

Pe de o parte mă rușinez că sunt contemporan cu acești oameni, pe de altă parte mă simt neputincios că nu pot schimba nimic din această mentalitate primitivă a celor mai mulți conaționali. Îmi revine cu obstinție în minte mizeria lăsată de compatrioți în avionul care m-a adus la Madrid.

Intrăm în Pedra Furada și trecem pe podul roman de peste râul Rio Este. Soarele dogorește, înaintăm din ce în ce mai greu.

Pe peretele unei case asistăm la un concurs de cățărare destinat melcilor.

Pedra Furada este un oraș portughez situat în parohia Almargem do Bispo, Pero Pinheiro și Montelavar, în Sintra. Sărbătorile sale au loc în august. Are la nord-vest satul Anços, la vest satul Maceira, în sud-vest Ferma Serrões, la sud Casal din Urmal și spre est Alfouvar.

Concurs de cățărare pe zid pentru melci

Piatra simbol al orașului Pedra Fueada

Mai sunt 14 km până la Barcelos

Vaci ciudate

Mai sunt 199 km

Ea are, ca și întreaga regiune de altfel, o puternică tradiție industrială axată în principal pe exploatarea resurselor minerale existente, fiind înconjurată de cariere, ce fac parte din zonele de interes geologic ale câmpurilor din Lapiás de Granja din Serrões și Negrais, geo-monumente considerate situri clasificate.

În centrul localității îmi atrage atenția o descriere a istoricului și a importanței geologice a orașului.

"Pedra Furada este o piatră de gresie consolidată în fier, cu mai mult de două milioane de ani, care poate deveni centrul unui nucleu muzeologic asupra formațiunilor geologice și a documentelor etnografice asociate cu monumentul natural. În momentul de față consiliul municipal a aprobat un proiect de iluminare nocturnă și de recuperare peisagistică pentru a recupera zona înconjurătoare. Roca ferulgin este o formație rară în lume și numai în California mai există ceva asemănător. Particularitatea lui Pedra Furada este constituția sa din nisip consolidat cu fier, prin structuri tubulare, în timp ce formațiunea stâncoasă descoperită în Statele Unite are calcare ca element de întărire". Interesantă localitate. Păcat că în afara acestui panou explicativ, nu există altă prezentare, iar poteca Camino ocolește oarecum zona.

Drumul începe să urce din nou. Ne apropiem de cota maximă a etapei de azi. Soarele e la fel de neprietenos, dar mergem înainte, cu aceleași pauze de regroupare, pauze din ce în ce mai dese.

Mai avem 14 km până la Barcelos. Un fleac ar spune unii, dar nu pe arșița de afară. Suntem încă în formație completă. Unii înainte, alții mult rămași în urmă, dar în contact vizual cu primii. Trebuie să ne așteptăm unii pe alții deoarece am plecat împreună.

Peisajul e mirific. Mergem fiecare solitari, fiecare cu gândurile și trăirile lui. Mă simt mult mai bine așa.

Mai avem 208 km până la Santiago de Compostela.

Case, priveriști, flori care îți înflăcărează imaginația și îți hrănesc sufletul.

Încet, încet descoperim că am ajuns la porțile orașului Barcelos, țința etapei de azi.

Orașul e mare, și mai avem de aici doar 199 km până la destinația finală.

Trecem pe lângă o pajiște unde paște o rasă de vaci cu niște coarne imense. E o rasă pe care nu o mai văzusem. Interesant e că nu se pot lăuda cu ugere mari, doar modeste, poate sunt crescute doar pentru carne.

Traversăm orașul, trecem podul de peste râul Rio Cavado și urcăm în partea orașului vechi.

De bună seamă că podul datează tot de pe vremea romanilor, care au construit o infrastructură rutieră foarte bine gândită, infrastructură folosită cu succes și astăzi.

Ne oprim la o terasă și "degustăm" o halbă de bere brunetă. După atâta soare, berea cade ca un balsam peste corpul vlăguit de dogoarea soarelui. Leșim din bar și descoperim emblema orașului: cocoșul.

Inițial Barcelos a fost o așezare romană, care ulterior s-a extins și a devenit sediul primului duce din Bragança, în secolul al XV-lea. Palatul ducilor din Bragança a fost distrus de un cutremur în 1755 și este acum un muzeu în aer liber.

Cocoșul (Galo de Barcelos), este folosit adesea ca simbol al Portugaliei, fiind totodată și simbolul orașului, în portugheză numit "galo de Barcelos" ("Cocoșul Barcelos").

Una dintre numeroasele versiuni ale legendei cocoșului este cea legată de un om bogat care a dat o petrecere mare. Când petrecerea s-a terminat, omul bogat a observat că tacâmurile lui de argint au fost furate de un oaspete. Potrivit legendei, locuitorii din zonă erau îngrijorați pentru că vinovatul nu fusese

Biserica Nossa Senhora do Terço

Cocoșul norocos, simbol al orașului

găsit. Într-o zi, un pelerin galician a sosit în sat și, pentru că era străin în aceste părți, a devenit suspect. Autoritățile au decis să-l aresteze, chiar dacă și-a demonstrat nevinovăția. Nimeni nu credea că acest străin se îndrepta spre calea medievală de pelerinaj, spre Santiago de Compostela.

Pelerinul a fost condamnat la spânzurare. Înainte de execuție, galicianul a cerut să-l vadă pe judecătorul care l-a găsit vinovat. Când a ajuns la casa judecătorului, acesta tocmai avea un banchet cu prietenii săi. Pelerinul și-a susținut din nou nevinovăția și, spre nedumerirea tuturor, a arătat cocoșul prăjit de pe masă și a spus: *"Dacă sunt nevinovat, acest cocoș se va ridica și va cânta de trei ori"*.

În mod surprinzător, ceea ce părea imposibil s-a împlinit! Atunci când pelerinul era pe punctul de a fi spânzurat, cocoșul s-a ridicat și a cântat de trei ori. Judecătorul a fost atât de uimit de acest miracol și l-a eliberat pe pelerin.

Povestea se termină câțiva ani mai târziu, când pelerinul s-a întors la Barcelos și a construit un monument în devoțiune față de Fecioara Maria și St. James. Orașul rămâne pe drumul portughez al Camino de Santiago, în memoria pelerinului cinstit.

Și, de atunci, "vrăjitoarele galinacee" ceramice, vopsite în culori vii, sunt vândute în toată Portugalia ca simboluri de noroc.

Biserica Parohială este principalul motiv pentru a vizita Barcelos. Ea "veghează" cea mai mare piață săptămânală din Portugalia (și una dintre cele mai mari din Europa), joia dimineața, în Campo da Republica (cunoscută și sub numele de "Campo da Feira"). Este o piață imensă, cu o fântână renașcentistă, piață unde aproape orice este de vânzare, de la ceramică tradițională, la covoare, legume, fructe, brânză, pâine proaspătă și prăjituri, haine și pantofi.

În partea de nord a pieței se află biserica Nossa Senhora do Terço din secolul al XVIII-lea, o dată făcând parte dintr-o mănăstire, cu un exterior simplu, dar frumos decorată în interior cu panouri de gresie și lemn auriu.

Pe partea sud-vestică se află frumoasa Biserică a lui Bom Jesus da Cruz, construită în 1705 cu o cupolă din țiglă, bogat decorată cu panouri de alamă, plăci de ceramică și candelabre elaborate.

Alături de biserică sunt ruinele unui palat aparținând ducilor din Bragança, ruinați în secolul al XVIII-lea și acum devenit un mic muzeu arheologic în aer liber. Există pietre și sculpturi care datează din epoca romană până în Evul Mediu și este interesant de menționat emblemele religioase ale diferitelor popoare care au trăit în zonă: crucea celtică și catolică, stelele evreiești ale lui David și cinci pentagrame islamice. Piesa cea mai faimoasă este o cruce care aduce un omagiu legendei cocoșului Barcelos. Vizavi de muzeu este un conac de granit privat, în stil gotic, numit Solar dos Pinheiros, construit în 1448.

Găsim relativ repede albergue, facem un duș bine meritat și ne odihnim puțin, căci merităm.

Vremea e plăcută, e cald și ieșim la aer prin oraș. Orașul e plin de viață. Turiștii și localnicii umplu terasele. Ne așezăm la o masă în apropierea albergue, plasat într-un mare complex comercial.

E tare plăcut să stai relaxat la o terasă în fața unui pahar cu tinto. E clar că tinto e acompaniat și de o masă vegetariană bogată. Dezmăț total, dezmăț de altfel bine meritat.

După masă unii merg la culcare (Anca), ceilalți coboară pe strada principală plină de buticuri, luminată feeric. Până să ne hotărâm de unde să cumpărăm câteva suveniruri cu faimosul cocoș ce aduce noroc, magazinele se închid, așa că împreună cu părerile de rău, ne îndreptăm spre culcare, amânând pentru a doua zi cumpărăturile.

Colega noastră de grup e din ce în ce mai destinsă, radiind o lumină și o energie de care nu se bucurase până acum. Sincet mă bucur pentru ea.

Noapte bună.

11 august 2018

Părăsim albergue în formație restrânsă

E târg, deci nu putem rata așa ceva

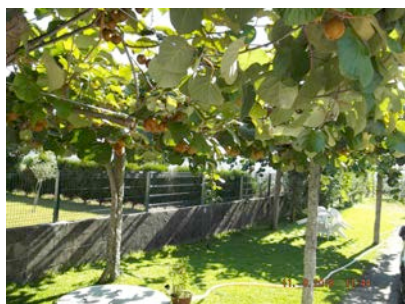
Suntem la ieșirea din oraș, plini de cocoși

Refacem provizia de apă

Suntem ghidați corespunzător

Peste tot portocali adevărați

O dimineață superbă. Ne trezim cu un entuziasm demn de niște pelerini versați. La apelul de dimineață stupoare. Din 4 membrii, se adună în careu doar trei.

Colega Anca abandonează mersul pe jos și hotărăște că va lua un taxi până la următorul popas. Se pare că faptul că UNESCO a recunoscut Camino, nu e suficient de motivant pentru colega noastră. Eu de fapt o înțeleg. Să vi pe Camino în sandale, ca atunci când mergi la colț să iei ziarul Viva, e un adevărat sacrilegiu pentru picioare, mai ales că mersul pe jos fusese folosit doar să meargă de acasă la supermarketul din colț și retur. Asta e atunci când organizezi ceva la care nu te pricepi.

De fapt Camino nu te forțează să mergi dacă nu ai încredere că poți merge, pe de o parte, iar pe de alta nu poți merge dacă nu ai o motivație interioară. Recunoașterea UNESCO nu e suficientă.

Deci plecăm în trei. Pe de o parte îmi convine că eliminăm fragmentările de ritm. Celelalte 2 fete țin pasul cu mine, deci va fi o zi mult mai puțin stresantă pentru mine.

Soarele mijește la orizont printre clădiri. E puțin răcoare, dar totuși e plăcut. E sâmbătă, și lumea începe să umple piața principală. Înainte de plecare avem însă o misiune, să cumpărăm suveniruri cu "cocoșul norocos". Planul de bătaie e simplu. Până deschid magazinele cu suveniruri, bem o cafea și mâncăm ceva.

Pe câmpul de bătaie, planul se schimbă radical. Piața centrală e invadată de comercianți care își întind tarabele. De la haine, la zarzavaturi și fructe, la obiecte de artizanat, totul e spre cumpărare. E târg. Deci lăsăm ca magazinele cu suveniruri să se deschidă în voie și atacăm un negustor de "cocoși". Are toate mărimile, care mai de care mai viu colorat. Se face iute lista de necesar și se achiziționează cantitatea trecută pe listă. Satisfăcuți de succesul obținut, dăm să plecăm, când deodată, negustorul de la care cumpărasem cocoșii, se apleacă peste coșul plin cu cocoși, ia unul și îl dă gratis colegei noastre, cea a cărei fizionomie se schimbase total de la venirea pe Camino. Mulțumește și plecăm. Sunt surprins de gestul negustorului și am să pun pendulul pe el să văd dacă e încărcat energetic.

Eu consider că Universul i la dăruit ca un "talisman", semn că are grijă de ea și de problemele ei, probleme pe care însă singură trebuie să și le rezolve, rolul Universului fiind doar de asistență. Să vedem.

Până atunci însă, hai la drum căci avem 23 km de parcurs. Iar am plecat târziu și soarele ne va penaliza, așa cum știe el cel mai bine să o facă. Deja atmosfera e încinsă, de soare bineînțeles.

Poteca trece prin cătune pitorești. Urcăm și coborâm, dar ritmul e constant. Începem să urcăm, sunt doar 170 m diferență de nivel, dar făcuți din scurt, pe o potecă plină de bolovani mari, pe care trebuie să îi sari. Urcușul e printr-o pădure destul de rară. Colega noastră a luat-o înainte și noi ceilalți doi o urmărim la o mică distanță. Poate simte nevoia să fie cu ea însăși, să se redescopere. Așa că îi respectăm intimitatea.

Ajungem la Tamel S. Pedro Fins, o localitate agățată pe o coamă de deal. E sâmbătă și lumea se îndreaptă în special cu mașinile către biserică.

Facem doar poze cu intrarea în biserică și nu intrăm, căci în echipamentul nostru de pelerini, cu rucsacele în spate, facem notă discordantă cu localnicii veniți în costum și cu cravată. Deci plecăm.

Peste tot portocali în care se relaxează fructe gustoase. Pot certifica asta deoarece am devorat câteva, luate direct de la mama lor.

De la biserică drumul, căci poteca devenise între timp drum pietruit, parțial asfaltat, tocmai ne scoate din localitate, când se aud niște frâne ce fac ca anvelopele vehiculului să muște adânc din asfalt, sau mai bine zis invers, asfaltul să muște din anvelope, e o chestiune doar de detaliu. Misteriosul vehicul este un tractor, nu rețin marca, dar sigur e tractor. Din el coboară un tip cam pe la 54,6 – 61,4 ani, foarte jovial, cu toate că nu mirosea absolut de loc a băutură. Ne strânge mâinile, e drept

Biserica din Tâmel S. Pedro Fins

Tractoristul șugubăț

Ospătărița simpatică

Fitness în aer liber

Nu suntem singuri

Într-un mod cam ciudat, ceva similar cu modul de salut al tinerilor în parcul Moghioroș. E pus pe glume, cu fetele, nu cu mine, care urmăresc circumspect desfășurarea evenimentelor, gata să intervin la momentul oportun, dacă ar fi fost cazul.

Cum nu se întrezăresc semne de degenerare în violențe nici stradale și nici verbale, mă relaxez și schimb câteva vorbe cu tractoristul. Dialogul e reconfortant, un amestec nefericit de portugheză, engleză, franceză, și de ce nu și română. Ne luăm în sfârșit un rămas bun cordial și ne continuăm misiunea, aceea de a ajunge azi la Vitorino de Piales.

Ne continuăm drumul prin pădure, un drum în urcuș destul de pronunțat. La un moment dat poteca se lățește, semn că intrăm într-o localitate. Da, e o localitate formată dintr-un bar și 5 case, și acelea răspândite pe coclauri.

Intrăm în bar ca să luăm micul dejun. O ospătăriță foarte drăguță, așa cum îi stă bine unei ospătărițe care se respectă, ne servește cu un sandwich vegetarian superb. Facem o poză cu ea, asta ca să immortalizăm momentul istoric. Pot spune că am mâncat cel mai bun și îndestulător sandwich de când am pus piciorul în Portugalia.

Mai avem, din acest punct, doar 189 km până la destinația finală. Cifra asta îmi înflăcărează inima, ca să folosesc o metaforă auzită cu vreo 40 de ani în urmă la un congres PCR (eu ne fiind participant). Deci viitorul ne așteaptă cu brațele deschise, altă metaforă de dată mai recentă.

Trecem pe lângă o livadă de măslini de vânzare, livada e de vânzare, nu doar măslinii. E drept că pomii sunt cam bătrâni și livada neîngrijită, dar important e că e de vânzare. Și așa, fără să ne dăm seama, intrăm în localitatea Estrada.

Soarele e din ce în ce mai agresiv, iar noi mai dornici să ajungem la destinație. Ne reînprospătăm rezerva de apă de la un izvorăș, rezervă care dispare pe gât aproape instantaneu, datorită căldurii. Mai avem doar 180 km până la Santiago.

Interesant, pe drum sunt amenajate spații, nepăzite, cu aparate de fitness. Pelerinii se pot opri și relaxa un pic. Ideea e de-a dreptul genială, deoarece mersul cu rucsacul în spate crează o oarecare rigiditate a coloanei vertebrale. Două lucruri sunt importante de subliniat: nu sunt păzite și nu se fură. Oare când și la noi vom vedea așa ceva? Sunt de acord cu constatarea colegei noastre Anca, a cărei venire pe Camino a fost doar că e recunoscut UNESCO, dar acest lucru a făcut ca atât Spania cât și Portugalia să primească bani de la UE pentru marcarea și amenajarea traseelor. Rămâne problema insurmontabilă: pot rezista timpului asemenea spații fără să fie păzite și furate în România? Privind realist situația, cu părere de rău, răspunsul e NU. Mi-am mai pus întrebarea: cum se poate schimba modul de gândire și de comportament al concetățenilor? Și nu am găsit încă un răspuns mulțumitor. Această mentalitate s-a creat pe parcursul multor secole. Să fie nevoie de un nou Vlad Țepeș? Nu ține. Până să înfigă el primul țăruș, "oamenii de bine" l-ar folosi chiar pentru el. Nici o bombă care să nimicească toți locuitorii din RO nu e o soluție, căci s-ar întoarce cei plecați și ar readuce cu ei aceleași metehne. Să îi trimiți grupuri, grupuri pe Camino, ar fi un eșec total, căci după trecerea lor ar rămâne pustiu. Tare aș vrea să găsesc o metodă de a îmi ajuta concetățenii. E păcat că urmașii vechilor daci au decăzut în acest hal.

Dar să nu disperăm, Universul va găsi cea mai eficientă metodă și vom redeveni demni urmași ai dacilor, așa cum au fost ei.

Drumul continuă printre lanuri de porumb bine irigate. Cât vezi cu ochii numai porumb. Soarele pur și simplu arde, apa e pe sfârșite, chiar dacă am aplicat dispoziții drastice de raționalizare a consumului de apă.

Deci porumb la stânga, porumb la dreapta și primesc un "ordin" imperios: *întreabă pe cineva dacă suntem pe drumul bun*. Mă uit în stânga, în dreapta, înainte și înapoi, nu suntem decât noi pe drum. Cum ordinul se execută, nu se discută, mă apropii timid de o tulpină de porumb și pun întrebarea solicitată. Aștept câteva clipe, dar în afara de foșnetul frunzelor de porumb, nici-un răspuns. Comunic rezultatul negativ al investigației, și pun pe seama razelor dogoritoare ale soarelui solicitarea membrilor grupului, dornici de a avea o certitudine. E drept că nu se văd marcaje, săgeata galbenă dătătoare de siguranță. Îmi dau perfect seama că e inutil să marchezi

Ura, am ajuns

Albergue Casa de Valinhas

Cina internațională

Relaxare după cină

tulpinele de porumb, căci ar fi rezistat doar până la prima recoltare.

Drumul e din ce în ce mai anevoios, asta și datorită faptului că ne apropiam de finish, și întotdeauna acei ultimi km sunt parcă dubli decât cei normali.

Uraaaa! Am intrat în Vitorino dos Piaes. Localitatea ne întâmpină cu salve de tun, dovadă a succesului reputat. Ulterior aflăm că nu erau salve de tun, nu erau în cinstea noastră, ci este ziua localității și conform obiceiului se detonau petarde, ei neavând obiceiul artificilor. Oricum, se executau trageri cu o cantitate mare de muniție, de te asurzea. Asta e, e ziua localității și deci trebuie marcată într-un fel.

Poteca ocolește centrul localității, șerpuiește printre culturi de viță de vie, alternate cu lanuri de porumb. Urcăm și iată-ne în fața albergue Casa de Valinhas.

Aici ne așteaptă atât bagajele cât și Anca care se deplasase cu taxiul. Ăsta da pelerinaj, cu taxiul. Ne prezentăm cuminiți la recepție, unde aflăm că Anca pusese ochii pe camera rezervată de mine cu două luni înaintea, dându-se drept "împuțernicită" mea. Conflict stins încă din fașă. Ne cazăm, facem un duș și ne relaxăm. Se pare că micul conflict iscat între mine și Anca a lăsat urmări asupra ei. La asta se adaugă și "încăpățânarea" mea de a merge pe jos. Să nu mai punem la socoteală și faptul că deseori oprirea ca să o așteptăm se pare că a creat o stare conflictuală mohnită, stare conflictuală pe care nu am fost în stare să o gestionez cum trebuie și pentru care îmi cer scuze.

Bubuiturile continuă cu o mai mare intensitate, așa că în scurt timp intră în peisajul cotidian. În oraș nu avem de ce merge, deoarece e un mic sătuc cu un bar și o duzină de case răsfirate pe dealuri. Aflăm că biserica e închisă, dar că am putea participa la o serbare unde un DJ va mixa melodii populare portugheze. Ăsta da DJ. Deci singurul lucru care ne rămâne de făcut este să așteptăm cuminiți ora 18,30 ora fatidică când se va servi cina.

Cu o precizie de ceas atomic, se dă adunarea în jurul mesei plasată strategic în fața recepției. Apare fata de la recepție care scoate din mașină tăvile cu mâncare, un fel de catering într-o formă primitivă.

Va fi o cină internațională la care participă 4 pelerine din California, care nu îl înghit sub nici-o formă pe Trump, o pereche de francezi trecuți de 60 de ani (cel puțin așa par) și noi. Intru în vorbă cu americancele ne iubitoare de Trump și aflăm că au plecat de la Lisabona, deci cu o vechime mai mare decât noi pe Camino. Francezii sunt simpatici, fapt care mă determină, spre stupoarea lor și a celorlalți comeseni, să intonez cu voce tare primele 3 strofe din La Marseillaise, căci doar atâta știu. Vocea mea incomfundabilă cu a unui patruped scund și cu urechi lungi, crează o satisfacție pe chipurile celor doi francezi.

Începem masa. Singurele produse vegetariene sunt o salată și niște fidea, fidea care nici-o dată nu a făcut parte din visurile mele. Un mic amănunt face să mi se descrețească puțin fruntea: tinto la discreție. Mă rezum doar la salată, pe care o ud cu tinto din belșug. Îmi respect limita la băut, în așa fel încât să fiu doar bine dispus.

Cina se încheie într-o notă optimistă, după care fiecare se retrage pentru siestă. Perechea de francezi ocupă două șezlonguri plasate cu priveliștea către cultura de viță de vie, americancele sau dus în camere, iar fetele au rămas la masă să mai "combată" evenimentele zilei. Eu fac notă discordantă, meditez.

Anca povestește despre activitățile ei, povestind cu lux de amănunte, printre altele, faptul că dacă soțul ei nu face întocmai ce îi spune ea, atunci cu siguranță că va păți ceva rău. Povestește cum un judecător care o înervase, a fost nevoit să părăsească sala de judecată intempestiv, asta datorită răzbunării ei. Ăsta da șamanism. Aviz amatorilor.

Soarele a apus după dealuri, așa că e momentul să ne retragem și noi, cu toate că mâine avem de parcurs doar 18 km.

A fost o zi minunată, încheiată cu o seară frumoasă și relaxantă. Bine că nu mai trebuie să întreb tulpinele de porumb dacă suntem pe drumul cel bun către camere.

Noapte bună.

12 august 2018

Gata de plecare

Urmărim săgeata galbenă

E duminică, oamenii s-au strâns la slujbă

Deșteptarea la 6,30. Suntem din nou în formație completă la start. Iar vom pleca târziu. La ora 7,15 se dă semnalul de pornire. Vremea e puțin răcoroasă, dar știu că o să se încălzească relativ repede.

Destinația de etapă e Ponte de Lima, la doar 18 km, așa că e un fleac în comparație cu performanțele noastre anterioare. Starea moralului e ridicată, tensiunile inter grup parcă s-au estompat după cina de aseară.

Faptul că suntem la start în formație completă mă face să cred că ziua va fi bună.

La cafeaua de dimineață am scos pendulul ca să testez cocoșelul primit cadou de la negustorul de suveniruri din Barcelos. Stupoare, pendulul începe să se învârtă, semn că emite energie. După sensul de rotire al său, energia este pozitivă, deoarece se învârtă în sensul acelor de ceasornic. Mister, e din ceramică, și a fost luat la întâmplare dintr-o grămadă cu alți confrăți ceramici. Încep să cred că a fost ales anume ca să poarte noroc celei care l-a primit, noroc de care se pare că are multă nevoie în viitor. Sunt convins că a fost dat cu o dedicație precisă, și așa cum cocoșul din legendă a salvat pelerinul nevinovat, tot așa, acest mic cocoșel o va "salva" și pe colega noastră. Poate fi un up to date a vechii legende. Mai știți?

La început drumul urcă destul de abrupt, apoi coboară lin. Peisajul e încântător. Drumul trece prin pădure, așa încât razele soarelui care au început să devină neprietenoase, nu se pot manifesta la întreaga lor valoare.

După un selfie inedit, pe un fundal "exotic", adică printre palmieri, intrăm în localitatea Facha. Îi spun localitate deoarece nu e nici cătun, nici sat și nici comună, de oraș nu poate fi vorba. Important e că are o biserică, important e că e duminică și mai important e că lumea merge încorpore la biserică, care mai de care mai gătiți. Din recuzita vestimentară a domnilor, bineînțeles că nu lipsește cravata, chiar dacă uneori e în totală dizarmonie cu restul vestimentației, dar asta e doar un mic detaliu neînsemnat. E drept că mai sunt și unii în tricouri, dar aceștia fac o notă total discordantă comparativ cu restul. Doamnele însă, la unison, sunt costumate cu hainele cele mai bune pe care le au. Privind peisajul în totalitatea lui, singura concluzie pe care poți să o tragi este că e sărbătoare în localitate.

Sunt bucuros că pot avea o conversație amicală cu câțiva câini. Discuția a fost relativ un succes, chiar dacă eu lătram în alt dialect cu al lor. Important e că ne-am înțeles într-un final. Nu același lucru pot spune de o conversație cu niște capre. Cât m-am străduit eu să leg o conversație cu ele, totul a fost în zadar, ba mai mult, una chiar m-a scuipat. Văzând că nu reușesc să leg un dialog civilizat cu ele, le strig "Bon Camino", la care ele îmi urează drum bun, cel puțin așa îmi place să cred că au făcut.

Suntem încă în formație completă chiar dacă unii merg înainte, iar alții se străduiesc să îi urmeze pe cei dintâi. Vremea e frumoasă, e cald și soarele își cam face de cap. Bine că până acum nu am avut parte de ploaie.

Drumul iese din pădure și merge paralel o vreme cu șoseaua națională, apoi brusc o părăsește, coborând abrupt spre fundul văii care se întrezărește printre copaci. Intrăm în Albergaria, o altă mică localitate ce din nou îmi crează probleme încercând să o înscriu într-o categorie urbană cunoscută mie.

Peisajul începe să se schimbe. Porumbul care până acum domnea suveran peisajul, începe să piardă din importanță, fiind înlocuit cu vița de vie. De fapt am observat un lucru nostim. Știm că la arat și semănat, utilajul tras de tractor are nevoie de un spațiu la marginea tarlalei ca să întoarcă, asta și datorită faptului că fiecare tarla este delimitată de garduri cam de ½ m înălțime, din piatră.

Ei, acești portughezi plini de o inventivitate ancestrală, cred eu, au construit de-a lungul gardurilor bolți pe care au plantat viță de vie. Bolțile sunt destul de mari în adâncime, cam 3 – 3,5 m, deci un adevărat umbrar.

Ne oprim la un izvor ca să reînprospătăm provizia de apă și constatăm cu oarecare surprindere că azi nu am mâncat.

Un mic dejun / prânz bine meritat

Fitness parc

Podul roman peste Rio Trovela

Bisericuța a cărei ștampilă a pitit-o șeful

Cu această constatare în cuget și simțiri, observăm un bar la orizont, la orizont așa se spune când ești drumeț, practic barul este plasat la cca. 20 m de poziția geografică în care suntem.

Evrika! - ar fi strigat Arhimede pus într-o situație similară cu a noastră. Noi, știind însă că anticul savant fusese pus de regele cetății să descopere dacă fierarul căruia îi comandase să îi facă o coroană din aur l-a furat, hotărâm să nu folosim deja clasică expresie. Arhimede trebuia să afle dacă fierarul a amestecat aurul cu argint. Arhimede făcând o baie, a descoperit legea potrivit căreia un corp scufundat în apă pierde o parte din greutatea sa, egală cu volumul de apă dislocuit. Faptul că am refuzat parafrazarea e generată de faptul că Arhimede a sărit atunci brusc din cadă și a alergat în pielea goală până la palat, strigând: "Evrika! Evrika!" (Am găsit! Am găsit!). Ei cum ne-ar fi stat să ne dezbrăcăm în pielea goală și să intrăm în bar strigând: Evrika, Evrika ... Motiv suficient de statornic ca să intrăm în bar așa echipați cum eram și să spunem: "Olá", adică un fel de "Bună" în portugheză. Salutul nostru a fost mult mai bine primit, decât ar fi fost clasicul Evrika.

Dovadă că salutul a fost cel corect, acesta s-a concretizat prin mărimea sandwichului primit, bineînțeles contra cost. Sandwich imens, bun și reconfortant. Era cu roșii și salată pe care se răsfața o omletă imensă, toate aste fiind captive într-un baton crocant, respectabil. De la sine înțeles că "aranjamentul" culinar este acompaniat de un suc de portocale, proaspăt stors. Ospăț regește.

Trecem pe lângă un alt parc de fitness, tot nepăzit și tot neînsușit (încă) de unii dintre compatrioții noștri, și ne continuăm drumul spre Ponte de Lima.

Trecem podul Ponte de Barros, pod de factură romană și ne trezim într-un târg mai puțin obișnuit. E un târg de lemne de foc, tăiate și stivuite, gata numai de băgat în sobă. Remorci pline ochi cu lemne își așteaptă clienții. Noi cum nu facem parte din această categorie, intrăm în micuța bisericuță pentru a o vizita și a mai pune o ștampilă pe credenciale.

Bisericuța e deschisă, o bătrânică face curățenie, semn că în curând se va întâmpla ceva aici. Întreb un domn ce se agita prin incintă despre ștampilă și primesc un răspuns favorabil în primă fază. Încep căutări susținute prin toate sertarele din dotarea bisericii. După 10 min mi se comunică, textual, într-o portugheză fără cusur, că nu știe unde a pus-o "șeful". Vreau să cred că e vorba de șeful din planul fizic și nu cel din plan divin. OK, asta e situația, dacă șeful a pitit ștampila, asta e, părăsim bisericuța și pe negustorii de lemn de foc strânși în jurul unei rulote transformate în bar mobil și o luăm din nou la pas. Între timp grupul s-a reunit din nou, așa că vom pătrunde în Ponte de Lima în formație completă.

Drumul ne scoate în scurt timp pe malul râului Rio Lima. Este un râu mare peste care trec 2 poduri, de bună seamă unul roman și altul modern.

La intrare ne întâmpină un târg de "vechituri", dar și de lucruri noi. Grupul solicită un scurt popas în fața Bisericii Nossa Senhora da Guia, datând din 1630. Fiind într-o minoritate absolută, accept știind că traversarea târgului va fi o mare provocare pentru mine.

Târgul e imens. Tarabe lângă tarabe sunt plasate de o parte și de alta a unei alei minunate, străjuită de pomi bătrâni. Găsești de la lucruri folosibile, la lucruri pe care te jenezi să le arunci în coșul de gunoi. Sunt antichități valoroase, dar și chiciuri marca Made in China. Totul se vinde. Eu reușesc să mă țin departe de orice tentație, față de ceilalți membrii ai grupului, care se opresc absolut la fiecare tarabă. În sfârșit "chinul" meu ia sfârșit, căci printre mulțimea de oameni zăresc sfârșitul aleii ocupată de tarabe. Mă uit la ceasul de pe telefon, căci nu am ceas de mână, și constat că ultimii 100 m prin târg, i-am parcurs în 1,40 ore. Asta da performanță

Ponte de Lima, este un oraș istoric, iar o plimbare prin centru este practic o întoarcere la strămoși. Largo de Camões ne întâmpină cu Fântâna Noble, finalizată în 1603. Podul de lângă vecinătate, te îmbie să îl traversezi, admirând frumusețea bisericii Santo António da Torre Velha, din secolul al XIX-lea, cu înălțimea turnului și a foisoarelor din fiecare colț al turnului. Adiacent la Capela Guardian Angels, este o clădire în stil romanic și cu rădăcini gotice, pe care mulți au atribuit-o secolului al XIII-lea. Clădirea te încântă prin modul simplu și armonios, construcție care se integrează perfect în peisaj.

Podul de peste Rio Lima

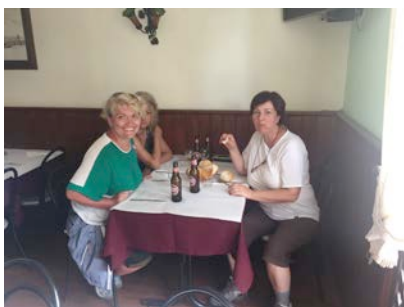
În fața Bisericii Nossa Senhora da Guia

Start în târg

Portocale peste tot, sunt ca merele la noi

Cină udată cu bere neagră

Pe malul stâng, în centrul istoric, se poate admira Turnul Sf. Paul din secolul al XIV-lea, Pillory, Turnul cu lanț vechi. Acesta a fost un spațiu care a servit drept închisoare până în anii 1960, iar prin Arcul Porta Nova, se oferă acces la vechia Rua da Judiaria.

Când se vorbește de Ponte de Lima, trebuie să parcurgi Avenida dos Plátanos, care te duce la Capela barocă a Fecioarei de la Penha de França. Continuând această cale, vizităm și grupul remarcabil format de Biserica Sf. Antonie destinată călugărilor (secolul XV) din al Treilea Ordin al Sf. Francisc (secolul al XVIII-lea). Tot aici se poate vizita Teatrul Diogo Bernardes, un exemplu excelent al unui teatru italian, inaugurat în 1893, care continuă să fie centrul cultural, prin excelență, al orașului. În continuare trecem pe lângă Villa Moraes Palace, cu fațade admirabile, imitație neoclasic. Stilul vechi brazilian face ca imaginația să se aprindă.

Ne întoarcem în centrul orașului vechi, Igreja Matriz, reconstruit de către D. João I. De acolo, mergem la Palatul marchizului (secolul al XV-lea) și vizităm Centrul de Interpretare a Istoriei Militare din Ponte de Lima. Suntem tentați să facem o vizită la Biserica din Lapa, unde se poate vedea imaginea popularului S. Benedito, cu o față neagră.

În Piața Republicii se află monumentele evocatoare ale Reginei D. Teresa și ale poetului António Feijó.

Urcăm pe străzile și aleile orașului în căutarea albergue. Trecem pe lângă strada Fericitul Francisco Pacheco și Bairro das Pereiras, cu construcții arhitecturale frumoase și fațade remarcabile.

Întrebăm, întrebăm și fiecare ne îndrumă în altă direcție, lucru specific Portugaliei. E multă lume în oraș, localnici, turiști, pelerini, tineri și mai în vârstă, bărbați și femei. Curios este că ponderea femeilor pe străzile orașului este net superioară.

Trecem pe lângă o coadă la intrarea unui restaurant. Nu pot să înțeleg fenomenul. Așteptau să deschidă? Nu, căci în interior erau meseni. Cu greu am înțeles misterul. Portughezii obișnuiesc să se strângă toată familia și să meargă la un restaurant să servească masa împreună. Cum mesele erau ocupate, așteptau afară ca să se elibereze mese. Ciudată tradiție. Sunt familii formate din 3 – 4 generații ieșite să ia masa în oraș.

Constat că banii cash s-au terminat, așa că încerc să găsesc un bancomat. Am găsit cu greu două, dar nu acceptau decât carduri portugheze. Să sperăm că la albergue voi putea plăti cu cardul.

În speranța unei plăți cu cardul la albergue, ne continuăm căutarea. În sfârșit un localnic vorbitor de limbă engleză face lumină în căutările noastre. Albergue Old Village e după colț. Fantastică revelație, era și timpul să ajungem.

Traversăm șoseaua și urcăm cele câteva trepte până la recepție. Acolo un tânăr destul de jovial ne întâmpină prietenos. Ne ștampilează credencialele și ne anunță solemn că încă nu sunt pregătite camerele. Sunt construite dar nu se terminase curățenia după pelerinii care înnoptaseră aici cu o seară înainte.

În sfârșit se dă semnalul ocupării pozițiilor unde vom pune capul. Facem dușul ritualic, înlocuiesc bocancii cei de toate zilele cu o pereche de sandale.

Intrăm în salonul comun și descopăr un lucru de care brusc mă simt mândru că sunt român. Pe un perete sunt 5 ceasuri care indică ora exactă în 5 orașe de pe tot mapamondul. Ei hai că nu ghiciți care e orașul din partea dreaptă de pe rândul de jos? La așa ceva nu mă așteptam. Orașul e "Craiova". Exact, e Craiova, orașul, ce se pare, că e cel mai reprezentativ oraș din România pentru localnicii din Ponte de Lima. Sunt un pic invidios pe olteni, dar totuși nu renunț la statutul meu de ardelean.

Ieșim din albergue și traversăm din nou șoseaua pentru a încerca să găsim o masă liberă unde să ne așezăm și nu numai atât, dar să și mâncăm. Cina a fost superbă.

Ne întoarcem relativ repede la albergue, căci oboseala a început să își facă prezența, cu toate că nu a fost un drum lung.

Micul dejun, cam frugal, dar asta e

Fantastic, dau ora exactă la Craiova

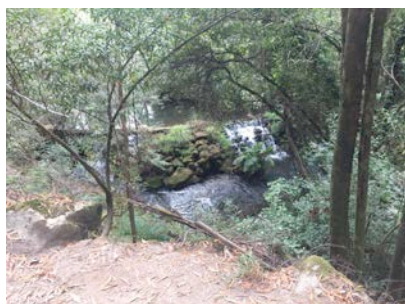
... la revedere albergue, e o nouă zi

Pâinea se lasă la ușă, nimeni nu o fură

Podul roman de la Ponte de Lima

Rio Fonte tres Bicas

Ne așezăm fiecare pe patul lui. Cu ochii închiși încerc să derulez evenimentele la care am fost parte și îmi cer iertare tuturor celor pe care, sub o formă sau alta, i-am deranjat cu ceva.

Noapte bună.

13 august 2018

Deșteptarea ne surprinde într-un somn adânc. Pe la ora 1,00 au dat buzna 2 tipe. În cameră era doar un pat liber. Aud printre zgomotele produse de cele 2 intruse, o voce ce dădea un ordin ferm: "afară". După limba folosită e clar că provenea de la una din membrele grupului nostru. Interpretez interpelarea ca o formă de avertizare auditivă prin care cele 2 tipe erau catalogate ca nebinevenite. Una dintre tipe aprinde lumina și identifică patul liber și se aruncă îmbrăcată cum era în el. E un fel de a spune că se aruncă, căci era imposibil, patul liber fiind cel de sus.

Dormim apoi în liniște până dimineața. Deșteptarea are loc la ora 6,40 precis. Până la Rubiaes avem de parcurs 27 km., cu o diferență de nivel de 405 m. Asta e, bine că am dormit azi noapte într-o liniște relativă.

La ora 7,24 ridicăm ancora, tot în formație completă. Parcă s-au liniștit spiritele. Să vedem azi după 27 km.

Coborâm în orașul vechi pentru a trece peste podul roman care ne va conduce pe traseul Camino. De pe malul opus ne dă binețe statuia ecvestră a soldatului roman care veghează podul. Curios, stă cu spatele la pod.

Sunt stresat de faptul că nu am bani cash, iar la cele mai multe baruri nu se poate plăti decât cu bani cash. În disperarea care m-a cuprins, dau de un bancomat care spre surprinderea mea, acceptă orice card Visa. Scot 100 euro și dintr-o dată orizontul redevine roz. Ce mult poate face niște bani? Să mai zică cineva că partea materială e de neglijat.

Pornim deci la drum. La început e lin, dar în curând tot peisajul se schimbă.

Camino portughez e minunat și provocator. Planul nostru este să trecem peste dealul mare (Portela Grande) și să ne oprim în primul oraș principal cu cazare, Rubiães. Suntem nevoiți să alegem Rubiães ca destinație pentru ziua de azi, asta deoarece nu există cazare între Ponte Lima și Rubiães, astfel încât nu putem să ne oprim între cele 2 orașe, chiar dacă unul din membrii grupului cedează fizic.

Principala dificultate de azi este un deal mare între cele două orașe, cu o diferență de nivel de 405 m deasupra nivelului mării.

Mergem pe malul destul de îngust ce însoțește râul Rio Fonte tres Bicas. Poteca este cam la 30 m. față de albia râului, cu sărituri peste bolovani puțin prietenoși cu drumețul. Bine că nu am prins o perioadă cu ploi, căci ar fi fost catastrofal. Bolovanii alunecoși ar fi redus mult gradul de siguranță la mers în caz de ploaie.

Priveliștea e superbă, iar susurul apei îți crează o stare de beatitudine, o contopire cu natura din care facem de fapt parte. De aceea am spus și susțin, pe Camino se merge singur, nu în grup. În grup nu poți să te bucuri de acest miracol divin, nu te poți bucura de reîntoarcerea acasă, reîntoarcerea în sânul naturii generatoare de pace interioară și armonie.

Trecem pe sub autostrada care se "zgâiește" la noi de la o înălțime de vreo 80 m. Spectacolul e fantastic. Privind în sus te simți deodată atât de mic și de neajutorat în raport cu șarpele de beton de deasupra noastră, încât simți că ar fi bine să cauți un loc unde să te pitești, pentru a nu fi strivit de uriașul de beton ce te apasă cu impozanța sa.

Rezist tentației de a "căuta o ascunzătoare" și intrăm în formație completă în localitatea Arco.

Nu e greu de găsit un bar, căci e doar unul, strategic plasat, adică în drumul pelerinilor.

Luăm o mică gustare, un juice de portocale proaspăt stors, împreună cu clasică

Relax la barul din Arco

În drum spre vârful Portela Grande

Bere brunetă în vârful de munte (405 m)

Poză cu coreianca

cafea americană. De ce e cunoscută ca americană nu știu, știu însă că eu comand cu toată seriozitatea de care pot da dovadă: o cafea americană, fără lapte, fără zahăr și fără cafea. Comanda, în proporție de 98%, produce blocarea totală a barmanului, apoi zâmbesc și situația se detensionează.

În bar lume multă, mulți pelerini, dar și localnici ce vin să bea o cafea cu tărie. Într-un colț dau de cele 4 californiene, cele întâlnite cu două zile în urmă, și care încă îl urăsc pe Trump. Ne salutăm călduros, ca vechi prieteni. Acesta este un modus operandi pe Camino. Te întâlnești cu cineva schimbi câteva vorbe și automat intră în familia ta de pe Camino. Cum pelerinii trec pe Camino în "valuri", se creează familii cu cei care au pornit odată cu tine pe drum. Aceștia, cu mici excepții te însoțesc până la destinația finală, fiind figuri de care te lovești zilnic pe drum.

Ultima sorbitură din cafeaua americană dispare pe esofag, așa că e timpul de plecare. Ne luăm rucsacele, urăm Bon Camino americancelor care mai zăbovesc, și plecăm.

După un drum printr-o pădure deasă de pini umbroși, ajungem la o cruce. Trupele lui Napoleon au trecut pe aici într-o ambuscadă - în timpul ocupației Peninsulei Iberice între 1808 și 1814.

Acum începe greul. Avem de escaladat, atenție, nu e o metaforă gratuită, avem de escaladat cei 405 m.

Colina (Portela Grande) ne pune la încercare abilitățile de pseudo alpiniști. Unul dintre colegii noștri (Anca) a decis să urce în etape mici cu pauze relativ lungi, lucru care reduce substanțial ritmul.

Se urcă greu, bolovanii îngreunează ascensiunea. Singurul ajutor este că suntem feriți de biciuirea razelor soarelui, care s-a urcat sus pe cer, fiind protejați de coroanele copacilor, căci poteca urcă printr-o pădure cu luminișuri în care luăm contact cu lipsa de milă a soarelui.

Facem popasuri relativ dese, e greu dar menținem distanțe relativ mici între membrii grupului. Deodată, printre copaci, se zărește o oază de lumină, semn că ne apropiem de vârf. Într-adevăr, după încă cca 10 min de urcuș, ne trezim pe o pajiște. Da, am ajuns pe vârf. Gata cu urcușul, iar cei merituosi trebuiesc premiați. Chiar la marginea poienei e o rulotă bar. Ce premiu mai adecvat pentru o astfel de ascensiune poate fi decât o bere brunetă. Ne așezăm la o masă în aer liber, și în fața noastră poposesc 4 beri brunete. E cu adevărat bere neagră. Nu reușim să simțim aroma berii căci dispare pe gât instantaneu. Nu e vorba de fata morgana, au fost cât se poate de reale berile, dar efortul urcușului a fost prea mare. Rezistăm de a mai lua un rând, căci avem de coborât tot 405 m. Pentru mulți cititori, atunci când vorbești de o pantă de 405 m, se miră, pe bună dreptate, că aceasta poate fi o provocare fizică. Să nu uităm însă că până să începem urcușul parcursesem deja 15 km cu rucsacuri în spate sub un soare nemilos.

Ridicăm într-un final ancora și ne pregătim de coborâre. O coreiancă simpatcă ne va fi tovarăș la coborâre. Facem poze cu ea și o luăm la pas. E singură pe Camino și pe fața ei se citește o liniște și o lumină dată de miracolul numit Camino.

Coborâșul e la fel de dificil ca și urcușul. Aceiași bolovani neprietenoși, ce îți pun serios la încercare talentul de echilibrist.

Văd că deocamdată nu primesc semnale din partea coechipierilor, semnale care să îmi indice faptul că s-a atins limita suportabilității mersului pe jos.

Gata și cu coborâșul abrupt, de acum se coboară mai lin și intrăm în localitatea Agualonga. O cruce de piatră ridicată în memoria celor care nu au mai ajuns la Santiago, străjuie poteca. Ne oprim o clipă din respect față de cei care au rămas veșnici pelerini pe Camino. Mulți pelerini care au trecut pe aici au lăsat lângă cruce un semn de prețuire pentru cei trecuți în neființă. Remarcăm printre alte obiecte lăsate și o bucată de panglică cu tricolorul românesc, semn că nu suntem singurii români ce au trecut pe Camino portughez.

Continuăm coborâșul printre lanuri de porumb, alternate cu plantații de măslini, care curios, nici-unul nu are fructe.

În drum de la vârful Portela Grande

Albergue Ninho

Așa arată canera noastră

Suntem serviți cu o supă genială

Întărm în sfârșit în Rubiaes. Întrebăm de albergue Ninho și ni se spune candid că mai avem de mers cca. 2 km până la albergue. Aproximarea de destinație face ca distanțele să devină tot mai mari. În drum sunt și alte albergue, unele cu piscină, dar noi suntem așteptați la Ninho.

Trecem pe lângă o farmacie, intru să cer informații despre albergue și aflăm că mai avem 1 km de mers pe marginea șoselei. Acest km a devenit un km fără sfârșit. În final ajungem la albergue. E o clădire cu etaj, din piatră, piatră care e prezentă și în interior. E pitorească construcția, și e păzită de un câine uriaș, dar blând.

Primim o cameră cu doar 4 paturi suprapuse, deci nu mai există riscul să ne trezim la 1 noaptea cu intruși. De fapt aveam posibilitatea de a lua această cameră sau să stăm într-un dormitor cu 16 paturi tot suprapuse. La recepție dăm iarăși de americanele supărate pe Trump.

Facem dușul deja devenit tradiție și hotărâm să ieșim în oraș să îl vizităm și să și mâncăm, căci berea din vârful "muntelui" a creat un gol demn de luat în seamă în stomac.

Ca monument remarcabil de vizitat este Biserica São Pedro de Rubiães care este o biserică romană din secolul al XII-lea, localizată în parohia civilă Rubiães din municipalitatea Paredes de Coura, care face parte din Calea medievală a Sf. Iacob, Camino portughez, cunoscutul drum de pelerinaj spre Santiago de Compostela. De-a lungul timpului biserica a fost extinsă în secolele XVI și XVII pentru a deveni biserica parohială din Rubiães. Biserica este clasificată ca Monument Național în 1913.

Inscripția de pe portalul de la intrare arată data 1295 și se presupune că este data finalizării bisericii.

În timpul secolului al XVI-lea, naosul a fost extins spre est reformulând presbiteriul și sacristia. De asemenea, la sfârșitul acestui secol, prima pictură a fost repictată în interior. Tot la începutul secolului, o altă frescă a fost aplicată peste pictura pre-existentă. În aceeași perioadă, construcția clopotniței în stil baroc a fost finalizată, modificând frontispiciul medieval.

În secolul al XIX-lea, timpanul a fost recondiționat.

În 1936, odată cu încheierea diverselor proiecte, Direcção-Geral de Edifícios e Monumentos Nacionais (DGEMN) a înscris pentru prima oară biserica în registrul monumentelor naționale. În 1960, acoperișul a fost refăcut, după ce o furtună a cauzat probleme majore și daune clădirii. Doi ani mai târziu a fost restaurat porticul și prebisterea principală, completate de proiectele din 1978 și 1980.

Proiecte suplimentare, destinate reabilitării și consolidării stabilității clădirii, au fost întreprinse și la începutul anilor 1990. Acestea au inclus: tratamente pentru infiltrarea apei, repararea clopotniței și baptisteriului, curățarea pietrelor exterioare, restaurarea frescei murale, instalarea unui sistem de drenare. În timpul proiectului de drenare din 1996, excavatoarele au descoperit vestigiile mormintelor medievale de mică adâncime. Excavarea a dezvăluit două linii de morminte suprapuse, prima datând din secolul al XIII-lea. Pietrele funerare sunt organizate în două linii paralele, de o parte și de alta a Bisericii, și integrate în relieful spațiului. Aceste morminte au fost excavate în nordul și sudul bisericii și demontate înainte de instalarea sistemului de drenare.

Epuizând componenta turistico-culturală, singurul punct rămas pe ordinea de zi a rămas cina, așa că traversăm șoseaua și la cca 70 m găsim un restaurant. Suntem norocoși, găsim și o masă liberă și un ospătar de treabă.

Ca de obicei, foamea ne instigă să facem o comandă atât de mare încât ar fi suficientă pentru un pluton întors de la Mărășești. A nu se face confuzia că mă refer la un pluton decimat, nu, e vorba de un pluton întors intact.

Începem cu o supă de zarzavat, un fel de cremă de legume, ceva superb. Fetele primesc câte 2 polonice fiecare, în cazul meu, la cererea mea expresă, primesc 4 polonice.

Am uitat să menționez începerea ospățului cu bere brunetă. După supă/cremă, apar

Un prânz / cină pe cinste

Relax

Micul dejun ... și la drum

pe masă 4 farfuri pline cu o salată mixtă vegetariană. Aici apare o problemă. Un colț al farfuriei este rezervat unei porții onorabile de tun. Pentru mine rămâne totuși o enigmă, cum tunul este o vegetală? Dar dacă așa e în Portugalia, ok.

Returnez porția mea pentru a face retușul necesar prin extracția tunului din salata mea. Se întoarce salata fiind de data asta corespunzătoare ca aspect și conținut.

Deodată la masă se așterne liniștea, o liniște activă, deoarece se mai aud doar tacâmurile care atacă fără oboseală imensa salată mixtă "vegetariană".

Fiecare din noi dovedim într-un târziu cantitatea imensă de mâncare comandată. Noroc cu berea care a mai fluidificat îmbucăturile.

Ne retragem spre albergue. Cei 70 m la întoarcere par mult mai lungi, asta datorită faptului că greutatea fiecăruia dintre noi s-a modificat considerabil după masă.

Ajungem într-un final la albergue. Afară e cald încă, așa că ne așezăm pe scaune afară, un fel de siestă târzie.

E timpul pentru o retrospectivă a zilei. A fost un drum destul de lung, mai ales în porțiunea escaladării vârfului Portela Grande. Interesant e faptul că nimeni nu a reclamat, încă, efortul depus.

- Colega noastră venită pe Camino din curiozitate spirituală, Carmen, este practic cea mai în formă membră a grupului. A ținut pasul cu mine și de aceea apare și în cele mai multe poze. Pot spune că dacă nu aș ști că e prima dată de când a îmbrăcat haina de pelerin, aș băga mâna în foc că e veche "în brânză". A intrat în toate locașurile de cult în care am fost și nu a vociferat raportat la drum. Singura dată când a comentat, a fost atunci când mi-a cerut să întreb pe cineva dacă suntem pe drumul bun, solicitare când în jurul nostru nu era țișenie de om, doar lanuri nesfârșite de porumb. Dacă altădată ar dori să mă însoțească pe un alt Camino, nu aș refuza-o. Un astfel de tovarăș de drum, discret, e util uneori.

- Colega care venise pe Camino la recomandarea unei bune prietene, consider că a suferit transformări esențiale în bine. Dacă la început era o persoană oarecum retrasă, închisă și puțin vorbărească, acum citești în ochii ei o lumină ce nu exista atunci când ne-am întâlnit la Otopeni. Acum e deschisă, vorbărească și dezinvoltă. E un bun tovarăș de drumeție, vesel și deschis.

- Anca, dacă par a fi estompate micile frecături cu mine, eu cred că ceva "arde mocnit". Nu pare omul care să treacă ușor peste anumite animozități. La exterior pare că s-a integrat în grup, dar ceva îmi spune însă că e "liniștea de dinaintea furtunii". Aș vrea ca să nu am dreptate, dar acesta e fillingul meu în momentul de față.

- Ca să nu fac abstracție de mine, ca membru al grupului, am din ce în ce mai mult sentimentul că Universul m-a "trimis" de data asta pe Camino cu o misiune. Care e aceea, încă nu mi-am dat seama, dar cu siguranță mi se va releva până la sfârșit.

Acum stăm afară, păziți de mult prea blândul dulău, cu o cană de ceai în față și fiecare e în lumea lui.

La culcare căci mâine vom părăsi Portugalia și vom trece în Spania. Va fi un drum de 23 km.

Noapte bună.

14 august 2018

Reușim să ne sculăm destul de devreme, așa că la ora 7,20 grupul se pune în mișcare, în formație completă. Drumul va avea mici urcușuri, dar nu atât de spectaculoase ca cele de ieri. Deci, hai la drum.

Micul dejun e destul de modest, dar îl onorăm totuși. Oricum e prins în preț. Ne luăm rucsacurile, le așezăm profesionist pe umeri, facem poza de protocol cu albergue Ninho și intrăm pe traseu.

Deocamdată poteca coboară până la albia râului Rio Coura. Știu că "rio" înseamnă "râu", dar pentru frumusețea numelui portughez fac această greșală tautologică (hai că am creat ceață deasă prin folosirea expresiei "tautologică", care e de fapt echivalentă cu termenul "pleonasm", dar sună mai elevat).

Adio Ninho, ... adio Rubiaes

Trecem tot pe pod roman râul Rio Coura

Bon Camino

Trecem acest râu tot pe un pod roman și de abia acum încep să regret că dacii i-au izgonit pe romani din țară, ce autostrăzi ar mai fi construit ei dacă îi mai lăsau în Dacia vreo 4 – 5 ani. Am fi mers de la Nădlag la Constanța numai pe autostradă.

Podul e solid, iar apa superbă. Poți vedea peștișorii înotând voioși, iar coroanele copacilor își fac toaleta de dimineață, oglindindu-se în apa ce parcă a împietrit pentru o clipă. Diminețile sunt atât de superbe, soarele răsare de după dealuri, dar nu dogorește. Aerul e curat, oamenii sunt calmi, preocupați de treburile lor zilnice. Nu se vede pe chipul lor înfrângerea ce se poate vedea pe chipurile multor bucureșteni.

Drumul șerpuiește o vreme printre porțiuni acoperite cu viță de vie. Interesant e faptul că plantațiile de viță de vie nu sunt pe spații mari, ca în Spania, ci sunt pe zone mici, ceea ce mă face să cred că nu sunt exploatații viticole industriale, ci mici culturi private. Sunt struguri negrii ce se apropie de cules, deoarece a fost o vară foarte caldă cu mult soare și ploi puține.

Poteca iese în șosea pe care o urmează cam 1 km, după care reintră într-un peisaj similar cu cel precedent.

Ușor, ușor începem să urcăm. De data asta ajungem pe Alto S. Bento, o înălțime de doar 270 m, deci un fleac față de ultima ascensiune.

Încă nu sunt probleme inter grup, toți merg cu o dorință de nou, ne desimulată. Întâlnim o bornă care ne urează "Bon Camino", bornă străjuită de steagul portughez și cel local. În ramurile pomului din spatele bornei sunt prinse bilețelele menite să marcheze trecerea unor pelerini prin zonă.

Suntem în vârf, parcă nu a fost atât de greu. Începe coborâșul și curând intrăm în Fontoura.

Originile parohiei datează din epoca preromană; mai multe artefacte arheologice au fost descoperite în zona din jurul Grove, care a urmat acelei perioadă. În plus față de resturile de ceramică și cenușă / cărbune, așezarea plasată pe o colină rotundă, e presupusă a fi locul unei structuri fortificate de castru.

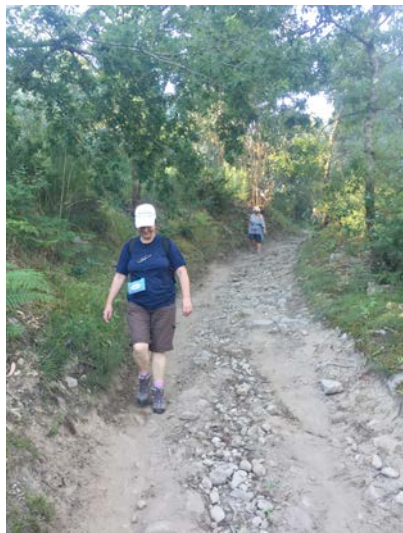
Odată cu înființarea Regatului Portugaliei, teritoriile locale au fost împărțite în enclave mici; zona Boriz, de origine germanică, a evoluat într-o așezare proto-culturală numită Baudiricus și a fost tipică așezărilor din secolul IX - X din zonă. După cum se amintește în tradiție, numele Fontoura provine dintr-un izvor situat în apropiere de Casa Alta, a cărui ape conțin particule de aur, fiind apreciate pentru calitatea apei. Derivată din Fonte d'Ouro (Fântâna de Aur), așezarea a evoluat de-a lungul timpului în Fontoura.

În 1258, biserica din São Miguel de Fontoura a fost citată ca fiind una dintre bisericile aparținând diacezei Tui, în timpul domniei regelui Afonso al III-lea din Portugalia. Un catalog al unor astfel de biserici, pregătit pentru regele Denis din Portugalia, a clasat biserica São Miguel în dări fiscale în valoare de 100 de reis.

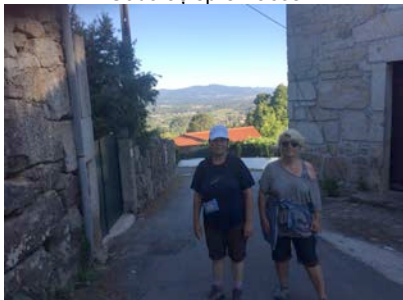
În 1444, Ioan al Portugaliei a obținut permisiunea Papei, și a dezmembrat teritorii din Diaceza de Tui și a transferat sub administrația sa în Diaceza de la Ceuta (unde a rămas până în 1512). În acel an, Arhiepiscopul de Braga, Diogo de Sousa, a dat lui Henrique, Episcop de Ceuta, districtul eclesiastic din Olivença, primind în schimb Valença do Minho, un aranjament aprobat în 1513 de Papa Leo X. Între 1514 și 1532, Arhiepiscopul Diogo de Sousa a evaluat proprietatea bisericii din Fontoura, care aparține diacezei de la Braga la 230 réis. Până în 1546, în registrele de evaluare ale São Miguel de Fontoura, biserica a dat 60.000 réis.

Într-o copie a recensământului din 1580, bătrânul Baltasar Limpo a indicat că São Miguel a fost administrat de laici, iar potrivit lui Américo Costa, veniturile lui aparțineau moștenitorilor lui Gabriel Pereira de Castro. Statisticile parohiale din 1862 indică faptul că Vieiras Teles din Lisabona și Barbosa Aboim de la Barcelos erau adevărații beneficiari ai veniturilor.

Până în 1839, Fontoura era o parohie a districtului Monção, până când a fost transferată administrației din Valença în 1852.

Coborâș spre Pacos

Pe o stradă în Pacos

"cuibul" cu vin și sticla ce va locui în bar

Coborârea continuă

De la Fontoura, continuăm să coborâm. Poteca este plină de grohotiș, destul de deranjant la mers.

Ajungem la Pacos. Trecem pe lângă o gospodărie foarte "prietenosă" cu pelerinii. Pe marginea drumului, într-un "cuib" ca de barză, sunt plasate sticle de vin cu dopuri de metal ruginite de vreme. Nu știu cât de vechi sunt și nici ce conțin. Sper să fie vin, iar dacă ar fi așa, judecând după starea capacelor ruginite, am putea vorbi de un "vin deosebit de vechi". Deasupra "cuibului" este și o cană, ceea ce îmi sugerează că pelerinii sunt invitați să deguste. Cum eu nu beau în timpul mersului, iau o sticlă ca să o degust în tihnă. Poate cred că i-ar sta bine în barul meu, unde am exemplare venerabile. De exemplu am vișinată făcută de mine în 1976, care între timp a devenit ca un sirop gros.

Nu știu dacă am făcut bine sau nu, dar ceva îmi spune că îmi este îngăduit să iau cu mine o mostră de vin străvechi.

Drumul coboară în continuare. Trecem peste alt pod roman de peste râul Rio Pedreira. Fantastic ce bine s-au conservat aceste poduri. E clar că au fost făcute cu mână de lucru locală, dar inginerii constructori se pare că erau romani. Aspectul tuturor podurilor întâlnite este aceeași, funcție de lățimea râului diferențiindu-se doar prin numărul de arcuri. Dacă mă gândesc la cel de peste râul Lima, e vorba de un pod imens de lung.

Ne regroupăm și ne continuăm drumul. Oboseala încă nu și-a făcut simțită prezența, dar soarele a devenit cam neiertător cu bieții pelerini.

Intrăm în Tuldo. Un bar plin de pelerini ne face să convocăm o celulă de criză și hotărâm în unanimitate să facem un popas. Ne așezăm la o masă și comandăm apă căci rezerva noastră strategică de apă ni se terminase încă de vreo 2 km.

Odihnă bine meritată. Mă uit în ghid, mai avem cam 3 km până la Valenca, după care trecem podul de peste râul Rio Minho care desparte Portugalia de Spania și am ajuns la Tui, destinația finală a zilei de azi.

Suntem ca și ajunși, așa că prelungim relaxarea. În timp ce stăteam la masă, intră în bar și cele 4 americance. Ne salutăm bucuroși, dar evit orice discuție despre Trump, mergând pe principiul că "ce e prea mult, strică". Deci Trump poate răsufla ușurat că nu îl voi mai bârbi.

Ajungem la Casa Diego, un albergue cam departe de orice localitate. La intrare sunt marcaje care orientează pelerinul despre multe destinații posibile și distanța până la ele, față de acea locație. Important pentru noi e faptul că până la Santiago mai avem 135 km, iar cei care vor să ajungă la Fatima, vor avea 300 km. Cum noi nu intenționăm să ajungem la Fatima, reținem doar cifra de 135 km. Suntem practic la jumătatea drumului.

Drumul se metamorfozează din nou, în loc de piatră cubică, apare obositorul grohotiș. Urcăm puțin, dar e floare la ureche în comparație cu ce am escaladat în ultimele zile.

Deodată intrăm într-o suburbie a orașului Valenca, în Alto Minho. Se simte aerul urban, nu mai e liniștea cu care ne obișnuisem. Tiruri, autoturisme și oameni grăbiți. Intrăm într-un magazin chinezesc (și aici au ajuns) pentru ca una din colegele noastre să își cumpere șosete mai groase ca să nu o mai bată bocancii. Intru într-un bar ca să întreb unde e marcajul, deoarece în pierdusem. Cine crezi că erau pe terasa barului? Americancele noastre. Se pare că folosesc o metodă de teleportare, căci le lăsasem la ultimul bar și acum le întâlnesc aici, fără să băgăm de seamă că ne-au depășit. OK, asta e situația, întreb barmanul de indicator, pun ștampilele atât de necesare și plec ca să mă reîntâlnesc cu grupul.

Traseul urmează o stradă laterală, de aceea pierdusem marcajul. Case frumoase, cu multe flori și evident palmieri. Aici nu prea am văzut atât de mulți portocali.

Trecem printr-o zonă periferică destul de săracuță, un fel de "Prelungirea Ghencea", dincolo de zonele rezidențiale și intrăm în Valenca.

Popas la Tuldo

Grohotiș și urcuș

Stradă în Alto Minho

Prima vizită o facem la Capela Senhor do Bonfim, o mică bisericuță modestă, dar caldă. Intrăm și zăbovim câteva minute, căci fără să îți dai seama te cuprinde o liniște profundă.

Deși nu există nici o documentație justificativă, se înțelege, prin liniile sale, că Senhor do Bonfim este o capelă de "cercetași", construită mai mult sau mai puțin în același timp cu Biserica Matrice a Santo Antônio, în jurul anului 1713.

Deși e o capelă simplă și mică, are o grație specială. Clădirea este construită din lemn și lut. Planul său este compus din naos, separat de capela principală printr-o arcadă din lemn și de-a lungul părții drepte a acestuia din urmă, de o mică încăpere care servește ca o sacristie și o scară către turnul clopotniță.

Pe altar există o pictură mare a lui Hristos pe cruce. Toate celelalte picturi, care alcătuiesc altarul, au fost păstrate la loc sigur, pentru că a existat o încercare de infracție. Capela a suferit o restaurare meticuloasă, care a restaurat o mare parte din aspectul său original.

Ajungem la o răscruce care ne arată că suntem în apropierea graniței cu Spania. Intrăm pe strada principală, stradă ce ușor poate fi trecută în categoria bulevardelor. La capătul bulevardului începe un parc imens ce duce spre cetatea medievală.

Istoria și originile cele mai evidente ale dezvoltării localității Valença do Minho sunt strâns legate de prezența regelui D. Sancho I la sfârșitul secolului al XII-lea. Ca urmare a anulării căsătoriei dintre Alfonso IX de Leon și Teresa Infanta, fiica lui Sancho I, monarhul portughez decide să inițieze o serie de încercări de ocupare a unor zone între Tui și Pontevedra în Galicia. Aceste manevre militare vor reînvia inevitabil vechile conflicte portughezo-spaniole și tendințele expansioniste asupra teritoriului galician.

În cadrul acestor conflicte între Portugalia și Spania, Valencia, cunoscută pentru contrastele sale, și populările masive, câștigă în jurul anului 1200, un rol fără precedent. Pe de o parte, datorită poziției sale strategice, între râul Minho și vechiul drum roman, contrastele au fost cauza ideală pentru a provoca atacurile galicienilor. Pe de altă parte, datorită importanței pe care vechiul drum roman îl câștigă ca un loc de pelerinaj la mormântul lui Santiago, importanța orașului Valença crește și mai mult.

Această combinație de factori a fost cauza care a condus ca regele Sancho I să acorde prima Carta și să decidă să ridice o construcție defensivă de natură permanentă pe linia de frontieră naturală a râului, graniță deja stabilită.

Conform rapoartelor de atunci, delimitarea lui Couto de Valença a avut un impact puternic. Se stabilesc, astfel, două ritmuri diferite de dezvoltare. Interiorul zidului cetății poate fi caracterizat ca fiind o zonă cu un caracter mai mult urban, unde se află și cele mai importante clădiri și servicii, locul unde s-au organizat puterile politice și militare. Dincolo de ziduri se aflau terenurile netede, cu destinație rurală și agricolă.

E de subliniat, de asemenea, că, la fel ca alte comunități înființate în zonele de frontieră (în special riscante din cauza pericolului militar și, prin urmare, neatractive pentru ocupația umană), Alfonso al II-lea a acordat Carta pe 15 august 1217, care dă un set de avantaje și privilegii locuitorilor - cum ar fi dependența exclusivă de rege, scutirea de plata taxei pe tot regatul, precum și unele avantaje locale, cum ar fi protecția de uz casnic, printre altele. Acestea sunt destinate să stimuleze dezvoltarea urbană, care presupune un statut consolidat, în contextul relațiilor geo-strategice cu Minho Galicia, devenind astfel principalul punct de trecere între cele două regiuni.

Ca o consecință a războaielor cu Leo, nucleul lui Contrasta a fost distrus parțial în secolul al XIII-lea (1211 - 1212), fiind nevoit să fie reconstruit. Pentru a întări dezvoltarea fortului, D. Afonso II atribuie o nouă Cartă (Contrasta), cu reînnoirea privilegiilor atribuite de D. Sancho I.

În 1262, Contrasta și-a schimbat numele în Valença, prin decizia lui D. Afonso III, încercând simbolic să revigoreze dinamismul acestui fort în rețeaua urbană a regatului. Pe lângă schimbarea numelui, monarhul comandă, de asemenea, o reformă profundă a sistemului militar al satului, extinzând zidurile fortului, pentru a

Capela Nostra Senhor do Bonfim

... pe unde să o luăm?

Intrarea în fortul Fortaleza

cuprinde întregul sat. Deși configurația exactă este în mare parte necunoscută (datorită numeroaselor transformări introduse mai târziu), este încă posibil să se detecteze unele vestigii ale cetății medievale Valença. În cele din urmă, Valencia are un guvernator și o garnizoană militară, responsabili de apărarea satului și a regiunii, de incursiunilor Leonese.

Pe parcursul deceniilor și secolelor care au urmat, Plaza de Forte de Valença a continuat să se bucure de o atenție privilegiată din partea autorităților politice și militare din cauza importanței geo-strategice pe care nu o pierduse niciodată.

Cu toate acestea, privilegiile vor dura până la sfârșitul anilor '50 ai secolului XVII, în anii critici ai războiului de restaurare, când au loc primele încercări de a consolida zidurile fortului Valencia, fiind una dintre cele mai expuse părți la atacurile spaniole în 1657 și 1660, existând chiar încercări serioase de a lua această fortăreață prin forță.

De restaurarea cetății Valencia a fost responsabil francezul Miguel Lescole, care a încercat să consolideze această structură defensivă slabă. Proiectul inițial al lui Lescole, comandat în 1668 și livrat în 1683, se termină prin faptul că nu a fost niciodată aprobat de Consiliul de război. Manuel Pinto Vilalobos, un discipol al inginerului militar francez, în mare parte profitând de planurile de master existente, va începe lucrarea la sfârșitul anului 1691. Lucrările vor fi finalizate în mare parte în 1700.

Noul fort Valencia Fortaleza este împărțit în două zone distincte, interconectate prin poarta: „Vila”, la Nord, incluzând nucleul medieval vechi, cel mai dens populat, zonă unde se dau principalele facilități sociale; iar la sud, „Coroană”, cu dimensiuni mai mici și practic nestingerite de construcții. De jur împrejur cele două spații, sunt dotate cu metereze și cu guri de tragere, întărituri care garantează izolarea acestei zone și permite o arie largă de vizibilitate și de foc. Totuși, astăzi, este posibil ca, atunci când traversăm zidurile interioare ale Fortalezei de Valença, să identificăm în mod clar aceste două zone. Cu aproximativ 3,5 km de perimetru de ziduri, sistemul de apărare al Fortaleza de Valença este compus din 10 bastioane și două jumătăți de bastioane. Sunt în acest moment în picioare bastioanele Lapa, Hope și Faro, The Paiol numit Măcelarul (Old Depot Powder), construit în 1715, pe latura de vest, iar Paiol Champ de Mars, unde este instalat astăzi Biroul de Turism Valença, merită cu siguranță să fie vizitat, ținând cont de caracteristicile unice ale interiorului său.

Această activitate militară a fost considerată o mare inovație în acel timp, folosind tehnica de oraș urban fortificat.

La începutul secolului al XVIII-lea, Valencia a fost cea mai importantă Praça-Forte do Minho și una dintre cele mai importante din toate granițele Portugaliei.

La data de 10 februarie 2012, în apropierea orașului Tui (Spania), se formează o entitate administrativă, Eurocity, ca un semn de cooperare și integrare între cele două orașe, separate doar de cele două poduri de peste râul River Minho.

Am preferat să prezint pe larg ceea ce e expus pe panourile informative din incinta oficiului de turism din interiorul Fortaleza, deoarece, după părerea mea, Camino nu trebuie privit doar un pelerinaj spiritual, ci cred că trebuie combinat și cu partea cultural – istorică. O cunoaștere a rădăcinilor istorice și a culturii celui aflat în proximitatea ta este germenul ce stă la baza toleranței.

Trecem prin poarta de intrare în cetate. Aici dau de un furnicar uman. O mare de oameni, „mare” e modest spus, un „ocean” de oameni umplu străduțele înguste ale fortului.

Magazinașe cu suveniruri care mai de care mai îmbietoare te îndeamnă să intri. Vremea e foarte frumoasă, așa că sunt toate condițiile întrunite ca să băntui prin fort, cu sau fără un țel precis.

Trecem pe lângă bastionul fierarilor și intrăm în biserica S. Maria dos Anjos. O biserică frumoasă, o bijuterie arhitectonică ridicată într-o zonă preponderent cazană, într-un fort militar. Mă așed pe o bancă și încerc să o introduc în una din cele două categorii, rece sau caldă.

Biserica e rece, are ceva ce îți amintește de ofițeri și soldați uzați de lupte, de

Pe străduțele din Fortaleza

Biserica S. Maria dos Anjos

măceluri voluntare sau involuntare. E o răceală ce ți se imprimă adânc în suflet. O energie aspră se degajă parcă din pereții ce au fost martori ai unor evenimente de mult uitate. În general bisericile, asta e teoria mea, păstrează energia celor care le-au ctitorit, păstoriți sau a obștiilor care le-au trecut pragul. Bisericile sunt edificii construite în plan fizic din motive mai mult sau mai puțin divine. Atâta timp cât Dumnezeu e în noi, noi suntem Biserica lui Dumnezeu, deci practic nu am avea nevoie de alte biserici. Dar asta e altă poveste pentru care pot ușor fi excomunicat din orice fel de religie.

Pentru a înțelege acest lucru trebuie să mergi pe Camino fără să îți declari apartenența la vreo mișcare religioasă. Mi-am pus adesea întrebarea: cum au apărut religiile? E clar că nu există un Dumnezeu al ortodoxilor, altul al catolicilor, altul al baptiștilor, și așa mai departe. E un singur Dumnezeu pentru toți, și atunci cum s-a ajuns la această fărâmițare a celor care îl recunosc pe Dumnezeu ca unic tată ceresc? Explicația e una simplă și evidentă: oamenii din dorința lor de a avea putere asupra altora și-au creat "taburete" pe care s-au cocoțat pentru a avea un ascendent față de cei din jur. Partea proastă e că unei mari părți din populație s-a reușit o "spălare de creier" și li s-a inoculat ideea că religia unora e mai bună decât a altora, inventând ritualuri și dogme ce nu au absolut nici-o legătură cu legile și armonia divină. Dar în definitiv, fiecare avem posibilitatea de a sluji unui Dumnezeu extern, sau să slujim Dumnezeului din noi care locuiește în Templul clădit în noi înșine. Mergeți pe Camino, fără prejudecăți și veți avea ocazia să îl descoperiți pe Dumnezeul adevărat din voi. E un sfat dezinteresat, dar care merită să fie urmat, numai atunci când veți fi pregătiți pentru asta.

Ieșim din fort și coborâm spre albia râului Rio Minho. Granița dintre Portugalia și Spania este trasată exact pe mijlocul fluviului, pe toată lungimea lui. Trecem pe podul ce leagă cele două maluri și un marcaj desenat la mijlocul podului ne atrage atenția că pășim peste granița dintre cele două țări. Marcajul indică că până aici e teritoriu portughez, iar cu pasul următor pășim pe teritoriul spaniol. Senzație ciudată, un pas ne face să părăsim o țară și să pătrundem în alta, și acest lucru se petrece pe un pod, la mijlocul apei.

Continuăm să mergem pe pod și curând punem piciorul pe "pământ" spaniol. E o stare specială, să treci dintr-o țată în alta parcurgând un pod. Suntem tot în UE, suntem tot pe Camino, dovadă stând indicatoarele rutiere.

Ca să fiu sincer, parcă și aerul e altul. Eu fiind ardelean, atunci când trec de Predeal, simt un cu totul alt aer, aer ardelenesc ce nu se poate compara cu nimic altceva, chiar dacă de la 16 ani am părăsit Ardealul. Poate pare unora ciudat, dar pentru un ardelean, nimic nu e mai de preț ca Ardealul. Mă refer bineînțeles la ardelenii adevărați, care nu și-au alterat obârșia. OK, așa sunt eu, un ardelean de viță veche, pe care nu va reuși nimeni și nimic să îi modifice crezul despre cei care îmi sunt cu adevărat strămoșii. Deci corect, ar trebui să intitulez jurnalul: "Un ardelean pe Camino". Poate ar fi mai aproape de crezul meu despre ceea ce înseamnă Camino, un pelerinaj ce nu are absolut nici-o legătură cu vreo religie, fiind un pur pelerinaj spiritual.

Suntem în Tui, primul oraș spaniol de graniță. Preocuparea noastră e de a găsi albergue. E deja ora 14,10 și încă nu știm unde vom înnopta. Întreb la o benzinărie, nu au auzit de albergue San Martin. Traversez strada și întreb într-un magazin. Aici am noroc, dau de un individ dornic să facă lumină în această problemă a noastră. Într-o engleză cu puternic accent Jamaican, aflăm că mai avem cam 3 km pe strada pe care ne aflăm și apoi să urcăm în orașul vechi, unde va mai trebui să mai întrebăm.

Zis și făcut, o luăm la pas, traversăm râul Rio Tripes și încercăm să "dovedim" cei 3 km preziși. La un moment dat ne întâlnim cu un grup de pelerini, care ne ghidează perfect spre a ajunge în orașul vechi. Iată-ne în fața Catedralei, și descoperim biroul de turism alăturat. Explicații ample de genul: o iei la dreapta, apoi la stânga, din nou la stânga, etc. ... Deci o explicație foarte competentă, dar inutilă. Așa că hotărâm să punem în funcțiune "gps-ul" intuițional. Așa ajungem în fața poliției, nu a agenților, ci a instituției. Cum nu era nici-un agent prezent în proximitatea noastră, intru într-un mic bar plasat pe o străduță laterală poliției. Barmanița ascultă pasul meu și îmi spune să aștept. La început nu am înțeles de ce ar trebui să așteptăm. Mai simplu ar fi fost să ne spună că nu știe, și continuam căutările. Fără nici-o altă explicație ni se repetă să așteptăm. Ies din bar și dezorientat încerc să găsesc alt locuitor mai bine

OK, părăsim Fortaleza

Aici e granița dintre Portugalia și Spania

Am ajuns în Spania ...

informat. La un moment dat mă simt abordat de un tânăr care ne cere să îl urmărim. Coborâm pe niște trepte destul de abrupte, trecem pe o stradă lăturalnică, coborâm alte trepte și ne oprim în fața unei clădiri. Era albergue San Martin, iar tânărul era recepționarul albergue. Fantastic, află că acest albergue colaborează cu barul cu pricina și barmanița îl sunase să ne recupereze, de aceea spunea mereu într-o spaniolă fără cusur, să așteptăm.

Ne încartirui, conform uzanțelor ni se aplică ștampilele pe credenciale și executăm dușul cel de toate zilele, bineînțeles, zilele pe Camino.

Refăcuți după duș, hotărâm în unanimitate că e momentul să vizităm barul care ne-a degrevat de stresul căutărilor, și în semn de respect și mulțumire, să luăm masa acolo. Hotărârea fiind luată, nu așteptăm publicarea ei în Monitorul Oficial al Spaniei, și "descălecăm" încorpore la barul cu pricina. Ne instalăm la terasa de afară și comandăm o salată vegetariană mixtă, pentru fiecare. Bineînțeles că berea brunetă nu lipsește. E plăcut afară, soarele s-a mai domolit și adie un vântuleț ca o briză. Ce poate fi mai minunat să "lenevești" cu o bere în față, după 23 de km mers pe jos.

Hai să tragem o fugă prin istoria acestui oraș foarte important, aflat la granița cu Portugalia. Nu e greu să găsim informațiile necesare chiar la oficiul de turism care ne-a băgat într-o ceață deasă, atunci când căutam albergue San Martin.

Orașul, care a fost declarat un sit istorico-artistic, și-a îmbogățit moștenirea pe parcursul secolelor datorită locației sale strategice.

Tui este, mai presus de toate, o citadelă care emană o viață culturală, economică și militară, întipărită adânc în conștiința galicienilor, care sunt mândri de orașul lor.

Întotdeauna cu ochii pe Portugalia învecinată - uneori ca prieten, alteori ca inamic, orașul se află pe o frontieră care nu mai servește niciunui scop: autostrada modernă a înlocuit podul de fier - care este încă în picioare și este una dintre cele mai emblematice imagini - iar controalele vamale nu au sens în Uniunea Europeană. Tui este mult mai liniștit pentru el și, pe măsură ce călătorii se plimbă pe străzile sale medievale, aceștia pot înțelege de ce orașul a fost declarat sit istorico-artistic. Printre moștenirile arhitecturale ale orașului Tui se numără: Catedrala romano-gotică, bisericile din San Bartolomé (în stil roman) și San Telmo (în stil baroc) și mai multe capele.

Muntele Aloia, de lângă Tui, a fost primul loc din Galicia care a fost declarat rezervație naturală și este un punct perfect pentru a vedea estuarul râului Vigo și valea Louro. Acest râu se varsă în Miño, adevărata figură definitorie din viața orașului, formând frontiera naturală cu Portugalia. De fapt, toate rutele care au părăsit țara vecină și care nu au aderat la Ruta de la Plata, ajung la Tui.

Deci orașul Tui se află în partea de sud a provinciei Pontevedra și este separat de Portugalia de râul Minho. Orașul portughez Valencia se află pe un deal chiar peste râu, iar cele două orașe Tui și Valencia se înfruntă de secole, fiind despărțite doar de o vale. Ambele orașe sunt legate printr-un pod construit în secolul al XIX-lea.

Astăzi, Tui are o populație de peste 15.000 de locuitori, dar a început ca o așezare romană numită Tude și are istoricul tipic turbulent al multor orașe din Galicia. Anii îndepărtați l-au văzut pe Tui în război cu Portugalia și cu nomanzii, fiind de asemenea parte a imperiului Vizigot. Bineînțeles că Tui are și o puternică legătură celtică.

Primul dintre multe alte lucruri bune despre Tui este că are un cartier istoric compact cu un număr de monumente importante, cea mai importantă fiind catedrala castelului.

Orașul beneficiază, de asemenea, de o locație de unde se vede orașul vechi așezat pe vârful dealului, cu râul Minho în vale dedesubt.

Cele mai vechi părți ale zidurilor cetății Tui, au fost construite în timpul domniei regelui Ferdinand și datează din secolul al XII-lea. Pe parcursul etapelor ulterioare ale dezvoltării orașului și ca urmare a expansiunii orașului, secțiuni mari ale acestor ziduri au fost demolate, însă una dintre porțile originale, Pia, rămâne încă.

... și suntem totuși pe Camino

O masă copioasă

Să pătrundem acum în minunata catedrală.

Catedrala orașului Tui, spre deosebire de bazilicile din Pontevedra, Ferrol și Vigo, este exact acea catedrală (adevărată catedrală) ce poate defini existența ei într-un oraș. De aceea Tui poate cu adevărat pretinde titlul de oraș. Clădirea a fost sfințită în 1225 d.Hr., în timpul monarhiei regelui Alfonso, dar lucrările de construcție au început cu un secol mai devreme.

Catedrala este într-adevăr o structură monumentală, iar poziția sa, pe un deal de la vârful orașului, o face să fie emblema orașului.

Clădirea este de fapt o catedrală a castelului, iar zidurile sunt împodobite cu cimitire și fortificații, unele datând din anul 1120 d.Hr., când începeau lucrările de construcție. Cea mai bună priveliște a Catedralei din Tui trebuie să se găsească dintr-un loc undeva din apropierea malurilor râului Minho care curge la poalele dealului. Din această poziție se poate obține o vedere minunată a cetății cu catedrala cocoțată în vârf.

Apropiindu-ne de catedrală, devine imposibil să nu obținem o vedere panoramică. Proporțiile clădirii nu sunt însă pierdute, iar amplexarea și măreția rămân la fel de impunătoare pe măsură ce stai în fața porții principale. Acest portic are o importanță estetică și istorică. Ca o piesă de arhitectură și zidărie este incredibil de detaliată și minunată, de asemenea, ea reprezintă una din primele vestigii ale artei gotice din Spania. Alte elemente ale clădirii sunt, de asemenea, gotice, dar cele mai vechi secțiuni și stilul arhitectural principal sunt romane.

Odată ce intrați în catedrală, amenajările interioare sunt mai mult decât egale cu cele ale fațadelor. Catedrala are un mic muzeu (în capela Sf. Ecaterina), dar bolțișurile, coloanele, altarele și sculpturile din piatră și lemn impresionează cel mai mult. O orgă și un cor masiv sunt alte trăsături importante, dar scara și spectacolul de ansamblu crează vizitatorului o impresie de neuitat.

Dacă se urcă pe scări până la cuiburile de veghe din jurul mănăstirii principale vei avea o altă perspectivă asupra dimensiunii catedralei.

Da, o plimbare prin Catedrală este recomandat. E o biserică caldă, ce denotă faptul că slujitorii și ctitorii ei, au fost oameni cu har.

Aflăm că seara, la ora 20,30 va fi un concert în Catedrală. Acestă informație a creat o "schismă" neașteptată în rândul grupului. Astfel doi membrii au dorit program de voie, în timp ce alții doi (printre care mă număr și eu) dorim să mergem la concert. Astfel grupul se destramă, funcție de preferințe, reunirea grupului petrecându-se la albergue San Martin, în dormitorul comun.

Se dă semnalul "rupeți rândurile" și fiecare pleacă pe căile sale. Grupul interesat de concert, pleacă să se plimbe prin oraș, căci mai e o oră până la începerea concertului, ceilalți se pare că vor "ataca" o terasă mai de fițe, terase pe care eu nu le pot prinde în itinerarul meu din 2 motive: la vârsta mea au trecut de mult asemenea dorințe și apoi, scopul venirii mele pe Camino este altul decât să mă distrez. Dar fiecare face ceea ce inima îl îndeamnă să facă. Eu, de exemplu, prefer meditația în locul chefului.

E ora 20 și ne îndreptăm spre Catedrală, ca să ocupăm loc. Spre surprinderea mea, biserica e deja plină. Cu greu găsim 2 locuri mai în față. Nu va fi slujbă, doar concert.

Concertul e susținut de două coruri reunite și de o orchestră compusă oarecum ad-hoc din instrumentiști mai tineri, alături de instrumentiști mai vârstnici.

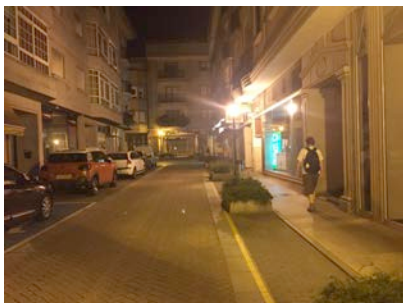
E ora 20,30 fix. Apare organizatorul care prezintă formațiile. Se începe cu trei piese corale din repertoriul bisericesc, frumoase dar pentru mine cam plictisitoare căci nu înțeleg textul.

Pe măsură ce timpul trece, melodiile devin din ce în ce mai ritmate. Se perindă la pupitrul dirijoral tineri, dintre care unul nu cred că are mai mult de 14 ani. Concertul devine animat. Urmează piese din genul gospel, cu o coreografie minunată.

Pot spune că atmosfera devine electrizantă, publicul aplaudă încontinuu și chiar

Sfârșit de concert

Părăsim albergue

Micul dejun în Tui

Gata de plecare în formație completă.

Începe să danseze imitând pe cei din cor. Se obține o contopire între artiști și public, ceva de vis, la care nu speram la începutul concertului. E ora 22,15 și se aplaudă continuu. Concertul a fost un mare succes, cel puțin pentru mine.

E seară, proiectoarele îmbracă în lumină fațada catedralei. Ne îndreptăm spre casă, încă sub impresiile lăsate de concert. Mă felicit, în gând, pentru alegerea făcută.

La albergue aflăm că cealaltă parte a grupului s-a bucurat de un vin asortat cu fructe, s-au relaxat, iar atunci când au vrut să intre la concert, nu au fost lăsate să intre, deoarece concertul începuse deja.

Cam astea au fost momentele importante ale zilei, acum culcarea căci mâine vom avea 21 km de mers până la Porrino.

Până atunci, somn ușor și ... poate trebuie să descopăr că și pelerinajul în grup poate fi spiritual.

Noapte bună.

15 august 2018

Deșteptarea la ora 6,35. A fost o noapte liniștită, fără intrări intempestive la ora 1,00 în căutarea unui pat liber. Deci, o noapte de vis, nu cu vise, căci am dormit buștean încă sub imperiul concertului de aseară.

La ora 7,10 grupul se pune în mișcare. E încă întuneric, dar iluminatul stradal funcționează perfect. Părăsim albergue cu o oarecare reținere, căci încă o jumătate de oră de somn ar fi fost de aur. Plecăm pe rând, fiecare cât de repede și-a strâns lucrurile. Ne regroupăm la un bar, singurul deschis la ora asta.

Un sandwich vegetarian și o cafea americană poposesc relativ repede pe masa noastră. Barul e plin de pelerini. La o masă alăturată sunt 3 pelerini: tatăl, fetița și patrușul din dotare. Cățelul părea un pelerin versat, așa că e ușor să intri în dialog cu el. Fetița nu prea agreează convorbirea cățelului cu mine, dar tatăl o liniștește, așa că dialogul continuă.

Ne terminăm gustarea și ne îndreptăm spre Catedrală din două motive: să ne luăm rămas bun, pe de o parte, iar pe de altă parte, de acolo se intră în traseu.

Azi vom avea 21 de km de parcurs, drum fără urcușuri, relativ plat, dar lung. Mai facem o poză cu Catedrala și începem să coborâm. De fapt coborâm din orașul vechi spre malul râului Minho.

Trecem pe lângă biserica S. Bartolome Rebordans, e deschisă și intrăm.

Biserica San Bartolomé de Rebordans este situată la marginea orașului, la aproximativ 920 de metri, în linie dreaptă de la Catedrala Tui, în direcția nord-est.

Clădirea are dimensiunile de 26 x 17 metri și este orientată la aproximativ 15 grade spre sud-est. Se află pe o necropolă din timpul Imperiul Roman, atestată de E. Iglesias Almeida. A fost prima biserică monahală cu benedictine și mai târziu cu augustinieni până în secolul al XV-lea. În secolele al XI-lea și al XII-lea, a fost sediul episcopilor din Tudense și, prin urmare, a fost subordonată catedralei din Tui.

Templul actual a înlocuit un altul preromanic, probabil Vizigot, care explică forma sa neobișnuită. Pictura murală a absidelor datează din secolul al XVI-lea și corespunde atelierului familiei Serveira de Tui (date extrase din panoul de informații al templului).

În secolele al XI-lea și al XII-lea era scaunul episcopal, deoarece Tui căzuse pradă atacurilor nomazilor. Aspectul său arhaic îl deosebește de restul templelor pe care îl putem vizita în Galicia.

Biserica este construită cu materia primă obișnuită din Galicia: granitul. Acest fapt contribuie la un stil propriu și durabil, specific acestor clădiri, în schimbul dificultății de a realiza sculpturi cu finisaje de calitate. Apsidele plate de tradiție vizigotă, cu excepția celei centrale, datează încă din sec. XII.

Înăuntru, biserica transmite din nou senzația de construcție "diferită" formată din trei

O perte din noi și statuia pelerinului

Capela Virxe do Camino

Noua biserică din Virxe do Camino

nave, delimitate între ele prin pilaștri de secțiune dreptunghiulară, la care au atașat semicoloane, pe care se sprijină arce laterale.

Mă așed pe o bancă și încerc să "interacționez" cu biserica. E o biserică rece, doar piatră, sculpturi și atât. Cu toate că afară a apărut soarele, înăuntru e un frig atât fizic cât mai ales spiritual. O energie care te face să nu poposești prea mult înăuntru. Cred că schimbările atât de dese legate de trecerea de la vizigoți, la celți, apoi la romani și în sfârșit la catolici, au creat acest amalgam energetic ce nu îți crează pace interioară.

Drumul trece printr-o luncă, dezvoltată pe malul râului Rio Louro, un mic pâraieș ce zburdă printre copaci. Trecem Puente da Veiga și intrăm în Virxe do Camino.

E zi de târg, dar nu sunt prea mulți oameni, poate și datorită orei cam matinale. Azi e mare sărbătoare, e Adormirea Sf. Maria, sărbătoare mult venerată de catolici.

În imediata apropiere a drumului, pe o pajiște, dăm de Capela Virgen del Camino, construită în secolul al XVIII-lea, pe rămășițele unei capele datată anterior. În muzeul Catedralei din Tui se păstrează o sculptură de tip policrom primitivă de la această capelă. Este o sculptură din secolul al XII-lea sau al XIII-lea dedicată Virgen del O, oferind copilului un sân. Conform tradiției, sculptura a fost ascunsă în zonă înainte de avansarea maurilor, iar când a fost regăsită, sa decis construirea unui templu pentru pentru a o adăposti.

În interior, capela și nava au acoperiș din lemn. Interesant e și faptul că chiar în fața capelei, s-a construit o biserică nouă, în stil modern, tot închinată Fecioarei Maria.

Bineînțeles că intrăm și în noua biserică. Ceva plăcut te îmbie să zăbovești. E clar că cei care au construit-o au făcut asta din inimă. Cu toate că interiorul e modern, te simți minunat. Nu știu cum recepționează ceilalți din grup la energia acestei biserici, dar pentru mine personal e o plăcere să stai pe o bancă și să te lași scăldat de bucuria pe care o degajă aceasta. E clar că nu s-au impregnat temerele enoriașilor ce ar fi "strigat" după ajutorul Divinității, pe vremea incursiunii maurilor, a romanilor și chiar al portughezilor, în timp de război, căci la acea vreme locașul nu exista. Nu același lucru se întâmplă cu vechea capelă, martoră a atâtor războaie.

les recomfortat din bisericuță și ne continuăm drumul care merge paralel cu șoseaua. Ne intersectăm cu alți pelerini, deci nu suntem singuri, așa că nu am nici-un motiv să întreb o tulpină de porumb dacă suntem pe drumul cel bun. Nu după mult timp părăsim șoseaua și drumul devine potecă ce străbate o pădure umbroasă. Bine că am scăpat de soarele ce începuse să își etaleze forța.

O bornă km, specifică Camino, ne atrage atenția că până la Santiago mai avem de străbătut 109,767 km. Asta da precizie.

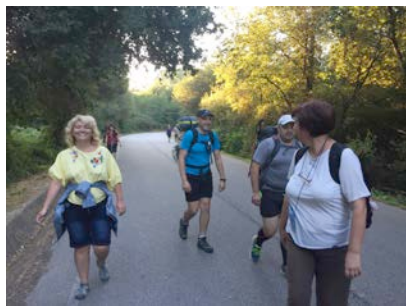
Ne continuăm drumul prin pădure și constatăm că pe Camino nu sunt doar pelerini, ci și ahtiați de jogging. Din sens opus veneau două tinere cu un dulău respectabil. Erau îmbrăcate în ținută de jogging, iar câinele în "hainele" lui de toate zilele. Întrebarea pe care mi-o pun în mod normal este: cine antrenează pe cine, câinele pe fete, sau fetele pe câine? Întrebarea e justificată de faptul că pe chipul câinelui se citește un soi de abandonare în fața destinului nemilos.

Continuăm drumul, de data asta în grupuri formate din punct de vedere al rezistenței la mers. E drept că ultima parte a fost un urcuș cam puțin prietenos cu drumeții.

Oarecum, gâfâind, ajungem la un bar rural, în mijlocul naturii. Prima parte a grupului, printre care și eu, ne oprim să ne răcorim și să așteptăm restul grupului. Rămânerea în urmă a unora, am înțeles că se datorește Ancăi care de abia se poate mișca. Sincer nu știu de ce a venit pe Camino. Se pare că doar decizia UNESCO de a recunoaște Camino, a fost singurul imbold, sau banii primiți ca "organizatoare"?

Se reîntregește grupul, se comandă juice de portocale în varianta "gigant" și ne relaxăm. Recunosc că mă cam deranjează scăderea ritmului de mers la un nivel aproape de neacceptat, dar mă abțin, ca să nu creez disensiuni în grup.

Facem poze, consultăm "roza vânturilor" destul de bine organizată, așternem cu grijă ștampila atât de "prețioasă" pe credenciale, mai ales că acest lucru se face prin

Nu suntem singuri pe drum

Juice de portocale proaspăt presat

Un inedit, dar practic, indicator turistic

Rio Louro

autoservire.

În sfârșit plecăm din nou. Grupul pare refăcut, așa că mărim pasul. Decizie falimentară, deoarece din nou Anca rămâne în urmă și colega ei trebuie să o aștepte, cu toate că aceasta ar fi putut foarte bine să țină pasul cu mine.

Reluăm mersul de-a lungul pârâului Louro, un pârâu liniștit, pe care natura "l-a plasat" într-un peisaj superb. Punți peste pârâu sunt presărate pe potecă. Interesant e faptul că la capătul fiecărui podeț, cei care trec sunt avertizați că pe podeț trec doar oamenii, animalele sunt obligate să treacă prin apă. Asta nu ar fi o problemă pentru ele, căci adâncimea apei e de doar max. 20 cm. "Traducerea" mea a avertismentelor este legată de faptul că astfel se protejează structura podețelor.

Grupul din nou s-a fragmentat, și asta mă cam indispuce, căci tot timpul trebuie să așteptăm pe Anca în special. Ea este singura care nu e în stare să țină pasul cu noi. Pentru că Anca nu poate merge, face ca și prietena cu care a venit să se oprească și să o aștepte, acest lucru ducând inevitabil la divizarea grupului în două, lucru foarte iritant.

Ieșim din pădure și ne trezim în fața unui bar, barul Laguna, plasat strategic perpendicular pe drum. În fața barului este un indicator care ne cam pune în încurcătură. Din acest punct, Camino are 2 variante, una "originală" la dreapta și alta "alternativă" la stânga.

Intrăm în bar și comandăm 2 juice de portocale, căci în calitate de antemergători eram doar doi: eu și Carmen, bioterapeuta care se alipise grupului încă din Otopeni. Am avut noroc cu ea, a mers în același ritm cu mine și în afara datei când m-a pus să întreb porumbii dacă suntem pe drumul cel bun, alte probleme nu mi-a creat, deci dacă e disponibilă și vrea, anul viitor poate să mă însoțească pe noul Camino.

Cum nu aveam un răspuns corect la dilema generată de indicatorul de afară, mă văd nevoit că consult barmanul. Acesta, competent, îmi explică diferența. Dacă aleg să urmez traseul "original" voi traversa o zonă industrială, dacă aleg varianta "alternativă" voi trece printr-o zonă rustică, prin păduri și câtune, dar e cu 2 km mai lung. Explicația spulberă orice urmă de îndoială, e clar că voi alege varianta "alternativă", chiar dacă e mai lungă.

Ne bem juice-ul, privim înapoi pe drumul pe care venisem și nici urmă de Anca & Co. Asta e, o luăm la picior spre stânga, pe varianta "alternativă", sperând ca și ultimii din grup vor face o alegere asemănătoare. Nu puteam aștepta la infinit, mai ales că sacrificasem deja 30 minute la bar, în speranța că vor apărea.

Pornim "vitejește" căci porțiunea de început se compune dintr-un urcuș cam abrupt după care ne afundăm într-o pădure destul de deasă.

Intrăm în localitatea Orbenlle, o localitate pitorească, cu case frumoase și flori multe.

Pe gardul unei case văd o cutie cam ciudată. Deschid ușa din față, în interior e un grătar. Intuiesc că este o cutie pentru pâine. Fantastică intuiție. Dimineața, negustorul deschide ușa, pune pâinea și pleacă la altă casă. Fiind în cutie, nu poate fi afectată de ploaie sau ninsoare, iar grătarul face ca în jurul pâinii să fie în permanență aer.

În timp ce eu studiam invenția, poarta se deschide și apare proprietarul casei care nu știa de ce zăgăne cutia de pâine. Se pare că luase pâinea mai de dimineață. Un om simpatic, cam la vreo 55 de ani iese în poartă să vadă ce se întâmplă. Îmi cer scuze pentru faptul că am atins cutia pentru pâine. Explicația mea a fost înțeleasă, chiar dacă vorbeam limbi diferite. Asta e unul din misterele de pe Camino: te înțelegi cu oricine, fără să cunoști o boabă din limba lor. Omul ne invită în curte, o curte curată, îngrijită și plină de flori. Ne invită să bem apă din fântâna casei și ne aduce chiar o sticlă cu apă de la frigider ca să ne reînprospătăm rezerva de apă. Facem o poză cu el, mulțumim pentru ospitalitate și plecăm mai departe. Restul grupului încă nu se vede pe drum.

Poteca șerpuieste prin pădure, e plăcut să ai deasupra ta umbrela coroanei copacilor căci soarele nu își mai poate face de cap.

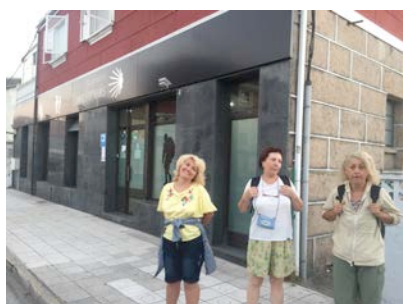
Dilemă, o luăm la stânga sau la dreapta?

Cutie de pâine și proprietarul casei

Albergue Camini Portugues

Gata de plecare

Alegerea a fost bună, trecem prin locuri pitorești, întâlnim oameni pe a căror chipuri nu se văd urmele unei lupte stresante cu problemele vieții cotidiene.

O bucurie îți umple inima, ești liber, ești în armonie cu natura și acest lucru nu poate fi descris în cuvinte.

Cei 2 km în plus au fost răsplătiți de peisajele pe care am avut ocazia să le admirăm și să ne simțim ca făcând parte din ea.

Pe nesimțite intrăm în Porrino, acum să vedem unde e albergue Camino Portugues? Trecem pe lângă albergue municipal, o groază de rucsacuri sunt înșirate la coadă, așteptând deschiderea albergue. Posesorii rucsacelor stau tolăniți la umbră, pe micul petec de iarbă din fața intrării.

Orașul O Porriño este o municipalitate din Galicia, în provincia Pontevedra.

Este un oraș industrial, în zona metropolitană Vigo, de care este dependent economic. Una dintre industriile sale principale este producția de granit. Granitul Porriño este cunoscut în întreaga lume ca Rosa Porriño (Pink Porriño) și este exportat prin Portul Vigo în principal în Italia, Japonia și China.

Cele mai pitorești zone din Porrino se află în zona pietonală a orașului, unde se pot vedea clădiri vechi, inclusiv o biserică mică, ascunsă în spatele unor palmieri. Există, de asemenea, o clădire impresionantă a consiliului, cu un castel aproape asemănător. Această clădire domină strada pe care se află, și are o aparență regală.

În Porrino există niște arcade și colonade mai vechi, situate sub clădirile care alcătuiesc o parte din centrul orașului.

Descoperim cu nu foarte multă greutate albergue și ne cazăm. Cealaltă jumătate a grupului încă nu a sosit. Ne cazăm, pun ștampilele pe toate credencialele căci s-a hotărât ca să fiu responsabil cu asta.

Într-un final sosesc și ultimi componenți ai grupului. Aflu cu această ocazie că la barul cu "variante" au ales varianta mai scurtă, cea prin zona industrială.

Cum eu deja făcusem dușul de "înviorare", propun să mergem în oraș să mâncăm. La recepție e o fată tare prietenoasă pe care o întreb unde găsim o terasă bună să mâncăm? Primim o documentată și argumentată informație legată de o anumită terasă unde să ne oprim. Ni se prezintă la fel de argumentat, care sunt terasele ce trebuie evitate. Așadar, cunform indicațiilor prețioase descoperim barul și cinăm în liniște.

Trebuie să recunosc că am atins, fără rea intenție, faptul că alegerea variantei "originale" nu a fost cea mai fericită alegere. Din câte am observat, remarca mea nu a fost prea bine "înghițită" de Anca, care tot timpul dorea să se erijeze în conducătorul semi grupului format din ea și prietena ei, orice remarcă din partea mea fiind considerată ca un afront asupra orgoliului ei de "organizatoare" care știe totul. Oricum am conștientizat împăcată că nu am spus nimic cu răutate, dar am văzut în ochii ei o străfulgerare prevestitoare de urmări. Oricum, sunt pe Camino și nimic nu mi se poate întâmpla, așa cel puțin cred acum.

Ne întoarcem la albergue și ne culcăm, căci mâine vom avea 25 km de mers cu o denivelare de 250 m față de locul unde ne aflăm.

Noapte bună.

16 august 2018

E ora 7,43 și suntem gata de plecare. Plecarea se face în grup compact. Pe stradă e plin de pelerini, așa că se pare că e o oră potrivită pentru a ataca cei 25 de km până la Redondela. Sper că mica altercație de aseară să nu lase urme.

Ne oprim la barul la care mâncasem aseară și onorăm locația cu un mic dejun. Mâncarea nu a fost excelentă, însă cafeaua tot americană a mai spălat puțin reputația barului.

Alături de noi, la o masă alăturată stau cei trei pelerini pe care îi mai întâlnisem, tatăl,

Eu cu mine însumi

Mai avem 92,936 km până la Santiago

O împrietenire instantanee

Reînprospătarea proviziei de apă

fiica și dulăul pelerin din vocație. Schimbăm câteva cuvinte, de data asta cu tatăl, căci cățelul e cam mahmur, poate din cauză că fusese sculat în timp ce încă visa. Pornim la drum, poteca ne poartă pașii printre plantații de viță de vie pe o parte a drumului și coclauri pe partea cealaltă a potecii. Peisajul mă inspiră să îmi fac un selfie. Nu rezist tentației și mă "autopozez".

Continuăm să urmărim albia râului Louro. Trecem peste Puente rio Louro și intrăm în Velgadana, o mică localitate situată cam la 4 km de Porrino. Grupul iar s-a împărțit în "înaintași" și cei rămași în urmă.

Trecem pe lângă o bornă kilometrică pe Camino și constatăm că am trecut de cifra fatidică de 100 km până la Santiago. Mai avem 92,936 km. Precizia cu care e măsurat drumul mă copleșește, recunosc sincer. Oricum suntem sub 100 km, deci cu entuziasm, înainte.

Nu mă mai gândesc la mica divergență cu Anca de aseară, și mă adâncesc în gândurile mele. Îmi recapăt curând starea de liniște sufletească pentru care am venit pe Camino. De fapt de un an de zile tânjesc după această liniște.

Intrăm în Vilar, o mică localitate, mică dar pitorească, cu case frumoase pline de flori. Predomină florile a căror culoare e roșie ce contrastează perfect cu albul caselor. E atâta armonie în jur, încât am uitat de Anca și de "ambitiile" ei.

Urcăm, dar urcușul nu este atât de neprietenos pe cât ne așteptam. Suntem la 250 m deasupra nivelului mării, adică a oceanului. Priveliștea e superbă, restul grupului nu se vede, se pare că au rămas mult în urmă.

Coborârea e plăcută, trecem printre zone cu viță de vie. "Oameni" cam ciudați străjuiesc poteca, omuleți dornici de noi cunoștințe, așa că nu pierdem ocazia să ne împrietenim cu ei. Cu toate că nu sunt animați, sunt prietenoși, sunt practic "paznicii" viței de vie.

Brusc constatăm că rezerva strategică de apă s-a epuizat, așa că profităm de faptul că un izvor cu o apă rece, foarte gustoasă, ne iese în cale. Bem pe săturate și umplem sticlele, căci mai avem de mers.

În fața noastră redescoperim pe cei 3 pelerini de care ne despărțisem de dimineață în barul unde luasem micul dejun. Facem poze, ne urăm Bon Camino și ne continuăm drumul. Cățelului îi trecuse mahmureala, așa că începe să dea din coadă când ne vede.

OK, am ajuns în orașul Redondela. Trecem pe lângă albergue municipal și aceeași priveliște, rucsacuri puse la coadă, căci nu e încă ora 14 când se deschide albergue.

Eu am experiența de anul trecut când am ajuns la albergue municipale și erau ocupate, trebuind să îmi iau rucsacul în spate și să caut altul. A fost situația când a trebuit să merg în plus 9 km, căci în zonă nu era nici-un albergue liber. Anul acesta am hotărât să rezerv locuri la albergue private, singurile care acceptau rezervare din timp. Se știe că la municipale nu se poate rezerva, și se aplică principiul: primul venit, primul servit.

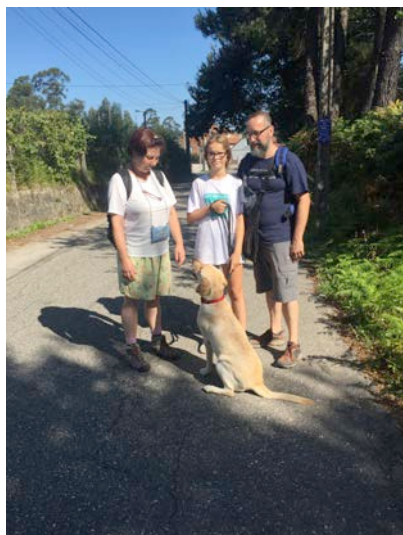
Albergue Santiago Apostol de Redondela este un adăpost pentru pelerini afiliat bisericii cu același nume. Ajungem la albergue și ne întâmpină o măicuță drăguță, pe post de recepționeră. Ne ștampilează credencialele și ne conduce la paturile rezervate, paturi aflate într-un dormitor cu 18 paturi.

Fac duș, și mă așed în pat. Starea mea se alterează. Încep să am amețeli, controlabile încă. Grupul se reîntregește și hotărâm să ieșim să mâncăm.

Mâncăm și ne întorcem căci mă simt din ce în ce mai rău. Amețelile continuă, dar sper să fiu mâine în stare să merg.

Mă bucur că încă am puterea de a cerceta și consemna historia acestui superb oraș.

Regiunea Redondela este un site locuit încă din cele mai vechi timpuri, astfel că mulți coloniști au lăsat amprenta lor imprimată de-a lungul istoriei. Epoca bronzului este una dintre perioadele cele mai prolfice, cu numeroase exemple de site-uri

Întâlnire cu cei trei pelerini

Unul din viaductele orașului

Coadă la albergue municipal

O măicuță pe post de recepționistă

situate în diferite părți ale zonei.

Artefactele din Monte Penide sau Monte Mirallo și Ventosela sunt cele mai remarcabile mărturii ale acestei perioade. În primul caz este vorba de un complex masiv funerar cu numeroase morminte și dolmene, plus petroglife abundente și sculpturi în piatră, datate într-un interval ce acoperă neoliticul (4000-2500 î.Hr.), până la epoca bronzului (1800-700 î.Hr.).

Nu putem uita urmele culturii celtice, cu vestigii precum Castro Peneda sau Castro de Negros. Observarea structurii sale originale (cu diferitele facilități de comunicații) ne ajută să înțelegem mai bine cum era organizat un oraș din vremea castrelor.

Perioada romană își aduce și ea aportul în dezvoltarea orașului. În această perioadă zona capătă o importanță deosebită, deoarece sistemul de drumuri construit de romani leagă Braga (Bracara Augusta) de Astorga (August Asturica) prin Lugo (Lucus Augusti), traversând Redondela, iar acest lucru face ca localitatea să atingă o mare dezvoltare.

Cele mai reprezentative mărturii ale acestui timp sunt milioanele de borne care indicau distanțele pe drumurile romane (mile romane); singura rămasă în locația sa originală este Santiaguiño Antas, de asemenea, cunoscută sub numele de „Marco” sau „Anta jurtina” Vilar de Infesta.

Evul Mediu se caracterizează prin dezvoltarea satului. Splendoarea casei lui Soutomaior, care a atins apogeul cu legendarul Pedro Madruga, a jucat un rol-cheie în timpul conflictului dintre biserică și proprietarul feudal.

Orașul Redondela, la începuturi, a fost împărțit în două părți: Vilavella și Vilanova. Ambele au rămas împreună legate printr-un pod și deține un port care era motorul economic al orașului.

Un alt factor a fost dezvoltarea Camino de Santiago, sursa de atracție pentru mulți vizitatori, Redondela fiind prima oprire a etapei. Arhiepiscopul Xelmírez a trecut Redondela ca parte a Camino portughez, aducând din țara vecină moaștele San Fructuoso, San Silvestre, San Cucufate și Santa Susana. În 1114, și-a stabilit temporar reședința în orașul Redondela, anul în care a construit biserica Santiago Apostol de Redondela.

Epoca modernă se caracterizează prin pierderea locuitorilor din zonele urbane datorită diverselor atacuri venite dinspre Atlantic. În ciuda faptului că a fost o perioadă de turbulență, unele evenimente de mare importanță istorică ies în evidență, cum ar fi Bătălia de la Rande.

În bătălia de la Vigo Bay, care a avut loc în 1702, trupele spaniolo-franceze au cedat Redondela forțelor anglo-olandeze, într-o bătălie navală de dimensiuni considerabile, la care trebuie adăugată jefuirea ulterioară a zonei. Lupta a avut loc în strâmtoarele din Rande, unde se găsește și acum un „cimitir” de galeoni scufundați.

Insula San Simón merită o mențiune specială. Tradiția spune că a fost locuită încă din Evul Mediu de membrii Ordinului Templului, și este o mărturie a multor evenimente ce au avut loc în regiune încă din secolul al XVI-lea.

Insula Lazareto, este singura de pe coasta atlantică spaniolă a cărei rol a fost acela de a preveni și de a izola bolile infecțioase, cum ar fi holera. Astfel a devenit un centru de asistență medicală.

În secolul XX, după Războiul Civil, insula a jucat un rol proeminent în istoria din sudul Galiciei, deoarece a fost folosită ca închisoare pentru deținuți din partea republicană.

De-a lungul secolului al XX-lea Redondela a trecut dintr-un sat de pescari la un oraș industrial, în special pentru sectorul textil, în anii șazeci. Cu toate acestea imaginea viaductelor sale feroviare, conferă o personalitate proprie. Astfel, „Viaductul de la Madrid” din 1876, și „Viaductul Pontevedra” din 1884 sunt monumente istorice și artistice declarate, și astfel Redondela devine cunoscută sub numele de „sat cu două viaducte”.

Pentru situația sa privilegiată și extinderea acesteia, regiunea Redondela este

Biserica Santiago Apostol din Redondela

Eu la spital la camera de gardă

Așteptăm să se deschidă albergue

atestată ca fiind locuită încă din vremuri imemorabile.

Intrăm în biserica Santiago Apostol de Redondela, o biserică impozantă, plină de opere arhitectonice de valoare, dar după clasificarea mea, este o biserică rece, în care te simți "strivit" parcă de impozanța ei. Este o biserică a cărei ctitor a vrut să își etaleze puterea sa asupra locuitorilor.

Trebuie să recunosc că starea mea generală se alterează în ritm dramatic. Pe lângă starea de pierdere a echilibrului, a apărut o diaree cumplită. OK, dacă dorm, mâine voi fi în toate capacitățile necesare unui drum de 24 km.

Restul grupului e în jurul meu și încearcă să mă îmbărbăteze. Printre clipe de luciditate o aud pe Anca că o întreabă pe Carmen dacă știe de ce am pățit asta, căci ea a primit informația că ea știe motivul? Atunci mi-am amintit de ceea ce ne-a povestit, cum l-a făcut pe acel judecător care o înervase, să părăsească brusc ședința de judecată. Oricum nu am puterea să reacționez. O mai aud pe Carmen care o întreabă: "spui că ești terapeut și faci așa ceva"? După asta adorm. În rest nu îmi mai aduc nimic aminte. Eu am pus starea mea pe seama oboselii, a unei posibile insolării, dar nu m-am gândit nici măcar o secundă la altceva.

Mâine avem de mers 24 km, sper că până dimineață voi fi din nou în stare să merg.

Noapte bună.

17 august 2018

A fost o noapte groaznică. Se pare că îmi pierdusem total echilibrul, ca să pot ajunge la toaletă trebuia să mă susțină cineva, așa că fetele sună la 112 și cheamă ambulanța. Cât de repede a ajuns nu știu, dar mă ajută să cobor și mă urcă pe targă. Lângă șofer se proptește Anca care chipurile mănca spaniola pe pâine. Lângă mine stătea asistenta care încerca să mă țină treaz. Restul fetelor urmează ambulanța într-un taxi. Sunt dus la cabinetul de urgență al orașului. O doctoariță tinerică mă consultă și i se pare că sunt suspect de un infarct. Îmi zice: "*uită-te în mijlocul frunții mele*", și mă uit. Mă întreabă dacă o văd. Îmi vine să râd, dar răspund că o văd. Cum nu putea da un diagnostic ferm, mă trimite la Vigo, la spital, la vreo 40 km.

Sunt urcat din nou pe targă, Anca în față, fetele în taxi. Ajung la spital, îmi ia sânge pentru analize, îmi face de două ori EKG-ul, și nu găsesc nimic. Starea mea e aceeași, pierderea totală a echilibrului și diaree acută.

Stau toată noaptea în sala de urgențe. O asistentă care mă auzise că vorbeam cu fetele, care între timp ajunseră la spital, intră în vorbă cu fetele, pe românește. Aflu că e din Constanța și că e de 15 ani în Spania. Deci nu mai e nevoie de ajutorul neprecupețit și dezinteresat al Ancăi. Diana, căci așa o cheamă pe asistentă, stă lângă mine tot timpul.

Se apropie de ziuă, Diana iese din tură, dar înainte o întreabă pe doctoarița care fusese de gardă, ce plan are cu mine. Vestea este că mi-au pregătit un pat în spital unde mă vor transfera, deoarece nu au putut găsi un diagnostic.

Sunt într-o situație dificilă, așa că iau o decizie istorică. Pe propria răspundere cer să fiu externat. Fetele pleaseră de pe la ora 3 acasă. Semnez cererea și mă dau jos de pe targă cu ajutorul Dianei. De când a plecat Anca de lângă mine parcă am început să îmi revin.

Diana merge cu mine la stația de taxi de la intrarea spitalului și îi explică șoferului unde să mă ducă. Ținuta mea nu cred că ar fi inspirat pe vreun șofer de taxi să se încumete să mă ia ca pe un client onorabil. Norocul meu a fost că atunci când am trimis fetele la albergue, le-am rugat să îmi lase ceva mărunțiș.

Oricum, de când a plecat Anca de lângă mine, parcă mă simt mai bine. Pot merge singur fără susținător. Ca tratament mi-au pus doar o perfuzie cu glucoză și una cu natriu, căci diareea m-a cam secat de vlagă. Îi mulțumesc Dianei pentru ajutor și mă urc în taxi. Cred că arătam destul de caraghios, în șort și maieu.

Ajung la albergue și fetele erau singure în dormitor, toți pleaseră de mult. Bagajele erau pregătite și mă așteptau, căci le sunasem că vin.

Copii se joacă, ce bine e să fi copil

Biserica Iglesia de la Virgen Peregrina

Amețelile sunt mai rare, dar diarea e în plină forță, așa că sunt nevoit să accept să luăm autobuzul până la următoarea oprire, la Pontevedra.

Trebuie să recunosc că din momentul în care Anca a plecat de lângă mine, starea mea s-a ameliorat substanțial. Mă recunosc acum în situația judecătorului care a evertat-o pe Anca.

Ajungem la Pontevedra foarte devreme. Găsim albergue, dar nu e încă deschis, așa că așteptăm la ușă, alături de alți pelerini care au ajuns, nu știu prin ce metode atât de devreme.

În sfârșit ne luăm în primire paturile, ne instalăm și plecăm în oraș. Amețelile s-au mai ameliorat, singura problemă rămâne diarea care își face încă de cap.

Intru într-o farmacie și cumpăr niște tablete pe care farmacistul le trece în categoria miracole. Iau pe loc 2 tablete și constat că întradevăr e vorba de un miracol.

Ne plimbăm prin oraș, la o fântână arteziană două fete se joacă cu apa. Mă opresc în dreptul unei prezentări a istoricului orașului, dovadă că încep să îmi revin, trebuie să mențin o distanță apreciabilă față de Anca, și să nu îi mai zgâdă orgoliul. O ignor pur și simplu.

Pontevedra, sau Ponte Vedra, este un oraș cu o istorie bogată - prezentă în centrul istoric, și un peisaj superb, oferit de Rías Bajas.

Vechi oraș aristocratic, Pontevedra a păstrat până astăzi zidurile romane care încercuiau orașul pe vremea când romanii îl numeau Pontis Veteris - Portul Vechi. Pe atunci era un port aglomerat de comercianți, pescari și marinari. În secolul XVIII delta râului Lérez s-a acoperit de aluviuni și comerțul s-a mutat spre orasul Vigo.

Pontevedra are numeroase locuri de o frumusețe extraordinară, cu puncte de belvedere deasupra estuarelor.

Centrul istoric Pontevedra este un labirint de alei pietruite și piațete mărginite de străzile Calle Michelena, Calle del Arzobispo Malvar, Calle Cobián. Vechile clădiri - pazos - stau mărturie fostei epoci de glorie a orașului, printre care piațetele Plaza de la Leña, Plaza de Mugartegui și Plaza de Teucro.

Din cauza aleilor înguste și a sistemului de străzi cu sens unic este mult mai ușor să te plimbi prin orașul Pontevedra, decât să încerci să conduci o mașină.

În Plaza de Lena găsim muzeul local constituit din două clădiri din secolul XVIII, legate printr-o arcadă. În muzeu regăsim obiecte de interes pentru toate categoriile de vizitatori.

Festivitățile din această regiune reflectă tradițiile sale strămoșești, cum ar fi: adunarea cailor sălbatici în cadrul Festivalului cunoscut ca un Rapa das bestas în Sabucedo și pelerinajul vikingilor în Catoira, ambele declarate a fi de interes turistic internațional.

Intru în Biserica Iglesia de la Virgen Peregrina, o bijuterie arhitecturală.

Biserica Maicii Domnului Peregrina (Iglesia de la Virgen Peregrina) este o clădire religioasă situată în centrul orașului Pontevedra. Este alcătuită dintr-o capelă al cărui plan este sub forma unei scoici, aflându-se pe Camino de Santiago Portugués.

A început să fie construită în 1778 și este una dintre cele mai simbolice și relevante clădiri ale orașului Pontevedra. Este dedicată Fecioarei care, conform tradiției, a călăuzit pelerinii de la Bayonne la Santiago.

Biserica adăpostește imaginea Fecioarei de la A Peregrina (secolul XIX), sfânta patroană a provinciei Pontevedra.

Declarată monument istorico-artistic în 1982, ea amestecă un baroc târziu cu forme neoclasiche, cum ar fi catapeteasma principală, construită în 1789. Forma podelei este inspirată de o scoică, simbol prin excelență al pelerinilor, cu finalizare transversală. Această formă circulară este asociată cu predominante elemente de

Mancare numai după ora 17

Famfara orașului în plină activitate

Un prâz regesc

tipologie portugheză.

Originea capelei trebuie căutată într-o imagine a Fecioarei pe care unii pelerini francezi au adus-o la Pontevedra. Acest lucru a condus la fondarea unei asociații pentru a se închina ei. Datarea capelei ne trimite în anul 1753, anul în care a luat ființă o congregație dedicată cultului Virgen del Camino (Camino de Santiago portugheză), care a dus ulterior la crearea Congregației Nuestra Señora del Refugio, ulterior fiind fondată Peregrina Divin .

În anul 1757 a fost construit un altar pentru omagierea pelerinului, în Capela existentă Fecioarei Virgen del Camino, ceea ce a dus la apariția unor probleme de a avea o biserică cu diferite tutele, Frăția Mamei Pilgrim și Fecioara Calei, "tutelara" templului.

Construcția sa a fost finalizată în 1792, anul în care clopotele, ușa, atriumul vitraliile au fost montate. La 2 august 1794, după șaisprezece ani de muncă, a fost binecuvântată de preotul parohiei San Bartolome.

În jurul anului 1795, o furtună a provocat avarii severe bisericii. Astfel s-a prăbușit o parte a turnului de nord, și nu a fost reconstruit decât doar 80 de ani mai târziu (1873). Nu numai Capela a suferit schimbări. Zona în care era situată inițial capela s-a schimbat. Orașul a suferit o remodelare urbană importantă la mijlocul secolului al XIX-lea, iar atriul a fost înlocuit de o scară mare.

Ceasul turnului de nord a fost instalat în 1896, fiind primit de la spitalul din San Juan de Dios, care fusese demolat. Clopotele spitalului au fost instalate, de asemenea în Capelă.

În 1981 a fost efectuată prima restaurare a Sanctuarului pentru a repara daunele structurale majore (fisurile fundației au fost produse de o deplasare a solului). Cea mai importantă restaurare a bisericii a fost efectuată în 2008, restabilind vitraliile, zidurile, picturile și ceasul turnului fiind printre alte elemente.

Templul este administrat de Frăția Pilgrim care a finanțat construcția sa și continuă să o conserve și să mențină cultul.

Interesantă istorie. Mă așed pe o bancă și imediat simt o căldură plăcută care mă învăluie. E clar că e vorba de o biserică caldă. Încet, încet, starea mea de amețială se estompează, parcă cineva ar lua cu mâna acea stare.

Recomfortat, ies din biserică și în unanimitate hotărâm să mâncăm ceva. Găsim o terasă în "buricul" târgului. Poziție superbă. Așteptăm 20 de minute ca să ne bage cineva în seamă. Într-un târziu aflăm că mâncare servesc doar după ora 17. Ciudată regulă.

Ne ridicăm de la masă și o luăm în jos pe una din străduțele adiacente pieții principale a orașului. Dăm de o terasă și chiar și de o masă dublă liberă, de parcă ne aștepta parcă pe noi.

De data asta nu așteptăm decât 6 – 7 minute și un ospătar se prezintă la datorie. Eu și cu Carmen comandăm mâncare vegetariană, iar celelalte două fete, scoici, fructe de mare și grătar. Eu nu prea am poftă să mănânc, de aceea îmi comand cartofi prăjiți și voi lua un pic de salată. Încă îmi e frică cu deranjamentul de la stomac.

Pe stradă trece famfara orașului. Mă ridic și fug să îi pot immortaliza. Sunt pitorești, iar melodia este antrenantă.

Între timp, la masă au loc transformări esențiale. O tigaie cu o lampă de spirit apare. Ospătarul unge tigaia fierbinte cu slănină, apoi aruncă câteva bucăți de carne. Urmează instrucțiunile de utilizare și le lasă pe fetele doritoare de carne să presteze în continuare.

Mănânc cu ghionturi, dar trebuie să bag ceva în stomac. Tinto tronează pe masă, semn că suntem pe teritoriu spaniol.

La un moment dat auzim melodii cunoscute, cântate la acordeon și vocal. Urmărim direcția din care vine muzica și vedem pe un ins cu trăsături mult prea cunoscute.

Un conațional ne cântă romanțe de acasă

Am învins atacul energetic

Pornim spre stația de autobuz

Scârbos amestec, cafea cu alcool

Da, nu putea fi altcineva decât un conațional. Turiștii de la terasă nu prea par interesați de repertoriul acordionistului. Eu, din spirit de totală empatie față de omul care nu cerșește ci oferă ceva la schimb pentru cei câțiva euroi pe care îi primește, îl chem și îi ofer anticipat o atenție, bineînțeles că în euro. Eu nu sunt împotriva celor care oferă ceva în schimbul unor bani. Îl întreb și aflu că e chiar "consătean" cu mine, e din București, din Ferentari. Omul e curat, respectos și sincer să fiu îl admir pentru modul cum încearcă să câștige un ban.

Într-un final reușim să prindim scoicile, fructele de mare, grătarele, salata mixtă și cartofii mei prăjiți. Tinto a dispărut și el din pahare, așa că o mică plimbare înainte de culcare e bine venită. Fetele iau cu asaltul magazinele, eu mă mulțumesc cu un "podium de premiere". Mi se pare normal să urc pe locul întâi de pe podium, fără a avea concurenți calificați pentru locul 2 și 3.

Ca stare, nu mai simt lipsa de echilbru ca ieri, dar sunt sleit de diareea ce încă nu s-a oprit. Oricum pe fața mea se poate citi suferința prin care am trecut. Mă împac cu gândul că putea fi și mai rău. Continui însă să o ignor pe Anca șamanista. Acum am dovada că acel sărman judecător a fost cu adevărat o victimă a ei.

Ne întoarcem la albergue, unii cu pungi de cadouri pline cu haine în mână (precizare importantă: hainele erau în pungi și pungile în mână), alții doar cu mulțumirea că a mai petrecut o zi pe Camino.

De fapt, a merge pe Camino ca să faci shopping, eu consider că e o blasfemie adusă noțiunii de pelerinaj spiritual, dacă e doar un concediu, e OK. Acest comportament este o dovadă clară că spiritul de pelerin nu e trăit la deplina lui valoare. A veni pe Camino este un proces profund, în care preocupările lumești nu au ce căuta. A parcurge un drum spiritual presupune o abandonare a lumii materiale în totala ei existență. Camino e un proces sacru, ce nu trebuie întinat cu deprinderi lumești.

Ajungem la albergue și ne culcăm căci mâine avem 24 km, să vedem dacă voi fi capabil să îi fac.

Noapte bună.

18 august 2018

E dimineață. Încă nu mă simt în stare să o iau pe jos. Mai iau 2 tablete contra diareei, care continuă să facă parte din cotidianul meu.

Cu regret trebuie să mă supun hotărârii generale. Vom lua din nou autobuzul. Dar până la acesta, trebuie să mă supun unui leac băbesc, adică să înghit 2 lingurițe de cafea măcinată, în care s-a pus un degetar de alcool. Un amestec scârbos, dar dacă majoritatea așa a hotărât, majoritatea fiind Carmen, trebuie să mă supun. Beau totuși, după această tortură, o cafea americană, care parcă mă mai înviorează. Amestecul acesta și cele 2 tablete sper să conlucreze și să mă ferească de situații neprevăzute.

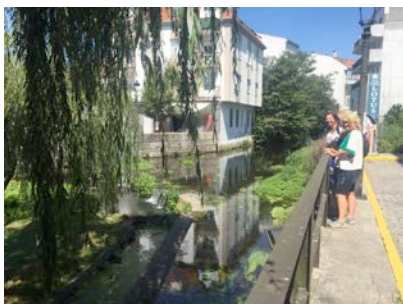
Ne îndreptăm spre stația de autobuz. Fetele sporovăiesc, eu mă abțin de la orice comentariu. E clar că nu îmi convine situația. Eu am venit să parcurg drumul pe jos, și uite acum, fac pe turistul. Situația existentă este total opusă principiilor mele despre pelerinaj. Ideea cu autobuzul însă o satisface pe deplin pe Anca, care a venit ca turist pe Camino. Simt că am ratat acest pelerinaj. Singur numai eu sunt vinovat că am acceptat să se formeze acest grup.

În sfârșit vine autobuzul. Ne urcăm în el și privesc, recunosc cu invidie, pelerinii pe lângă care trece autobuzul. Cu ce am greșit oare? E clar că dacă pleci pe Camino cu inima deschisă, nu puteam să îmi închipui că un așa zis "șaman", care a sărit peste modulul de etică șamanistă, să îmi vină de hac, doar din orgoliu. E trist că există astfel de oameni, care se și intitulează "terapeuți". Ar fi trebuit să iau în serios povestirile Ancăi despre ce pățește soțul ei dacă nu o ascultă, sau bietul judecător care a înervat-o. Asta e, poate și asta trebuia să învăț din acest pelerinaj.

Autobuzul oprește în orașul Caldas de Reis. Orașul e frumos, parte veche, parte modernă.

Mai avem 67,780 km

Peisaje extraordinare

Se pare că a trecut pe aici Vlad Țepeș

O masă udată cu bere și tinto

Băi termale

Mă simt încă vlăguit, diareea s-a mai redus ca agresivitate, asta și datorită celor 2 pastile miraculoase cumpărate de la farmacie.

Mă opresc în dreptul unui panou ce vorbește de istoria acestui oraș, și consecvent principiului că toleranța are la bază cunoașterea tradițiilor și a istoriei celor cu care venim în contact, consemnez cele prezentate.

Până la mijlocul secolului al XIX-lea orașul a fost numit Caldas. În 1877 și apoi în 1981 a primit oficial numele de Caldas de Reyes.

Primii locuitori cunoscuți în regiune au fost Cilenos. Romanii s-au stabilit în zonă atrași de izvoarele fierbinți care sunt la originea numelui (în latină: Aquae Celenae). Locația apare pe Antonin, harta rutiera a Imperiului Roman în secolul al III-lea, iar în sec. XIX, orașul este menționat pe drumul care lega Bracara Augusta (acum Braga) și Asturica Augusta (prezent Astorga).

Caldas era sediul episcopului până în anul 569, anul în care episcopatul a fost transferat la Iria Flavia (actualul Padrón). Acel moment a fost unul agitat, fiind sediul unui consiliu al Episcopilor din Galicia, convocat de Papa Leon în anul 400.

Caldas este numit "de Reis" pentru că s-au născut aici Alfonso VII de Leon și Castilia, fiul lui Urraca I și Raimundo de Burggonha. Castelul pe care regina la avut aici a fost distrus, iar pietrele sale au fost folosite la construcția bisericii Sf. Thomas. Caldas de Reis a fost declarat "sat de reguengo" (regal) de către Filip II (1556-1598).

Principalul artefact găsit în municipiul Caldas este numit comoara de Caldas, un set de piese de aur datând din secolul al XVI-lea d.Hr. Acestea au fost descoperite accidental în 1940. Se presupune că această comoară a constat dintr-un total de 25 kg de aur, din care numai 14,9 kg rămân în Muzeul Pontevedra. Acesta include un pieptene, trei vase, 31 de lingouri (28 curbe și 3 bare) și șase bucăți dintr-o lamă, constituind cea mai mare acumulare de aur din întreaga preistorie iberică. O reproducere este păstrată în Auditorium din Caldas de Reis. Conform studiilor arheologice efectuate, această comoară datează din perioada 1500-1600 d.Hr.

În gastronomia locului sunt prezente celebrele empanadas de lamprey și pâinea. Așa-numita pâine cu unt este foarte populară în zonă. Popularitatea se datorează faptului că laptele de vacă este folosit în pregătirea sa. Pâinea are o crustă foarte compactă, fără găuri, crustă moale, iar gustul este foarte puțin gras. Este coaptă în bucăți mici (numite cornechos).

Galicieni au ocupat teritoriul care acoperă lunca formată între râul Ulla și râul Lérez. Hidacio și Pliniu au considerat nucleul sau capitala acestui teritoriu ca fiind „Aquae Celenae” ("satul Aguas Cilenas"), locul care astăzi corespunde orașului Caldas de Reis. Acest popor a adorat printre altele, zeul Edovio.

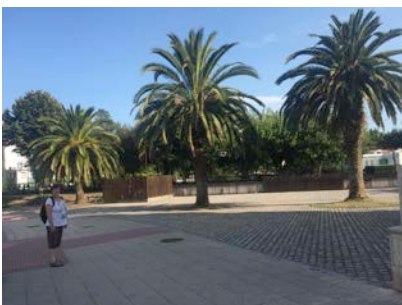
Romanii au supus acești oameni și au numit aceste ținuturi ca Aquis Celenis sau Aquae Celenae. Importanța acestei enclave este reflectată prin statutul administrativ de „municipium”, pe care romanii l-a dat localității, fiind sediul unuia dintre legiunile romane staționate în Galicia.

Trei dintre podurile din Caldas fac parte din moștenirea romană și apar pe stema orașului.

Podul mare de intrare în Caldas, peste râul Umia, are cinci arcade semicirculare și parapeti uniformi, dar și-a pierdut deja aspectul primitiv. Podul peste râul Bermaña are trei arcade, parapetul este din piatră și trotuarul pentru pietoni încă mai păstrează resturi de pavaj vechi.

Invaziile și războaiele care au agitat Galicia în primele secole ale Evului Mediu au făcut pe Caldas să își piardă scaunul episcopal. Ea a fost eclipsată de importanța religioasă a lui Iria Flavia, pierzând chiar și numele Aquis Celenis pe care romanii îl dăduseră.

În secolul al XII-lea, regina Dna. Castela, a avut un turn defensiv în oraș, unde a petrecut perioade lungi de timp, împreună cu fiul său Alfonso, încă de la căsătoria sa cu Raimundo de Burgundia (Conde de Galiza), care va domni ca Alfonso VII. Astfel a fost redenumit Caldas de Rex, fiind un oraș regal.

Peisaj urban

Ingeniozitate

În această perioadă, un număr mare de biserici romanice legate de cultul portughez Jacobean sunt construite în Caldas devenind loc obligatoriu pentru pelerinii în drum spre Santiago. Trebuie să îl remarcăm pe Thomas Becket sau Sfântul Thomas din Canterbury care a trecut pe acest drum, și căruia îi este dedicată biserica care poartă numele său.

La sfârșitul secolului al XVI-lea Caldas nu se mai afla sub jurisdicția arhiepiscopiei de Santiago, și este numită Villa de Realengo de către regele Filip al II-lea, de la care nobili cumpără dreptul ca orașul Caldas să fie administrat ca o municipalitate liberă.

Multe familii nobile încep să se stabilească în regiune. Pazos de Casal Novo, El Curuxal și La Peroxa vorbesc despre aceste familii nobile stabilite în Caldas, ca un loc unde pot să trăiască ca "regi".

Gata cu istoria, acum e momentul pentru o masă. Încă nu mă simt în plenitudinea forțelor, asta datorită faptului că stomacul încă îmi dă de furcă. Găsim un bar și se comandă mâncare din abundență, cu excepția mea care rămân la nivelul cartofilor prăjiți. Mâncarea e udată din belșug cu bere și tinto.

Pe post de siestă, folosim o plimbare prin oraș. Din nou grupul se divide în două. O parte pleacă la shopping (shopping pe Camino este o blasfemie intolerabilă), de parcă pentru asta au venit. Dar fiecare e liber să facă ceea ce simte că îi satisface starea de spirit. Carmen, terapeuta care a venit din "curiozitate" spirituală și cu mine bântuim pe străzi, în dorința de a încerca să ne integrăm în comunitate.

Mergând așa pe străzi, dăm de un bazin acoperit, cu mulți oameni ce stau cu picioarele în apă. Pe o tăbliță scrie că sunt băi termale. Ne descălțăm și intrăm și noi cu picioarele în bazin. Apa e fierbinte. Un izvor natural o primenește în continuu. Stăm câteva zeci de minute în apă, e tare plăcut să simți curentul provocat de izvorul fierbinte. Bazinul nu e adânc, dacă stau în picioare, apa îmi ajunge până la genunchi, deci nu pot înota.

Oricum nu putem sta în "baltă" prea mult timp, căci sunt și alții care așteaptă să prindă un loc pe marginea bazinului.

O luăm din nou prin oraș. După o cotitură a străzi de la Băile termale, apare printre palmieri o biserică. Este Biserica Santo Thomas.

Biserica este construită în stilul neoroman și datează de la sfârșitul secolului al XIX-lea, fiind proiectată de arhitectul Domingo Rodríguez Sesmero.

Biserica îl onorează pe Sf. Thomas Becket. Este singurul templu din Galicia dedicat sfântului arhiepiscop de Canterbury, mare cancelar al Angliei (1118-1170), ucis în interiorul catedralei sale, la poalele altarelor, de curtenii regelui Henric al II-lea al Angliei. Tomás Becket a făcut un pelerinaj la Santiago în jurul anului 1167, oprindu-se în orașul termal Caldas. Biserica aflată sub auspiciile sale, a fost construită între anii 1890 - 1894 din rămășițele turnului medieval al Reginei Doña Urraca, loc unde s-a născut regele Alfonso al VII-lea de Castilia și Leon.

Intrăm în biserică. Ne așezăm pe o bancă și gândurile alunecă spre Sir Thomas, omul care a trecut pe același drum pe care mergem și noi după precis 851 de ani. Fac poze, biserica e caldă și primitoare. La un altar lateral care o înfățișează pe Fecioara Maria, avându-l în spate pe arhangelul Gabriel, fac o descoperire la care nu mă așteptam. Arhangelul ține în mână o icoană "ortodoxă". Motivul icoanei este atât de bine cunoscut, încât nu poate fi vorba de o greșală. Pe micul altar se află și un triptic comun zonei basarabiei. Aceste piese sunt o plăcută surpriză, icoane ortodoxe într-o biserică catolică. E foarte clar pentru mine că Dumnezeu e unul pentru toți, doar noi oamenii uităm acest adevăr. Văzând aceste icoane, îmi dau lacrimile, ca și când o parte din țara mea am regăsit-o aici. Nu sunt un tip practicant religios, dar să vezi ceva ce îți e atât de cunoscut, departe de locurile natale, te emoționează. Mă gândesc la milioanele de români răspândiți în toate colțurile lumii, ce ar simți dacă s-ar afla în situația în care sunt eu? Poate multora li s-ar părea un lucru banal, poate alții vor simți ceea ce simt eu acum, dar am siguranța că și cei din prima categorie vor evolua și gheața care acum le învăluie inima se va topi.

Stăm mai mult de o jumătate de oră în biserică. E plăcut și reconfortant. E o liniște

Biserica Santo Thomas

Micul dejun la O Cruceiro

Din nou la Băile Termale

adâncă, e o energie ce izvorește din fiecare piatră a zidului.

Plecăm și deodată gândul zboară către "shoppistele" grupului. Uite ce au ratat, au ratat să își umple sufletul de pace și frumos. Eu am convingerea din ce în ce mai fermă că "organizatoarea" Anca este inițiatoarea partidelor de shopping, căci un turist ce poate avea în preocupări altceva decât shoppingul când ajunge într-un oraș? Sincer, am început să îmi fie milă de ea, dar mai are timp să învețe că nu e suficient să te auto intitulezi terapeut, mai trebuie să și trăiești ca un terapeut, ca unul pentru care Legile Universului sunt ceva de la care nu ai voie să te abați.

Ne îndreptăm spre albergue. Se înserează, mâine sper să fiu valid de a merge pe jos.

A fost o zi plină de emoții pentru care mulțumesc "Spiritelui Camino". Continui să caut răspuns la întrebarea: de ce am acceptat să plec la drum cu un grup pe care nu îl cunoșteam în prealabil. E din ce în ce mai clar că am primit o misiune, dar care e acea misiune?

Merg agale spre albergue. Sunt singur cu Carmen, care până în acest moment a demonstrat că are aceeași structură spirituală ca și mine, nefiind, printre altele, pasionată de shopping. A intrat cu mine în toate locurile cu încărcătură culturală și religioasă. Dacă anul viitor va solicita să mă însoțească pe Camino de nord, fără să stau pe gânduri că voi accepta. Dar multe se pot întâmpla până atunci.

Trec pe o stradă cu o clădire cam ciudată. Pe fațadă sunt prinse scaune în care se află ghivece cu flori. Adevărată probă de ingeniozitate.

În sfârșit ajungem la albergue. Colegele noastre sunt deja acolo. Făcuseră iar cumpărături. Nu văzuseră Băile termale, nu intraseră în Biserica Santo Thomas, nu văzuseră deci icoana ortodoxă pe care o ține în mână Arhanghelul Gabriel, nu văzuseră tripticul de factură basarabească. De ce susțin că tripticul e specific Basarabiei, pentru simplul motiv că acasă am și eu unul identic, poate un pic mai mic ca dimensiune, dar cu aceleași motive și construcție.

Nu le fac nici-un reproș, povestesc doar ce am văzut, și mă culc.

Noapte bună.

19 august 2018

Dimineață frumoasă. Sunt încă sleit de puteri din cauza stomacului care nu vrea să reintre în normal. Spre fericirea Ancăi, sunt nevoit să accept propunerea de a folosi autobuzul până la următorul popas Padron. Au dispărut problemele de păstrare a echilibrului, dar persistă diareea. Așa că mă văd nevoit să iau ultimele 2 tablete miraculoase pe care le am. E clar că sunt miraculoase, deoarece sunt nevoit să ies afară mai rar, dar atunci când îmi vine, dacă nu pretez imediat, se poate produce o catastrofă în pantalonii mei, de aceea accept mersul cu autobuzul.

Luăm micul dejun la albergue o Cruceiro, unde înoptasem. Se pare că Anca a trecut peste "cuiul" la adresa mea, dar încerc pe cât pot să o ignor.

În drum spre stația de autobuz, trecem pe lângă Băile termale ca să le arătăm unde ne-am "bălăcit" aseară noiăștia cei ne shoppiști.

Ajungem în stația de autobuz. Un localnic ne anunță că fiind zi de weekend, autobuzele trec mai rar. Oricum ne postăm în stație și așteptăm, nefiind altă soluție. Sunt iritat că iar a trebuit să cedez, dar nu vreau să o stărnesc din nou pe Anca. Îmi e de ajuns o vizită la spital, dus cu ambulanța.

Pe lângă noi trece o doamnă, se oprește, se întoarce și ni se adresează într-o română cu pronunțat accent moldovenesc. Aflăm că o cheamă Tatiana, că e din Moldova și lucrează împreună cu soțul la exploatarea forestieră din apropiere, ea la gater, iar soțul la tăiat lemne în pădure. Sunt de 12 ani în Spania și au reușit să își cumpere un apartament și o mașină, atenție, Dacia. Se scuză că trebuie să plece, și noi rămânem în stație să așteptăm autobuzul.

E sâmbătă și cursele sunt mai rare. Stăm și așteptăm cuminți venirea celui care trebuie să ne ducă mai departe. La un moment Tatiana se întoarce și văzându-ne tot

Balneario Davila

Cu Tatiana așteptând autobuzul

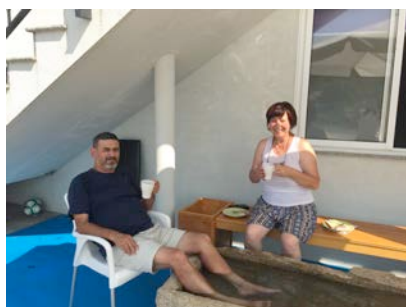
Târgul din Padron

Călușeii sunt cala noi

Albergue Camino do Sar

Baie în apă sărată

În stație, se oferă să ne ducă cu mașina ei până la Padron. Acceptăm fără rezerve oferta și o însoțim până la garajul unde e parcată mașina. Ne invită sus în apartament să ne ofere o cafea, dar o refuzăm diplomatic. Pentru mine orice minut poate deveni dramatic, gândindu-mă la ce se poate petrece în pantaloni.

Șofează foarte bine, ne arată locul ei de muncă și din vorbă, în vorbă ajungem în Padron. Mulțumim pentru transport și ne trezim în capătul unui târg. Aflasem de la Tatiana că e de fapt ziua orașului și deci târg mare.

Târgul e imens, tarabe peste tarabe ... și chiar și călușei, care, curios, seamănă cu călușeii de la noi. La intrarea în târg, făcând ordine, un vașnic polițai de la circulație dă disperat din mâini în toate direcțiile. Dacă aș fi șofer, și văzând "indicațiile" acestui "organ", aș abandona mașina și aș rupe-o la fugă. E parcă frate cu polițaii noștri care apar brusc în intersecțiile aglomerate, blocându-le total. Se pare că această categorie de "organe de dirijare" sunt alese după indicații la nivelul UE.

Totuși îmi iau inima în dinți și într-un moment de repaus gesticulativ, îl întreb pe organ unde e albergue Camino do Sar. Pentru moment organul intră într-o stare profundă de introspecție, după care cu un gest maiestos, ne indică, tot cu mâna, o direcție ambiguă. Înțelegând că mai mult nu puteam scoate de la organ, o luăm în direcția pseudo indicată.

Acum înțeleg de ce Tatiana a oprit mult înainte de a intra în contact vizual cu organul. Ne oprim în fața unei tarabe și întrebăm negustorul. Om pragmatic din fire, ne spune să ținem firul apei și vom da de albergue, pe partea stângă, înainte de pod. Fantastic, chiar așa e. Ajungem la albergue și ni se face un favor, într-o jumătate de oră putem intra.

În fața albergue este o cădiță din piatră cu apă sărată. De fapt lângă cădiță este o pungă cu sare brută. Fiecare mai pune un pumn de sare în apă înainte de a își scufunda tălpile picioarelor în apa sărată bocnă.

Lucru acesta îl testăm și noi, iar recepționera ne oferă cafea sau ceai, Eu accept ceai, de teamă că nu voi putea dormi la noapte. Sunt aproape în perfectă stare de funcționare, mai puțin dependența totală de o toaletă, unde la apariția semnalului de atac, codificat sub numele: "*Stejar extremă urgentă*" trebuie să prestez de îndată.

Ca să treacă timpul, mai dăm o tură prin târg. La întoarcere ușa albergue e deschisă, semn că putem intra. Prezentăm credencialele și pașapoartele. Primim paturile în care ne vom odihni la noapte. Nu mai fac dușul ritualic, căci nu am transpirat pe drumul cu Tatiana. Leșim în oraș. Ca de obicei caut o descriere a istoriei orașului și fără greutate dau de una.

Iria Flavia a fost o așezare celtică, situată la confluența râurilor Sar și Ulla și la intersecția drumurilor spre Braga (Portugalia) și Astorga (León). Iria Flavia sub Titus Flavius Vespasianus a devenit un oraș dezvoltat, cu reședință episcopală până când Alfonso al II-lea din Asturias a mutat-o la Compostela, după înființarea mormântului lui Santiago. În zilele moderne, orașul este ultima oprire pe traseul Căii portugheze a Camino de Santiago.

Când numele "Padrón" a devenit mai popular, numele "Iria Flavia" a fost alocat unui mic sat (actuala parohie).

Conform tradiției, în Iria Flavia, apostolul Sf. Iacob a predicat prima dată în timpul șederii sale în Hispania. Curând după moartea sa, discipolii săi Teodor și Atanasie au adus capul și trupul său la Iria Flavia din Ierusalim într-o barcă. Ei au ancorat barca la un pedrón (în galiciană piatră mare), de aici și noul toponim dat locului respectiv. Cei doi discipoli au rămas în Iria Flavia (acum Padrón) să predice după înmormântarea Apostolului din Compostela, iar legendarul pedrón poate fi văzut astăzi la biserica parohială din Santiago de Padrón (piatră albă aflată sub altar).

Padrón a devenit, în curând, un loc de trecere popular pe ruta de pelerinaj spre Camino de Santiago și a suferit mai multe atacuri în secolele X și XI atât din partea Vikingilor, cât și a Nomazilor. Încercările de invazie au scăzut după ce Episcopul Cresconio a construit Torres del Oeste (West Towers), ca o protecție în Catoira (Pontevedra). Aceasta a dus la o mare perioadă de prosperitate în sec. XII și XIII. În secolul al XV-lea, Arhiepiscopul Rodrigo de Luna a mutat Consiliul Local al

Poză de grup

Convento do Carmen

orașului Santiago de Compostela la Padrón timp de doi ani, pentru a evita influența Conților de Altamira. Mormântul episcopului, cu o sculptură înclinată, poate fi găsit la biserica parohială Iria Flavia.

După trecerea podului, de bună seamă tot roman, ajungem la Costiña do Carmen, care ne conduce la mănăstirea cu același nume, Convento do Carmen. Urcăm pe o terasă largă poziționată chiar la intrarea în biserică, de unde se poate vedea întreaga panoramă a orașului.

Clădirea neoclasică a fost construită la începutul secolului al XVIII-lea, în vârful zonei stâncoase. A fost inițial locuită de Carmelite și apoi, după procesul secularizării, de către dominicanii, care sunt încă prezenți și astăzi.

Încercăm să zăbovim puțin timp în biserică, dar pe de-o parte ursuzul paznic și răceala bisericii pe de altă parte, ne face să nu zăbovim prea mult. Facem câteva poze, după care ieșim. E tare neplăcut să stai într-o biserică în care nu te "simți acasă".

Datorită locației sale privilegiate, atriumul său, este deschis publicului, fiind un perfect punct de vedere a panoramei orașului Padrón. La câțiva metri distanță, există și o fântână numită Fonte do Carme, construită în secolul al XVI-lea.

Curios, suntem în formație completă. Se pare că Anca nu a depistat încă locuri demne de shopping.

Ne interesăm dacă în după masa aceasta e Misa la biserică. Cel care are grijă de biserică, omul cel ursuz, parcă plictisit chiar de existența lui, ne spune că aici va fi Misa la ora 18,30. Aflăm că la biserica de jos, Biserica Santiago, va fi la ora 19,00, așa că hotărâm să participăm la Misa de la Biserica Santiago.

Cum timp mai este suficient, ne oprim pe terasa largă a bisericii Convento do Carmen ca să admirăm panorama orașului. Aflăm că ștampila bisericii se află la albergue aflat sub tutela bisericii. Punem ștampilele de rigoare și coborâm, trecând pe lângă fântâna Puente del Carmen.

Mă mir că suntem grupul în toată compunerea sa, căci normal Anca își lua prietena și îi făcea propriul program. E drept că orașul e cam mic pentru veleitățile sale de turist pe Camino, dar asta e.

Coborâm și intrăm în Biserica Santiago. E o biserică caldă, așa că îmi face plăcere să mă așed pe o bancă și să meditez la misiunea pe care am primit-o pe Camino. Se pare că trebuie să învăț toleranța, toleranță cu care sunt întru totul de acord, dar uite că de data asta am rămas corigent la acest capitol. Asta e revelația care am primit-o stând pe bancă, în timp ce priveam la piatra de care a fost ancorat vasul cu care discipoli au adus trupul Sf. Iacob.

Biserica neoclasică Santiago de Padrón este situată aproape de capătul Paseo del Espolón. Pereții săi groși găzduiesc, de asemenea, urmele altor biserici mai vechi.

La trecerea ușii spre Paseo del Espolón, putem vedea o inscripție deasupra unei pietre care ne amintește de biserica ridicată de Arhiepiscopul Xelmírez în 1133. Pe lângă altarul înalt există un amvon sculptat dintr-o singură piatră, cu imaginea Sf. , James Pilgrim (secolul al XV-lea), care aparținea bisericii gotice pe care a construit-o Lope de Mendoza.

Indiferent dacă e adevărată sau falsă, legenda spune că Padrón își datorează numele de la o piatră mare (Pedron), de care a fost ancorată nava care transporta rămășițele Sfântului Iacob, când a sosit în „Iria Flavia“, în drum spre Santiago. De la Padrón, rămășițele au fost duse la Santiago de către discipolii săi Athanasius și Theodore, unde aceștia au și fost îngropați.

Apostolul Iacob a venit din Palestina la ceea ce este acum Spania, pentru a răspândi cuvântul lui Dumnezeu și a rămas aici timp de mai mulți ani. Când a ajuns în Galicia (45 d.Hr.), el a predicat în mod regulat într-o zonă stâncoasă la marginea Padrón, numit „Santiaguino do Monte“, unde s-a găsit o fântână a cărei apă avea puteri miraculoase. La întoarcerea sa la Jaffa (Palestina) Sf. Iacob a fost condamnat la moarte și a fost decapitat rapid. După ce a auzit vestea, Athanasius și Theodore au

Fântâna Puente del Carmen

Pedron, de care a fost ancorată barca

alergat la Jaffa pentru a îi readuce rămășițele.

"Pedrón" (piatra de care a fost ancorată barca discipolilor) se odihnește acum, în expoziție permanentă, sub altarul Bisericii din Santiago de Padrón. Vizitând biserica se poate vedea și o replică a pietrei de pe malul râului, în fața bisericii. De asemenea, se poate vedea promontoriul de unde a predicat apostolul, astăzi fiind străjuit de o cruce, precum și izvorul cu apă pe care, conform tradiției, l-a făcut sfântul.

De asemenea, în fiecare duminică Padrón găzduiește una dintre cele mai populare piețe din Galicia, unde produsele horticoale sunt importante.

Interesantă poveste. Intrăm deci în biserică ca să o vizităm înainte de slujbă. Curios, întregul grup participă la această vizită. Ni se confirmă faptul că Misa se va oficia la ora 19,00.

Coborâm pe aleea umbrită din fața bisericii, cu dorința nedesimulată de a găsi o terasă unde să ne răcorim înainte de slujbă.

Mai avem o jumătate de oră până să înceapă slujba. Intrăm în biserică și ne ocupăm locurile. Nu e multă lume, în general doar pelerini. În dreapta altarului un grup de copii repetau. Se pare că vom avea parte de o slujbă mai aparte.

În sfârșit cei doi băieți civili cu care au venit copiii, ies din camera de păstrare a veșmintelor, îmbrăcați în preoți. Se pare că sunt preoți pelerini, care au venit însoțiți de copii care solfegiau, gata să contribuie la slujbă.

Slujba e frumoasă, mai ales că vocile copiilor fac să vibreze plăcut pereții bisericii, ce are o acustică perfectă.

Cum e și normal, Misa durează maxim 40 de minute. De data asta nu mai pățesc ca anul trecut când niște preoți polonezi, tot pelerini și ei, mi-au refuzat împărtășania. De data asta primesc împărtășania de la unul din preoții tineri. Stau și mă întreb, de ce polonezii mi-au refuzat împărtășania, iar acum, eu fiind în continuare ortodox, mi se dă? Să fie oare o schimbare de optică între vechii preoți catolici și noile generații? Îmi amintesc cum anul trecut m-am împrietenit cu preotul Carlos, preot tânăr, venit din Madrid, care cu toate că știa că sunt ortodox, mi-a dat împărtășanie la o Misa pe care a oficiat-o.

Mă uit la cei din jur, în mare parte pelerini și observ o participare activă la slujbă. Cu toate că nu știu limba, textul îmi pare cunoscut. Interesant e faptul că ascultând un timp mai îndelungat vorbindu-se spaniola, găsești enorm de multe cuvinte ce au corespondent în limba română.

Mai e un amănunt ce cred că contribuie la înțelegerea dintre indivizii vorbitori de limbi diferite.

E știut faptul că fiecare cuvânt poartă o anumită amprentă energetică, amprentă care face ca acest cuvânt să fie unic în orice limbă vorbită.

Dacă lansez un cuvânt, acest cuvânt are aceeași semnificație în orice limbă a pământului, și chiar în regnul animal. Nu ați observat că de multe ori animalele înțeleg ce le spunem, dacă acest lucru e spus cu vorbă bună?

Același lucru se întâmplă și cu oamenii. Un cuvânt spus în română poate fi înțeles și de un chinez de exemplu, diferența este că acesta din urmă nu are capacitatea de a procesa informația, deci e o problemă legată de putința lui de a exprima acea amprentă energetică prin setul de valori cu care operează. E de fapt explicația fenomenelor de telepatie.

Revenind la Misa la care am asistat. Energia degajată de "căldura" biserici face ca cei care trăiesc momentul să coboare în frecvențe până la nivelul undelor theta, nivel la care "ascuți" cu subconștientul ce se întâmplă în jur. În aceste condiții recepționarea amprentelor energetice ale cuvintelor pronunțate, sunt procesate instantaneu, în așa fel încât ele devin cunoscute. Dar pentru asta trebuie să participi activ la ceea ce se întâmplă în jurul tău.

Eu am reușit azi să mă identific cu energia emisă, nu cu ceea ce s-a rostit în altar.

Misa la Biserica Santiago

Relax după Misa

Drumul spre albergue seara

leșim din biserică și dăm de răcoarea după amezii. Ne îndreptăm către terasa identificată mai devreme, hotărâți să încheiem ziua cu o masă pe cinste. Eu sunt încă slăbit, am trecut cu greu, dar cu succes, două tentative de vizitare inoportună a unor toalete, ultima fiind pe la sfârșitul slujbei.

Ne așezăm la masă și în foarte scurt timp suntem serviți. Nu sunt prea mulți clienți, căci e destul de târziu. Oricum noi nu ne grăbim. Măine dacă voi putea, vom avea de mers 22 km, fiind ultimul popas înainte de Santiago de Compostela.

Masă copioasă pentru unii, pentru altul, mă refer bineînțeles la mine, un simulacru de meniu. Tinto e prezent pe masă, buna dispoziție pentru unii e maximă, pentru mine e plină de regrete. Mult visatul pelerinaj, în ultima lui parte s-a transformat în pelerinaj cu autobuzul.

Încă nu reușesc să găsesc substratul a tot ce mi s-a întâmplat. Oricum nu pot strica atmosfera de la masă, atmosferă întreținută de "organizatoarea" Anca, care de când folosim autobuzul ca mijloc de transport și-a intrat în mână. Ce mă deranjează cel mai mult este faptul că a "pus stăpânire" totală pe prietena căreia îi organizase venirea pe Camino. Iar sunt rău. Unde e toleranța pe care ar trebui să o afișez față de Anca, care e și ea un suflet de om?

Masa se încheie în "urale", căci între timp se înserase de-a binelea, și s-a aprins iluminatul stradal. Ne îndreptăm bine dispuși (unii dintre noi) și de abia acum observăm pe sub ce trecem.

Ziua nu am remarcat că alea ce pornește din fața bisericii este străjuită de copacii, pe ambele părți, ce fuseseră tăiați astfel încât să creeze o boltă perfectă, unindu-și coroanele. Iluminatul e superb. Nici nu se putea încheia o zi mai maiestos.

Mergem agale, avem cam 2 km de mers până la albergue. 2 km într-o atmosferă parcă nefiresc de feerică. Liniște pe străzi, căci toți oamenii se retrăseseră pe la casele lor.

Fetele continuă discuțiile începute la bar, eu însă, am rămas în urmă fiind oarecum mâhnit de situația în care mă aflu. Nu mi-am închipuit că așa va decurge mult așteptatul pelerinaj. Sunt trist, dar și mulțumit pentru lecția pe care Universul mi-a oferit-o drept "extemporal". Subiectul: ce e toleranța?

Da a fost un extemporal important, extemporal ce era cât pe ce să îl pic. Noroc cu avertismentul trimis de Univers, avertisment pus în practică de "terapeutul șamanist" (curățitor chiar și de farmece), Anca. Până la acel avertisment mă consideram expert în toleranță, expert ce putea ține lungi prelegeri pe acest subiect.

Ne apropiem de albergue. Lângă pod e o mică cădere de apă. Se aude zgomotul produs de apa ce se strecoară printre pietre. Ușa albergue e deschisă, ceea ce înseamnă că nu am fost ultimii pelerini care se întorc.

Să vedem mâine cum mă simt, sper să pot merge cei 22 km pe jos. Amețelile au dispărut încă din momentul în care am început să o evit pe Anca. Din păcate, Anca emană o energie negativă puternică ce vrea să acapareze pe cei din jur, transformându-i în "sclavi" energetici. Tot am învățat ceva de la ea. E bine, chiar dacă ești pe Camino, să îți activezi protecția.

Gata cu reflecțiile, la somn.

Noapte bună.

20 august 2018

Azi noapte iar am vizitat toaleta de 3 ori, ceea ce îmi ridică probleme de a mă încumeta să o iau pe jos, atâta timp cât nu am în dotare o toaletă mobilă. Convoc cu mine însumi o ședință fulger. Am două posibilități: să îmi pun în rucsacul pe care îl port zilnic 2 – 3 schimburi pentru eventualitatea că se emite "ordinul de atac", sau să îi dau din nou satisfacție Ancăi și să accept să luăm autobuzul. După o matură chibzuință merg pe a doua variantă, căci prima e destul de riscantă, mai ales că am terminat tabletele miraculoase.

În drum spre autogară

Micul dejun la O Milladoiro

Închei ședința și transmit restului grupului hotărârea luată de mine în comitetul de criză proaspăt încheiat. Deci hai la autobuz.

Întrebăm unde e autogara și ni se explică că e la 2 km înafara orașului. Deci pornim. Trec cei 2 km, ieșim din oraș, ajungem la autostrada ce ducea la Santiago. Se pare că parcursesem 4 km. Întâlnim doi oameni binevoitori, care ne explică că trebuie să ne întoarcem până în oraș și chiar la intrarea lui să o virăm pe o străduță mică care duce la autogară.

Zis și făcut, ne întoarcem, vedem la o distanță destul de mare, un autobuz care intră pe o străduță, bănuim că e străduța de care ne-a povestit cei doi oameni interpelați. Așa este, ajungem la autogară, care era dotată și cu un bar plin de călători. Întrebăm de autobuzul către O Milladoiro și ni se spune că în 2 minute va intra la peron. Așa se și întâmplă, urcăm și imediat închide ușile și pleacă. Următorul ar fi venit peste o oră.

De la sosirea noastră și până la intrarea la peron a autobuzului am avut timp să onorez stabilimentul sanitar al autogării, deci ar fi fost periculos să o pornesc pe jos.

După cca o jumătate de oră intrăm în O Milladoiro. Localitatea e destul de mărișoară, aflată la 8 km de Santiago. Așa cum Monte do Gozo este plasat la 5 km de Santiago, O Milladoiro este ideal, deoarece îți dă posibilitatea de a avea o zi plină la Santiago.

O Milladoiro este în prezent cea mai mare aglomerație de populație a municipalității Ames.

Situat la 8 km sud de Santiago de Compostela, pe drumul de la Pontevedra, el a suferit o creștere rapidă și totuși ordonată, în ultimul sfert al secolului trecut.

CAPELA Sfânta Maria Magdalena, aparținând parohiei Santa Maria do Biduido se află în centrul orașului O Milladoiro.

Tradiția Jacobeană face din acest punct, primul loc de pe care pelerinii care au sosit pe Calea Portugaliei sau din porturile Ria de Arousa pot vedea catedrala, situată la doar 8 km distanță. Prin urmare, originea capelei a fost pusă în legătură cu ultima oprire a pelerinilor înainte de a ajunge la Compostela.

Nu se păstrează referințe istorice legate de clădirea medievală sau legate de caracteristicile acesteia. Amintirile Cardinalului Holei, din anul 1607, totuși, fac aluzie la capela și forumul Magdalenei, care există cel puțin de la începutul secolului al XVI-lea. Încă din 1696, arhiepiscopul locului a ordonat ca să îi fie construită capelei și o ușă deschisă, probabil în partea de sud a zidului. În 1863, fațada a fost reformată, a fost construită turla și acoperișurile au fost renovate, conferind clădirii aspectul său actual. După o intervenție nefericită în interior, spre mijlocul secolului al XX-lea, schitul Sf. Maria Magdalena este obiectul unei ultime restaurări în anul 2000.

Există puține vestigii conservate care să permită o datare cronologică precisă, astfel că, în lipsa altor date, este posibilă situarea construcției clădirii, în mod generic, în secolul al XII-lea.

Privim din exterior capela, căci la ora la care am ajuns, era închisă.

Întreb localnici despre localizarea albergue Milladoiro. Explicații vagi. Undeva pe deal zărim un bar cu terasă. E forțată mare de pelerini, așa că am convingerea că voi găsi răspunsul la întrebarea mea legată de albergue.

Ne așezăm la o masă, comandăm deja tradiționalul juice de portocale. Observ că stomacul a revenit la normal, după vizita de la toaleta autogării din Padron. Să fie într-un ceas bun constatarea.

Savurăm juice-ul și plecăm în direcția indicată de un pelerin binevoitor. Are dreptate, după aproximativ 1 km ajungem în fața albergue. Stupoare, e închis. Încă nu se terminase curățenia.

Noroc că în fața albergue e o terasă, așa că luăm în unanimitate hotărârea de a ne așeza la o masă. Ne așezăm doar ca să treacă timpul până la deschiderea albergue.

Hotărâm ca azi, fiind ultima zi împreună, să participăm la o cină romantică.

Pe terasa din fața albergue

Cină romantică în albergue

Albergue Milladoiro

Relaxare în fața albergue

Suntem gata de plecare

Fiind o "cină romantică", mergem la supermarketul din apropiere să cumpărăm cele necesare preparării mesei festive.

Fetele se precipită cu prepararea mâncărilor. De mâine drumurile noastre se vor despărți. Eu și cu Carmen vom merge la Coruna de unde luăm avionul spre București, cu escală de 12 ore pe aeroportul din Lisabona, în timp ce Anca cu prietena ei vor lua autobuzul spre Madrid, unde Anca organizase un tur de oraș cu autocarul, nu pe jos. E în elementul ei, poate hotărâ absolut orice, pe banii colegei. Anca a susținut că nu a mai găsit bilete pentru cursa noastră, voi vedea dacă e așa sau a vrut doar să viziteze Madridul gratis. Până atunci sunt dator să o cred pe cuvânt. Unde e tolerația pe care trebuie să o aplic?

Se apropie ora mesei. Fetele au pregătit masa, în incinta albergue, așa că fără ținută de protocol, ne așezăm la masă.

Stomacul meu dă semne de însănătoșire, așa că mâine nu ar fi niciun motiv să nu intru trimfal în Santiago de Compostela pe jos, ca un adevărat pelerin. Lucrul ăsta mă face să uit toate neajunsurile din ultimele 4 zile.

Avem pe masă o sticlă de tinto. De data asta am reușit să dăm peste un vin demi dulce, extraordinar de bun. Mâncarea e îndestulătoare.

M-a cuprins o stare de regret. Cu toate că mersul în grup m-a cam dezamăgit, acum la despărțire parcă îmi pare rău că mâine, odată cu intrarea în Santiago de Compostela, pelerinajul se termină și grupul se împrăștie.

Încep, din ce în ce mai mult, să mă gândesc la viitorul pelerinaj, pe care îl voi face singur de data asta, lucru deci hotărât. Dacă Carmen v-a voi să meargă și ea, o voi accepta, căci din câte am observat merge în ritmul meu și are aceleași preocupări ca și mine. Dar până atunci mai e un an, an în care se pot întâmpla multe.

Strângem, spălăm vesela și ne așezăm afară în fața albergue, pentru siestă. Toți sunt fericiți, fiecare din motive care se pare că nu sunt comune.

Stăm mult pe terasă, chiar dacă ni s-au alăturat niște pelerini fumători. Fumul mă deranjează, dar hotărâsc, pe principiul toleranței absolute, să nu le atrag atenția.

Da, după 291 km am ajuns la finish. Privind în urmă mă văd în prima zi la Senhora da Hora, la albergue unde prima ștampilă a fost practic un desen. Mă revăd la spitalul din Vigo, cu Diana lângă mine, mă văd întrebând "organul" de dădea haotic din mâini, unde e albergue și pe toate astea le retrăiesc aievea.

Da, e un final plin de evenimente, de emoții și de o trăire ce va fi foarte greu să o poată așterne cineva pe hârtie.

DA, e o experiență pe care eu, discipol loial al lui Tomas Didymus am trăit-o din plin.

Acum mergem la culcare, fiind ultima noapte când vom fi împreună. Mâine, după intrarea în Santiago, vom merge împreună la Oficiul pentru pelerini pentru a ne ridica certificatele de pelerini, după care ne vom despărți, căci Anca nu a găsit cazare în același loc cu noi.

În sfârșit scap de interferența cu energia Ancăi.

Noapte bună.

21 august 2018

Dimineață frumoasă și liniștită. Sunt în perfectă stare de funcționare. Parcă cineva mi-a luat totul cu mâna. Să fie oare emoția revederii raclei Sf. Iacob? Indiferent care e cauza, important e că voi intra ca un pelerin veritabil în Santiago. În "cap să stea Anca", nu mă voi mai lăsa dus cu autobuzul.

Nu ne sculăm cu noaptea în cap. Suntem practic ultimii pelerini din albergue. Toți ceilalți au plecat de mult. Ne așezăm la o masă la barul din fața albergue. Carmen face pasiune pentru cutiuțele cu pliculețe de ceai și își cumpără câte o bucată din

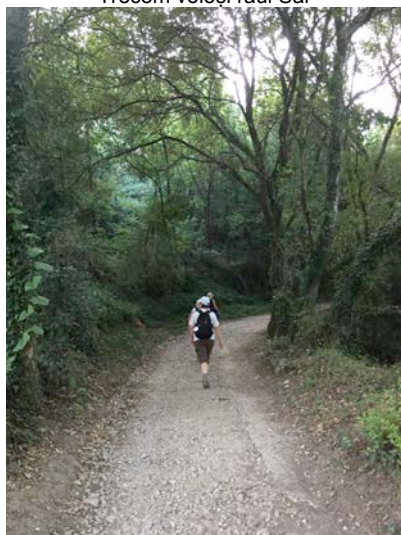
Ultimul mic dejun împreună

Coborâm prin pădure

Trecem voioși râul Sar

... și din nou prin pădure

fiecare, sunt 15 diferite. E drept că sunt nostime.

Nu e nevoie să mai "stea în cap" Anca, în unanimitate se hotărăște că intrăm triumfali în Santiago de Compostela ca niște adevărați pelerini, adică apostolește, deci pe jos.

Pornim așadar, părăsim albergue, immortalizând momentul cu o poză. Drumul e ușor, o coborâre plăcută prin pădure. Practic suntem singuri pe drum, ceilalți pelerini au trecut de mult. Soarele mijește șmecherește de după culmea dealurilor din jur.

Trecem râul Rio Sar, tot pe un podeț roman. Harnici au fost romanii ăștia. Numai la noi în țară nu și-au pus ambiția să construiască măcar 3 – 4 autostrăzi. Aveam și noi astăzi o amintire plăcută de la ei.

Apropo de romani. Se spune că ei au construit podul de la Turnu Severin. Îmi și închipui cum romanii pe malul bulgăresc se strofocau să lucreze la pod, în timp ce dacii, pe malul dac al Dunării se strânseseră și făceau galerie: "*hai băieți, mai cu entuziasm, hai că puteți, hai că mai aveți puțin ...*". Podul de piatră fusese construit de Burebista, ca să aibă acces la partea Daciei care se afla pe cealaltă parte a Dunării. Atunci când Decebal s-a retras, a dat foc părții de lemn al podului. Romanii au trecut pe pod de pontoane și au refăcut ulterior partea de lemn arsă, nu structura de piatră.

Oricum, trecem podul pe care de data asta chiar cred că romanii l-au construit de la zero. S-a luminat, soarele urcă încet pe cer, în timp ce noi ne apropiem de Santiago. Drumul continuă să traverseze o pădure destul de rară, dar tot pădure se cheamă că este.

Intrăm în periferia orașului Santiago. E o zonă modernă, blocuri, autobuze și pietoni ce se mișcă brownian pe bulevardul destul de larg. Reușim să ne orientăm, fără să apelăm la cunoștințele topografice ale localnicilor. Cu o foarte mică ezitare, ajungem în piața din fața Catedralei. De aici sunt ca și acasă.

O luăm pe drumul, deja cunoscut, spre Oficiul pelerinilor, oficiu care trebuie să verifice credencialele și în cazul în care dovedim că am parcurs pe jos minim 100 km, ni se vor elibera certificatele de pelerin, lucru ce ne dă dreptul să ne intitulăm pelerini.

Un grup imens de pelerini așteaptă cuminte la rând să primească certificatul. În cazul nostru, în agitația existentă, ne ia în considerare ca punct de plecare orașul Tui, cu toate că noi plecasem de la Porto. Realitatea era că noi avem 2 credenciale, unul din România și altul pe care l-am cumpărat la Tui când primul se umpluse de ștampile. Greșeala se corectează urgent, așa că ne este recunoscută plecarea din Porto.

Bucuroși, fiecare cu certificatul în mână, ne regroupăm pentru ultima dată. E totuși o despărțire emoționantă, după atâtea zile împreună, zile cu evenimente bune și mai puțin bune. Ne strângem pe terasa oficiului, ne îmbrățișăm și ne urăm să ajungem cu bine acasă. E un moment destul de greu, căci până la urmă devenisem un grup care a împărțit bucurii și disensiuni, dar care a rămas unit până la final.

Intrăm în capela Oficiului să ne reculegem și să "digerăm" în liniște momentul despărțirii. E totuși un moment încărcat de emoții amestecate cu regrete.

Ne luăm rămas bun și fiecare pleacă în drumul lui. Anca cu prietena ei pleacă să își găsească albergue, undeva departe de centru, iar Carmen și cu mine coborâm pe strada Oficiului căci albergue e aproape. Aici avem rezervate două camere single. Îmi aduc aminte că și anul trecut, ultima noapte am dormit la un hostel, singur în cameră. În sfârșit singur.

Ajungem la albergue, a fost ușor de găsit, dar nu putem fi cazați căci nu se terminase curățenia. Lăsăm la recepție bagajele și plecăm prin oraș.

Primul lucru pe care hotărâm să îl facem, este vizitarea Catedralei. Ca și anul trecut, Catedrala mi se pare o clădire rece, în care te simți turist. Ne apropiem de coada ce se formase la intrare. Nu mai e atât de mare ca anul trecut, dar totuși respectabilă. Am timp să recitesc istoricul Catedralei.

Zona Santiago de Compostela a fost un cimitir roman datat sec. IV-lea și a fost

Moment emoționant de despărțire

Capela de la Oficiul pentru pelerini

Misa pentru pelerini în Catedrală

ocupat de suebi la începutul secolului al V-lea, când s-au stabilit în Galicia și Portugalia, în timpul prăbușirii inițiale a Imperiului Roman. Zona a fost ulterior atribuită episcopiei de Iria Flavia în secolul al VI-lea, fiind cunoscută sub denumirea de Parochiale Suevorum, comandată de regele Theodemar. În 585, așezarea a fost anexată împreună cu restul regatului Suebi, de către Leovigild, ca a șasea provincie a Regatului Vizigot.

Perioada dintre 711 și 739 localitatea este cucerită de către arabi, iar episcopia Iria a fost încorporată în Regatul Asturiei. La un moment dat, între 818 și 842, în timpul domniei lui Alfonso al II-lea de Asturias, episcopul Theodemar de Iria (d. 847) a pretins că a găsit niște rămășițe care au fost atribuite lui Saint James. Această descoperire a fost acceptată, în parte, deoarece Leo al III-lea și Carol cel Mare (care a murit în 814 d.Hr.) a recunoscut Asturias ca un regat și Alfonso al II-lea ca rege. În jurul locului descoperirii moaștelor a apărut un centru de pelerinaj, numit Compostella, până în secolul al X-lea.

Pe parcursul secolului al X-lea și în primii ani ai secolului al XI-lea tâlharii Vikingi au încercat să ia cu asalt orașul. În Galicia sunt cunoscute zonele nordice ca Jackobsland sau Gallizalund, iar episcopul Sisenand al II-lea, a fost ucis în lupta împotriva arabilor în 968. Acesta ordonase construirea unei fortărețe pentru a proteja locul sacru. În anul 997 Compostela a fost atacată și distrusă parțial de Ibn Abi Aamir (Cunoscut sub numele de al-Mansur). Liderul andaluz în raidul său a fost însoțit de domnitori creștini, care toți au primit o parte din pradă. Cu toate acestea, comandantul andaluzian nu a arătat niciun interes pentru presupusele relicve ale Sfântului Iacob. Ca răspuns la aceste provocări, episcopul Cresconio, la mijlocul secolului al XI-lea, fortifică întregul oraș, construind ziduri și turnuri defensive.

Potrivit unor autori, la mijlocul secolului al XI-lea orașul avea deja o recunoaștere paneuropeană devenind un loc de pelerinaj, în timp ce alții susțin că mișcarea religioasă cultul lui Saint James a fost recunoscut cu secole înainte. În esență, sprijinită de către regii Asturian și Leonese, Santiago va deveni în cursul secolului următor un loc mai "catolic" decât Roma și Ierusalimul. În secolul al XII-lea, sub impulsul episcopului Diego Gelmírez, Compostela a devenit arhiepiscopie, atrăgând o populație mare și multinațională. Sub conducerea acestui prelat, locuitorii orașului se răzvrătesc. Între consiliul local și prelați, începe o luptă acerbă de confruntare. Oamenii din oraș, cei care au luptat pentru auto-guvernare se ridică împotriva episcopului locului. Santiago devine astfel semi-independentă, Terra de Santiago ("pământul Sfântului Iacob"). Momentul culminant în această confruntare a fost atins în secolul al XIV-lea, când noul prelat, francezul Berenger de Landore, cu perfidie, a executat toți consilierii orașului în castelul său de la A Rocha Forte (castelul „stâncă puternică”), după invitarea lor pentru discuții.

Santiago de Compostela a fost capturată de francezi în timpul războaielor napoleoniene. În consecință, rămășițele atribuite apostolului au fost pierdute timp de un secol, ascunse într-o nișă în criptele catedralei orașului.

Loc plin de istorie, o istorie zbuciumată, loc de lupte pentru putere, toate acestea au marcat energetic Catedrala, ceea ce explică caracterul "rece" al edificiului.

Suntem norocoși, în scurt timp va avea loc o Misa pentru pelerini. Voi vedea din nou imensa cădelniță tămâind biserica.

Într-adevăr, începe slujba în prezența unui număr mare de preoți pelerini îmbrăcați în sutane albe. La un moment dat apar cei 6 păzitori ai cădelniței costumați în haine medievale. Coboară cădelnița, dau foc la tămâie și încep să o balanseze de la un tavan la altul. Priveliștea e magnifică, dar întreaga slujbă nu ajunge la suflet. Este practic doar un spectacol destinat turiștilor. Totul e "artificial", e doar rutină.

În sfârșit se încheie slujba, ne ridicăm, și cum cunosc biserica de anul trecut, ne așezăm la coada ce duce la racla moaștelor Sfântului Iacob, aduse poate de discipolii săi din Palestina, prin portul Padron. Lume multă, foarte mulți pelerini care au bătut km ca să se închine la moaștele Sfântului.

leșim bucuroși că am putut să îi mulțumim Sfântului pentru faptul că am reușit să ajungem până aici.

Deasupra raclei se află un bust simbolizându-l pe Sfântul Iacob. Ne așezăm la o altă coadă ca să ajungem sus și să îmbrățișăm bustul. Legenda spune că de fapt drumul

Racla Sfântului Iacob

Sfântul Iacob

Un prânz ca în vremurile bune

principal este „Camino Francés” care este un drum medieval principal care leagă regiunea Pirineilor cu mormântul apostolului, traversând orașele Jaca, Pamplona, Estella, Santillana del Mar, Burgos și León.

Drumul a luat naștere în prima jumătate a secolului al XI-lea, sub impulsul călugărilor, credincioșii din toate colțurile Europei care au început să vină în grupuri mereu mai numeroase la mormântul Sfântului Iacob, îndreptându-se până spre locul care în acele timpuri era considerat „finis terrae”, căpătul lumii cunoscute (Finistera), găsind de-a lungul drumului asistență medicală și cazare.

O tradiție populară afirmă că Apostolul Iacob a predicat în Hispania romană, debarcând în Cartagina sau Tarragona și predicând aproape de Padron. Întorcându-se la Ierusalim, a condus Biserica și a fost decapitat de împăratul Irod Agripa I.

În anul 711 anumite teritorii ale Hispaniei au fost invadate și ocupate de arabi, care au pus bazele unui Emirat. Însă în anul 830 d.Hr., o legendă spune că un cioban galican pe nume Pelayo a găsit, călăuzit fiind de apariția unei stele, mormântul Apostolului Iacob. După decapitarea Sf. Iacob, trupul apostolului ar fi ajuns, cu o corabie, pe țărmul Spaniei. Credincioșii au înmormântat trupul lui Iacob în locul în care ciobanul făcuse descoperirea. Începuse deja, înainte de găsirea mormântului, mișcarea de alungare a maurilor, „Reconquista”, însă descoperirea mormântului i-a încurajat pe creștini în lupta pentru eliberarea teritoriului Spaniei și împotriva expansiunii arabe în Europa.

Alfonso al II-lea, rege de Asturia a ordonat construcția unei catedrale în cinstea Sfântului Apostol Iacob pe locul în care s-a găsit mormântul, mai exact pe Campus Stellae, pe Câmpul cu Stea - Compostela. Santiago de Compostela a devenit loc de pelerinaj, după Ierusalim și Roma. În scurt timp, Santiago de Compostela devine mai important și mai frecventat decât Ierusalimul, care devenise prea periculos și nesigur. S-au dezvoltat și au început să fie mai cunoscute diverse localități de pe Camino, cum sunt: Puente de la Reina, Logrono, Santo Domingo de la Calzada, Burgos, Sahagun, Leon și Astorga.

Un ghid destinat pelerinilor datând din secolul al XII-lea se găsește păstrat în culegerea de manuscrise latine Liber Sancti Jacobi; aici sunt amintite patru drumuri pe teritoriul Franței, care se unesc la Munții Pirinei. În anii 1970-1980 a avut loc o reactivare a pelerinajului la mormântul Sf. Iacob, iar în anul 1993 drumul principal de pe teritoriul Spaniei este declarat patrimoniu mondial UNESCO.

Frumoasă este descrierea drumului parcurs de Sfântul Iacob, acesta fiind și o motivare ce trebuie să însuflească pe fiecare dintre noi, indiferent de religie sau crez. Putem spune că Sfântul Iacob și-a dat viața pentru un Dumnezeu omniprezent, și acest lucru trebuie să ne situeze deasupra a tot ce credem. Sfântul Iacob este un reprezentant al Divinității și de aceea, cred eu, el este mai presus de orice religie sau cult.

Mulțumiți de cele văzute și aflate, hotărâm, la propunerea mea, să mâncăm ceva, căci stomacul a intrat în parametri normali de funcționare.

Coborâm de la Catedrală pe străduțele înguste învecinate. Nu e greu să găsim o terasă plasată chiar pe străduța ce pleacă de la Catedrală. Locuri la mese nu sunt, dar ospătarul ne vinde un pont: dacă ne așezăm la o masă în interior beneficiăm de două avantaje: aer condiționat și preț mai mic pentru același produs, decât dacă am sta afară pe terasă. Ne convinge mai ales cu cel de al doilea argument.

Un fel de salată rusească (salată beuf la noi, dar fără beuf, adică carne), cartofi prăjiți, salată mixtă și ... două halbe de bere. Masă cu adevărat boierească. E clar că stomacul meu a început să „își ceară drepturile”.

Nu ne grăbim căci avem timp suficient. Plătim, căci așa e frumos, nu dăm ciubuc că nu se poartă și plecăm la plimbare. Îmi aduc aminte că anul trecut un artist, țin minte din Brazilia, îmi făcuse o caricatură destul de reușită. O întreb pe Carmen dacă ar interesa-o, și cum răspunsul e afirmativ, o iau înainte pentru a îmi aduce aminte locul unde întâlnisem artistul.

Memoria nu îmi joacă feste, așa că dau de locul unde cu un an înainte pozasem. Artistul nu e, dar are șevaletul pe care este trecut orarul. Avem de așteptat 40 de

La pas prin oraș

O caricatură e nostimă la final

Omul statuie

Fațada mănăstirii Sfântul Martin Pinario

minute până când artistul intră în activitate. Ne hotărâm să așteptăm.

Alături de "atelierul" stradal al artistului, o doamnă îți poate scrie numele pe un bob de orez. Nu ratez ocazia și comand și pentru copii și nepoți. E interesant, scrie numele pe un bob de orez, apoi îl introduce într-un tubuleț de sticlă în care toarnă un lichid. Sticla tubulețului și lichidul se comportă ca o lupă, așa că poți vedea clar scrisul pe bobul de orez. Interesantă experiență.

Trece o jumătate de oră și apare artistul. Mă recunoaște, curios, a trecut un an de atunci. Ne strângem mâinile și schimbăm câteva cuvinte. Aflu că va pleca anul viitor în Irlanda, așa că nu e sigur că ne vom vedea anul viitor, asta deoarece îi vorbesc de planurile mele de viitor legate de Camino. Îi face caricatura lui Carmen și ne pregătim să ne înapoiem la albergue ca să intrăm în posesia camerelor noastre.

Când mă uit în susul străzii, pe cine văd? Colegele noastre veneau agale. Ne întâlnim și simt parcă un fel de bucurie că am întâlnit pe cineva drag. Schimbăm câteva vorbe și am proasta inspirație să întreb dacă au vizitat Catedrala. Un răspuns mă blochează. A vizitat doar Anca, căci aveau o sacosă și Anca ia spus colegei că nu pot intra cu ea, așa că Anca care a venit pe banii prietenei, o pusese pe aceasta să aștepte afară cu bagajul în timp ce ea vizita Catedrala.

Simt cum mi se urcă tot sângele la cap, cum să îți bați joc de cel care ți-a plătit toată excursia, căci vorbim de o excursie, nu de pelerinaj. Cu greu mă abțin să nu îi strig măscări Ancăi. Iau o hotărâre de moment, nu pot tolera o astfel de măgărie. Înșfac bagajul cu pricina și le spun să mă urmeze la Catedrală. Era un pic de coadă la intrare și mă așed la rând. "Organizatoarea" Anca îmi atrage atenția că o să stăm mult deoarece intră doar grupuri de câte 15 persoane. O avertizez că e o minciună, se intră continuu, deoarece sunt 2 ieșiri și nimeni nu socotește câți ies. Minciuna asta mă scoate din sărite. Ajungem la ușă, paznicul se uită în bagajul cu pricina și ne permite să intrăm. Deci minciunile Ancăi sunt devoalate. Le duc la coada de coborât la raclă, apoi la bustul Sfântului Iacob. Le las acolo căci se apropia o nouă slujbă Misa, și plecăm la albergue.

Nu aș vrea să fiu de față ce bănuiesc că poate fi la gura "organizatoarei" Anca la adresa mea după ce voi pleca, dar nu puteam lăsa o asemenea ticăloșie să se petreacă. "Farmecele" șamanistei Anca, nu m-au mai ajuns, căci după pățania cu ajungerea mea la spital, am activat protecția energetică.

Încă sunt sub imperiul nervilor creați de mojicia Ancăi, așa că propun să ne mai plimbăm puțin prin oraș.

Pe o latură a Catedralei, un tânăr costumat în pelerin medieval stă nemișcat. Ca să faci o poză cu el, trebuie să arunci 1 euro în pălăria din fața lui. Cum nu aveam 1 euro mărunț, arunc în pălărie 50 cenți și doar îl pozez. Pare cam nemulțumit, dar asta e situația. Cum eram de furios, aș fi stricat cu siguranță poza.

În Santiago de Compostela sunt o groază de clădiri frumoase. Una dintre ele e Mănăstirea Sfântul Martin Pinario unde ne oprim pentru o poză.

Mănăstirea Sfântului Francisco de Vale a fost fondată de Sf. Francis de Assisi în timpul vizitei sale în Santiago de Compostela din anul 1214, pe locul care se numește Val de Dios. Terenul de la Val de Dios a fost cumpărat de la călugării de la San Marino în schimbul unei chirii anuale simbolice care consta dintr-un coș cu păștrăvi.

Construcția este învăluită în mister, fiind descrisă de o inscripție de pe pereții mănăstirii, care poate fi văzută și în prezent, conform căreia Sf. Francis ar fi comandat unui bărbat ce se numea Cotolay să vină și să ridice această mănăstire.

În prezent, tot ce a mai rămas din clădirea originală a Mănăstirii Sfântului Francisco sunt cinci arcade gotice și mormântul lui Cotolay. Mănăstirea care se găsește în prezent a fost construită între anii 1742 și 1749. Stilul arhitectural este baroc și reflectă o minunată simplitate și puritate. Mai târziu, în perioada neoclasică, s-a modificat fațada căreia i s-a adăugat imaginea Sf. Francis realizată de cunoscutul sculptor Ferreiro. În pridvor, se găsește una dintre cele mai reușite lucrări ale sculptorului Asorei. Această operă este cunoscută și apreciată și se numește Monumentul Sfântului Francis și a fost concepută ca o cruce gigantică din piatră.

O fetiță dansatoare

Gata de plecare spre Lisabona

Nici aici nu "scăpăm" de săgețile galbene

Mâncăm din traistă

Muzeul Pământului Sfânt este legat și el de acest lăcaș religios deoarece, aici, se găsesc exponate aduse din Țara Sfântă.

Hai că parcă mi-au mai trecut nervii. Cum poți să fi atât de mârșav încât să îți bați joc de cel care ți-a plătit tot, inclusiv taximetrele de pe drum?

În drum spre albergue trecem pe o mică străduță unde o tânără cânta la cimpoi, iar o fetiță dansa pe ritmul melodiei. Fetița e tare dulce și simte ritmul muzicii. Nu știu dacă fetița e cu interpreta, dar e tare scumpă.

Ajungem la albergue. Ne oprim la un supermarket de unde Carmen cumpără mâncare pentru cină, iar eu un tinto special. Hotărâm să "mâncăm în familie" (nu "să dansăm în familie"). E ultima seară dinaintea "destrămării" totale a grupului.

Intrăm în posesia camerelor. Eu la etajul 2, iar Carmen la etajul 1. Mâncăm și ne retragem pentru a avea parte de un somn liniștit.

Mă așed în pat și nu pot uita josphicia Ancăi. Universul va ști cum să o aducă pe calea cea bună (atenție: nu să o pedepsească, ci să o ajute să înțeleagă ce a greșit în viața ei).

Noapte bună.

22 august 2018

O dimineață minunată. Am dormit ca un pașă, fără griji, fără Anca și fără să mai am responsabilitatea grupului.

Mă scol fără ca să sune ceasul (corect e "să sune telefonul", căci ceas la mână nu am). Fac un duș, mă învioresc, îmi fac bagajul, și cobor la Carmen să mâncăm.

Și ea e gata și mă așteaptă cu masa. Avem: pâine, cașcaval, maioneză, castraveci, și bineînțeles restul de tinto de aseară. Mâncăm pe săturate și împachetăm restul de mâncare ca să îl luăm cu noi.

Suntem singuri în albergue. Nici la recepție nu e nimeni. Lăsăm cheile pe masă și tragem ușa după noi, semn că dacă am uitat ceva, asta e, înapoi nu mai putem intra.

Aseară am rugat recepționarul să comande un taxi pentru astăzi la ora 8,00. Am studiat toate posibilitățile de a ajunge de la Santiago la Coruna. Puteam cu trenul combinat cu un autobuz, dar stația de tren e departe. O altă variantă ar fi fost cu autobuzul, dar trebuia schimbat la un moment dat cu altul. Și varianta asta este puțin accesibilă deoarece autogara este foarte departe de centrul vechi unde eram noi cazați, așa că singura variantă viabilă a rămas taxiul.

Precis la ora 8,00 apare un taxi pricopsit. Este cel care ne va duce la aeroportul din Coruna.

Ne urcăm și vorba lui Iohannis, ne simțim "confortabil" în taxi. Drumul durează 1,30 ore, așa că riscul de a rata avionul de la ora 11,00 e minim. Șoferul e destul de vorbăreț. Nu pare a fi spaniol, cred că e arab, dar amănuntul ăsta nu mă deranjează.

Intrăm pe autostradă, plătește intrarea, apoi rulăm destul de mult, până trebuie să plătească din nou trecerea pe o altă autostradă. Practic e impropriu spus că plătește, are un sensor pe care îl citește sistemul de bariere. Bineînțeles că îi va trage din cont suma, dar în felul ăsta se asigură o fluiditate mare a traficului.

Ajungem la aeroport, plătim, ne luăm bagajul și intrăm în aeroport. Îl cunosc de anul trecut. Facem check-in, lăsăm rucsacele și ne îndreptăm spre security. Aici treburile se complică. Rucsacul meu era plin de mâncare, cabluri, diverse alimentatoare pentru telefon ... și cheile de acasă.

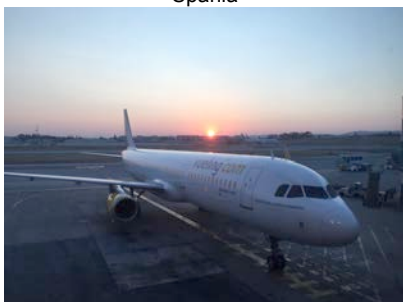
Pun rucsacul pe bandă, trece prin scanner și îl oprește. E ceva suspect în el. Ofițerul îmi cere să îl desfac. E de acord cu mâncarea, cu cablurile, dar se vede nevoit să confişte maioneza. O lovitură dură, greu de suportat, asta pentru că era delicioasă și mergea bine cu cașcavalul. OK, cu inima strânsă accept confiscarea. Rucsacul reia traseul prin scanner și e din nou oprit. Ofițerul îmi cere să scot toate cablurile și

... dar și la barul aeroportului Lisabona

... după care siesta, doar suntem încă în Spania

Soarele răsare, mai avem puțin până la plecarea spre București

Înapoi pe Otopeni

accesoriile telefoanelor. E trecut din nou prin scanner. Rezultatul e din nou negativ. Îmi cere să scot tot ce era în el. Rucsacul conținea doar cheile de acasă. Ofițerul le privește și se luminează brusc la față. Una dintre cheile de acasă era lungă, ceva în genul cheii Sf. Petru de la rai. Asta se vedea la scanner ca un obiect ce putea fi folosit într-o posibilă agresiune. Pun totul înapoi în rucsac, cu excepția maionezei pe care o văd, cu un regret profund, alunecând într-un coș de gunoi. A fost o despărțire grea.

Ne urcăm în avion. Mă uit împrejur, mai sunt cam 7 locuri libere. E clar că Anca și-a prostit prietena. Să vedem ce o fi de la Lisabona la București. Poate aici nu a găsit locuri.

Ajungem la Lisabona. Avem de așteptat 12 ore. Nu merită să ieși afară, căci trebuie să repeți security și verificarea pașapoartelor, plus că orașul e departe de aeroport.

Ne oprim la un loc mai retras în aeroport, un fel de oază, ne desfacem "desagul" și mâncăm. Remarc că ne lipsește din meniu prazul, aluzie la faptul că oltenii au reprezentant aici prin Carmen, care e olteancă.

Timpul trece greu, luăm la rând toate magazinele din zona de tranzit fără a cumpăra ceva. Prețurile par prohibite pentru niște pelerini la sfârșit de drum.

Făcând monetarul constatăm că ne putem aventura să comandăm 2 halbe de bere brunetă și o porție de cipsuri. Profităm de oportunitatea ivită și ne așezăm dezinvolt la o masă a unui bar.

Timpul trece foarte greu. 12 ore sunt totuși 12 ore, așa că plecăm în căutarea unui loc unde să putem așipi.

Pasagerii încep să se rărească. Ne apropiem de ora 21.

Trecem de poliția de frontieră și intrăm în zona gate pentru zborurile spre destinațiile ce nu sunt în Schengen.

Soarele răsare timid la orizont. Ziua începe să își facă prezența. Se apropie ora îmbarcării noastre.

De data asta sunt nevoit să spun: Noapte bună și Bună dimineața, urări spuse la "pachet".

23 august 2018

Ne urcăm în avionul care ne va duce acasă.

Mă uit împrejur, mai sunt libere cam 15 – 17 locuri. Deci altă minciună a Ancăi. Voia neapărat să viziteze Madridul pe banii prietenei.

Sunt convins că la un moment dat va "plăti" pentru tot ceea ce face sau a făcut. De fapt nu va plăti nimic, va înțelege, sau va fi ajutat să înțeleagă, că Legile Divine nu sunt opționale, lucru pe care acum îl ignoră. Atât poate ea acum, dar mâine ..., căci există un "mâine" pe spirala evolutivă a fiecăruia, când va descoperii faptul că: *Legile Divine nu sunt opționale*. Nici chiar capacitatea ei de a curăța de farmece nu o va mai putea feri de iminența acestei schimbări.

Cursa are întârziere 40 minute pe care sper să le scoată pe drum. OK, decolăm.

Cel puțin eu dorm în avion. Cele 12 ore de la Lisabona se simt. Mă trezește stewardesa ca să îmi atragă atenția că e ora de masă. Din tot ce mi se oferea (totul e cu carne), cer doar un tinto, după care adorm din nou.

E ora 6,20 ora României. A recuperat ceva, dar tot a avut întârziere 30 minute.

Sora mea mă așteaptă, așa că ajung repede acasă ȘI MĂ CULC.

Dacă anul viitor Carmen va dori să mă însoțească, voi accepta căci e un tovarăși de nădejde, decizie finală.

END

Postfață

Ca o concluzie finală, reafirm, cu toată tăria, că pe Camino se merge singur. Orice altă combinație, mai ales atunci când nu cunoști participanții va duce evident la un eșec.

Misiunea mea, acum știu care a fost. O misiune a fost cea legată de extemporalul pe care Universul mi l-a dat, cel referitor la toleranță. A doua misiune a fost legată de un sprijin psihic de care a avut nevoie prietena Ancăi.

Nu știu dacă m-am achitat de misiunile primite, dar știu că am învățat multe. Nu pot spune că pelerinajul a fost un eșec total, dar cu siguranță că m-a afectat. Nu am putut să fiu singur cât aș fi vrut, nu am putut să mă deschid în totalitate.

Din fiecare lucru trebuie să învățăm însă ceva, și dacă am reușit acest lucru, înseamnă că totuși Camino de anul acesta a însemnat ceva pentru mine.

Aștept ca pelerinajul de anul viitor să îmi aducă cel puțin aceeași bucurie sufletească ca cel de anul acesta.

Camino Portughez v01

Ziua	Data	De la	La	Adăpost	Preț (€)	km
1	07-Aug-2018	București (21,30)	Madrid (transfer)	avion	149,00	0,00
2	08-Aug-2018	Madrid (transfer)	Porto (9,35)	avion	0,00	0,00
2	08-Aug-2018	Poto Aeroport	Porto Senhora da Hora	metrou	1,60	0,00
2	08-Aug-2018	Porto	Porto	Senhora da Hora (tlf. +351 960 22 71 34)	7,00	0,00
3	09-Aug-2018	Porto	Vilarinho	Casa Familia Vidal (tlf. +351 914 413 500)	10,00	30,00
4	10-Aug-2018	Vilarinho	Barcelos	Hotel do Terco (tlf. +351 253 808 380)	24,00	32,00
5	11-Aug-2018	Barcelos	Vitorino de Piaes	Casa de Valinhas (tlf. +35 961 050 955)	18,00	23,00
6	12-Aug-2018	Vitorino de Piaes	Ponte de Lima	Old Village Hostel (tlf. +351 961 574 929)	17,00	18,00
7	13-Aug-2018	Ponte de Lima	Rubiaes	Alojamiento Local Ninho (tlf. +351 916 866 372)	13,00	27,00
8	14-Aug-2018	Rubiaes	Tui	Albergue San Martin (tlf. +34 640 616 473)	15,00	23,00
9	15-Aug-2018	Tui	Porrino	Alojamiento Camino Portugues (tlf. +34 886 133 252)	12,00	21,00
10	16-Aug-2018	Porrino	Redondela	Santiago Apostol de Redondela (tlf. +34 986 404 780)	12,00	25,00
11	17-Aug-2018	Redondela	Pontevedra	Aloxa (tlf. +34 986 896 453)	14,00	24,00
12	18-Aug-2018	Pontevedra	Caldas de Reis	O Cruceiro (tlf. +34 986 540 165)	11,00	24,00
13	19-Aug-2018	Caldas de Reis	Padron	Albergue Camino do Sar (tlf. +34 618 734 373)	15,00	22,00
14	20-Aug-2018	Padron	O Milladoiro	Albergue Milladoiro (tlf. +34 981 938 382)	15,00	22,00
15	21-Aug-2018	O Milladoiro	Santiago de Compostela	Hostal Costa Azul (tlf. +34 602 451 906)	30,00	8,00
16	22-Aug-2018	Santiago de Compostela (8,00)	A Coruna Aeroport (9,05)	taxi	90,00	0,00
17	22-Aug-2018	A Coruna (11,00)	Lisabona (transfer)	avion	137,00	0,00
18	23-Aug-2018	Lisabona (transfer)	București (5,50)	avion	0,00	0,00
Total					590,60	299,00

Localitatea	Albergue	Adresa
Porto	Senhora da Hora (tlf. +351 960 227 134)	Rúa Vasco Santana, 264
Vilarinho	Casa Familia Vidal (tlf. 252 661 503)	Rúa Salterio 87
Barcelos	Hotel do Terco (tlf. +351 253 808 380)	Rúa de Sao Bento 7
Vitorino de Piaes	Casa de Valinhas (tlf. 961 050 955)	Vitorino de Piães
Ponte de Lima	Old Village Hostel (tlf. +351 961 574 929)	Via do Foral Velho D. Teresa 1415
Rubiaes	Alojamiento Local Ninho (tlf. +351 916 866 372)	Estrada de São Pedro de Rubiães, 695
Tui	Albergue San Martin (tlf. +34 640 616 473)	Rúa Coruna 10 A
Porrino	Alojamiento Camino Portugues (tlf. +34 886 133 252)	Avenida Buenos Aires 42
Redondela	Santiago Apostol de Redondela (tlf. +34 986 404 780)	Rúa Telmo Bernardez 15
Pontevedra	Aloxa (tlf. +34 986 896 453)	Rúa do Gorgullón, 64
Caldas de Reis	O Cruceiro (tlf. +34 986 540 165)	Rúa Juan Fuentes 44
Padron	Albergue Camino do Sar (tlf. +34 618 734 373)	Rúa Paseo Rio Sar 2
Albergue Milladoiro	Albergue Milladoiro (tlf. +34 981 938 382)	Rúa Calle Buxo, 4, 15895
Santiago de Compostela	Hostal Costa Azul (tlf. +34 602 451 906)	Rúa Das Galeras 18